Bertrice Small

Megigézve

magyar könyvklub

Fordította: Kiss Marianne

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Bertrice Small: Bedazzled.
Kensington Books, 1999
© by Bertrice Small, 1999 All rights reserved

Hungarian translation © Kiss Marianne, 2000
Magyar Könyvklub, Budapest, 2000
Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Besenyő Viktória
Műszaki szerkesztő Szilassy János
A borítót tervezte Zugor Zoltán és Mayer Gyula
Műszaki szerkesztő Császár András
Szedte Jávor és Tsi Bt. Nyomta a Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető Vadász József igazgató
Megjelent 18,45 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 547 247 1

Sok szeretettel menyemnek, Megan Kelley Smallnak

Előjáték

LONDON, 1616

– *Meghalt, anyám?* – hajolt közelebb kíváncsian a fiú, és megszemlélte a sötétkék kárpitozású székbe süppedt holttestet.

Az asszony felemelte a derekára erősített kis tükröt, és a férfi orrlyukához tartotta. A tükör tiszta maradt, nem homályosította el lélegzet.

– Meghalt, fiam – közölte tárgyilagosan az asszony.

Köntöséből előhúzott egy szépen megmunkált, drágakövekkel ékesített nyelű tőrt. Egy másodpercig sajnálkozva nézte a fegyvert, aztán a fiú kezébe nyomta, és ráparancsolt.

– Döfd a szívébe, ahogy mutattam!

A fiú a kezében lévő tőrre meredt.

– Mindig szerettem volna ezt a tőrt – mormogta. – Miért épp ezzel a tőrrel kell, anyám? Ezután már nem lehet az enyém, igaz? Ez így nem tisztességes!

– Ezt már számtalanszor megbeszéltük, fiam – válaszolta az asszony nyugodtan. – Mindenki tudja, hogy ez a tőr a bátyádé. A bátyád és Lord Jeffers nyilvánosan összevesztek Lady Clinton miatt. Ha megtalálják a tőrt Lord Jeffers szívében, azt hiszik, hogy a bátyád ölte meg. Te akarsz apád örököse lenni, ugye, *caro mio?* Mennyivel jobb dolog örökösnek lenni, mint másodszülöttnek! A második fiú élete nem fenékig tejfel.

– Én is így gondolom – sóhajtotta a fiú. – És mondja, anyám, Devet majd felakasztják gyilkosságért?

– Ha elfogják. De reméljük, nem sikerül. Igazán nem szeretném, ha a bátyád halála az én lelkemen száradna. Én csak azt akarom, hogy az én drága fiacskám lépjen az apja örökébe. Nem tehetünk róla, hogy apád nős volt, fia született, és megözvegyült, mielőtt engem feleségül vett.

– De ha nem akasztják fel a bátyámat, akkor hogy lehetek apánk örököse? Mi lesz, ha Dev bebizonyítja az ártatlanságát?

– Nem lesz alkalma erre, drága gyermekem – magyarázta türelmesen az anya. – Már ezt is számtalanszor megbeszéltük. Meggyőzik majd arról, hogy meneküljön el Angliából, és soha nem mer visszatérni, hiszen tudja, hogy a kivégzés

veszélye lebeg a feje fölött. És most döfd bele szépen azt a tőrt Lord Jeffers szívébe, drágám – mondta az asszony, és biztatón megérintette fia kezét.

A fiú teljesítette a kívánságát. Anyja úgy látta, minden különösebb megrendülés nélkül tette, még meg is forgatta benne a pengét, mint aki élvezi a dolgot.

Az asszony fogta a serleget, amelyből áldozata ivott, és tartalmát a kandalló tüzébe loccsantotta. A tűz szisszenve fellángolt, majd kialudt. Az anya a keszkenőjével tisztára dörzsölte a serleget, eltávolítva belőle a gyilkossághoz használt finomra őrölt üveget és hajszálakat. A serlegbe friss bort töltött, és az asztalon lévő felborított pohár mellé tette, azt a látszatot keltve, hogy az áldozat menekülni próbált.

– Így ni – mondta elégedetten.

– Mehetünk végre, anyám? – szűkölt türelmetlenül a fiú.

Az asszony bólintott. Fiát kézen fogva, észrevétlenül osont ki a házból, amit Lord Jeffers londoni tartózkodása alatt bérelt. Az inasnak, Lord Jeffers egyetlen szolgájának aznap kimenője volt. Az asszony biztosra ment: a saját cselédlányát használta fel, hogy az inas csak hajnalban térjen haza.

Felpattantak a sűrű fák mögé rejtett lovakra, és sebesen visszanyargaltak saját házukba.

Az asszony biztosra vette, hogy mostohafiát már értesítették Lord Jeffers haláláról. A fiatalember valószínűleg vitatkozott, ahogy mindig szokott, és megpróbálta meggyőzni a család főudvarmesterét, hogy felesleges megszöknie. A kétségbeesett Rogers azonban bizonyára rábeszélte, hogy minél gyorsabban meneküljön, hiszen az öregember saját fiaként szerette az ifjút.

A vén Rogers gyengülő agyát könnyen össze lehetett zavarni. Este, mielőtt elhagyták a házat, az asszony hűvösen közölte Rogersszel, hogy reggel Lord Jefferst holtan találják majd, szívében a fiatal uraság tőrével. Ha Rogers nem figyelmezteti fiatal gazdáját, azt minden bizonnyal letartóztatják, gyilkosságért elítélik és felakasztják. Mindenki tudja, hogy a két férfi összeveszett a miatt a szajha Lady Clinton miatt, nem igaz? Lord Jeffersnek nem volt más ellensége.

– De asszonyom, honnan tudhatja ön ezt előre? – kérdezte remegve az öregember.

Az asszony mosolya láttán megborzongott. Sejtette: a nő maga tervelte ki és hajtja végre a gyilkosságot. Rogers mindig gyanította, hogy veszedelmes nőszemély. Tudta, hogy őladysége féltékeny az ifjú uraságra, és hogy a saját fiát akarja előtérbe helyezni, de azt nem gondolta, hogy gyermekéért ölni is képes.

Mereven meghajolt.

– Gondoskodom róla, hogy a fiatalúr minél hamarabb elmenekülhessen, asszonyom.

– Tudtam, hogy számíthatok magára – biccentett az asszony. – Hát nem jó érzés tudni, hogy ő biztonságban lesz, és öreg napjaira maga is nyugalomban élhet?

– De igen, asszonyom. Hálás vagyok önnek a nagylelkűségéért – hadarta Rogers közönyösen.

Amint a nő távozott, Rogers felrohant az emeletre. Korához képest meglepően gyorsan futott, hogy megvigye ifjú urának a rossz hírt. Némi nehézség árán sikerült meggyőznie, hogy saját biztonsága érdekében elmeneküljön.

Alig egy év múlva Rogers meghalt álmában. Lord Jeffers halálának titka vele együtt szállt a sírba.

I. rész

ANGLIA, 1625-1626

1. fejezet

– Isten hozta Franciaországban, *madame* – köszöntötte anyósát St. Laurent herceg, miközben kisegítette a hölgyet a hintóból.

– *Merci, monseigneur* – bókolt mereven Catriona Stewart-Hepburn.

Híresen szép, zöld pillantását egy másodpercre a herceg szemébe mélyesztette, majd aggodalmasan a férfi háta mögé nézett.

James Leslie, Glenkirk hercege férfiasan szép arcán ragyogó mosollyal gyorsan előrelépett, és kitárt karral magához ölelte anyját.

– Jemmie! – kiáltotta az asszony.

Szeme könnybe lábadt, amikor fia átölelte és gyengéden arcon csókolta.

– Gyermekem!

Glenkirk nevetett, és újra megölelte az anyját.

– Az én koromban aligha nevezhet már gyermeknek. Milyen jó, hogy láthatom! – hátrált egy lépést a herceg.

– Amikor tudomásunkra jutott az érkezése, az egész fészekalját áthoztuk ide, hogy végre találkozhasson az unokáival. Bizony, némelyik már csaknem felnőtt.

– És hogy találkozhassam a hitveseddel is, Jemmie. Már tíz éve megházasodtál, de még nem ismerem a feleségedet.

– Jasmine olyan buzgón szülte egyik gyermekünket a másik után, hogy nem tehettem ki őt az utazás fáradalmainak – fogta karon anyját a herceg. – Jöjjön, asszonyom, hadd vezessem be a kastélyba. Ott vár önre a feleségem, a családom, valamint a húgom és gyermekei.

– Jean-CIaude, igazán szép öntől, hogy mindannyiunkat vendégül lát – fordult vejéhez Lady Stewart-Hepburn.

– Elég nagy ez a kastély – válaszolta szívélyesen St. Laurent herceg. – Néhány gyerekkel több vagy kevesebb nem számít.

Anyósa felhúzta a szemöldökét, majd elnevette magát. James Leslie-nek három fia, két mostohafia és két mostohalánya volt. Hét gyerek nem csekélység, különösen, ha hozzáadjuk lányának és vejének hat gyermekét is.

Lady Stewart-Hepburn Francesca nevű lánya tizenhat éves korában ment feleségül a francia herceghez, akivel azóta is a legnagyobb boldogságban él. Esküvője után nem sokkal meghalt a lady második férje, Francis Stewart-Hepburn. Azt még megélte, hogy mindkét lánya férjhez ment, Francesca a francia Jean-Claude-hoz, Jean pedig az olasz di San Ridolfi márki felesége lett. A fiuk, Ian más lapra tartozott, de ő is megállapodott.

– Hogy van Jeannie? – érdeklődött a herceg.

– Annyira olasz, hogy az ember nem is sejtené, skótnak született – válaszolta az anyja.

– Hát Ian? Miféle huncutságokon töri a fejét mostanában? ‘

– Ianról beszélnünk kell – mondta kurtán az asszony.

Beléptek a gyönyörű szalonba, ahol a család már várt rájuk.

– *Grandmere! Grandmere!* – rohantak elő Francesca gyermekei.

– Hozta isten, mama – lépett hozzá St. Laurent hercegné, és megcsókolta anyját. – Hálát adok az úrnak, hogy biztonságban megérkezett.

– Az út hosszú és fárasztó, Francesca, de nem veszélyes – felelte az anyja.

A szalon másik végében megpillantotta a fiát, és mellette egy gyönyörű, fekete hajú, gazdagon felékszerezett nőt. Glenkirk herceg elkapta anyja pillantását, és odavezette hozzá feleségét.

– Asszonyom, ez itt a feleségem, Jasmine Leslie.

Jasmine kecsesen meghajolt.

– Isten hozta Franciaországban, asszonyom. Boldog vagyok, hogy végre találkozhatom önnel.

– Én is örülök – csókolta meg az idősebb dáma a menyét, majd hátrált egy lépést. – Gyönyörű vagy, Jasmine. Egészen más, mint az a lány, akit fiatalkorában választottam Jemmie párjául.

– Remélem, az összehasonlítás nekem kedvez, asszonyom.

– Isabelle édes gyermek volt – nevetett Lady Stewart-Hepburn – de te magad vagy a napfény, melletted ő csupán halovány hold lehet. És most látni akarom az unokáimat! Az összeset! Jemmie-hez hasonlóan a magam unokáinak tartom a gyermekeidet.

Jasmine egy másodpercre elnémult, türkizzöld szeme elhomályosult. Lelke mélyéig meghatotta Jemmie anyjának nagylelkűsége. Azután összeszedte magát, és odahívta gyermekeit.

– Asszonyom, hadd mutassam be legidősebb gyermekemet, Lady India Lindleyt. Ez itt legidősebb fiam, Henry Lindley, Westleigh márkija. Ő a második lányom, Lady Fortune Lindley, ő pedig a kisebbik fiam, Charles Frederick Stuart, Lundy hercege.

A lánykák térdet hajtva pukedliztek, a fiúcskák elegánsan meghajoltak.

Lady Stewart-Hepburn köszöntötte őket.

– Elhunyt édesapja ágáról távoli rokonságban állunk, uram – szólt a tizenegy és fél éves Lundy herceghez.

– A nagyapám egy ízben beszélt önről – válaszolta az ifjú herceg. – Azt mondta, ön Skócia legszebb asszonya. Látom, hogy nem hazudott, *asszonyom.*

– Mylord, ön aztán valódi Stuart! – tört ki a nevetés az asszonyból.

– Ők pedig Jemmie gyermekei – folytatta Jasmine. – Patrick a legidősebb fiunk, azután jön Adam és Duncan.

– Igaz, hogy ön valaha háremben élt? – tört ki hirtelen India Lindleyből.

Cat megfordult, és a lánykára nézett. Közel járt már az érett nőiességhez, fekete hajával és aranyszín szemével minden porcikája éppoly szép volt, mint az anyjáé.

– Igen – felelte Cat. – A szultán nagy vezírjének háremében.

– Melyik szultánról van szó? – kíváncsiskodott India.

– Csak egyetlen szultán létezik. A török szultán.

– És milyen volt? Érdekes vagy rémes? – India szeme csillogott a kíváncsiságtól.

– Mindkettő – felelte kurtán Cat.

– India! – szörnyedt el Jasmine leánya felháborító viselkedésétől, de India ezúttal is olyan nyakas volt, mint máskor.

– A mamám is háremben nevelkedett – tette közhírré India.

– Valóban? – Most Caten volt a kíváncsiskodás sora.

– Apám India nagymogulja volt – magyarázta Jasmine. – Anyám pedig angol.

– Emlékszem édesanyádra – mondta Cat. – Velvet a neve. Évekkel ezelőtt járt nálunk. Egyáltalán nem hasonlítasz rá, ugye?

– Inkább anyai nagyanyámhoz és apámhoz hasonlítok.

Valószínűleg ez a magyarázat Jasmine enyhén keleties vonásaira, a türkiz szempárra és bőrének aranyszín árnyalatára, gondolta Lady Stewart-Hepburn. Azután Indiára tévedt a tekintete.

A leányka bőre halovány volt, akár a legfinomabb porcelán, éjfekete haját kékes árnyalat színezte, de vajon honnan vette ezt a szempárt? Indiának macskaszeme volt, aranyszínű, benne icipici fekete pettyekkel.

Az idős dáma a kandalló melletti székbe ült. Franciaországban hűvös az április. Családtagjai a közelében telepedtek le, ki székre, ki zsámolyra, ki kerevetre.

– Hány éves?

– Június végén tölti be a tizenhetet – válaszolta Jasmine.

Sejtette, mi lesz anyósa következő kérdése. Nem is csalódott.

– És még nincs férjnél?

Jasmine a fejét rázta.

– Jegyben sem jár?

– Nem, asszonyom.

– Akkor igyekezzetek minél hamarabb férjhez adni – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Cat. – A leányzó érett rá. Csaknem túlérett. Fogadni mernék, hogy hajlamos a bajkeverésre.

James Leslie csak nevetgélt anyja szavain.

– India még egyetlen férfit sem talált vonzónak. Azt akarom, anyám, hogy a lányom szerelemből menjen férjhez. Én is így tettem, és boldogabb nem is lehetnék.

– Nagyanyád négyéves koromban jegyzett el apáddal, és pillanatokkal a születésed előtt házasodtunk össze. Épp hogy tizenhat éves voltam – jegyezte meg Lady Stewart-Hepburn. – A szerelem nem játszott nálunk szerepet, noha vonzódtam apádhoz.

– De Lord Bothwellt feltétel nélkül szeretted – juttatta anyja eszébe Glenkirk herceg. – Egyébként az első házasságodat negyvenhét évvel ezelőtt kötötted. Azóta változtak az idők, anyám.

– És te megengednéd, hogy a mostohalányod a szerelem nevében hozzá nem illő férfival kössön házasságot? – kérdezte Cat.

– India nem fog ostobán választani, asszonyom – szólt közbe Jasmine. – Ehhez túlságosan büszke, nagyon is tudatában van származásának. Tudja, hogy egy nagy uralkodó unokája. Tetszik neki, hogy az én mostohaapám éppúgy, mint az övé, királyi családokkal áll rokonságban. Ha itt lesz az ideje, India minden bizonnyal a megfelelő férfit fogja választani.

– Még senkit nem ajánlottatok a figyelmébe? – kíváncsiskodott Cat.

– Nem is egyet, de Indiának egyik sem tetszett. Úgy látta, hogy a fiatalemberek csak a vagyonára pályáznak, nem őt akarják – magyarázta anyjának Glenkirk hercege. – És mindig neki volt igaza. India nagyon okos.

– Ha egy leány először esik szerelembe, nem mindig óvatos vagy bölcs – figyelmeztette őket Cat.

– Nos, mivel eddig még senki nem csavarta el a fejét, nem hiszem, hogy lenne okunk az aggodalomra – felelte Jasmine.

Glenkirk herceg és családja azért érkezett Franciaországba, hogy az új király, I. Károly és a francia hercegnő, Henrietta-Marie megkötendő távházassága ügyében Angliát képviseljék.

Jakab angol király váratlanul meghalt. Stuart Károlyt egyik percről a másikra királlyá koronázták, de nem volt örököse. Úgy érezte, nem tud elszakadni országától azért, hogy közvetlenül apja halála után megházasodjék, de jól tudta, hogy minél hamarabb házasságot kell kötnie, és királynéját Angliába kell vitetnie.

A távházasság megkötésekor Buckingham herceg képviselte volna a királyt, de Jakab temetése miatt Angliában kellett maradnia. Buckingham herceg helyett Chevreuse herceg jelent meg az angol király képében.

Az angol udvar túlnyomó része Angliában maradt, de Károly megkérte Glenkirk herceget, hogy családjával együtt vegyen részt az esküvőn. A herceg úgy vélte, ez még mindig kellemesebb elfoglaltság, mint jelen lenni Jakab temetésén. Ha testvére, St. Laurent hercegné megkérné édesanyjukat, hogy jöjjön el Nápolyból Franciaországba, akkor végre Jasmine és a gyermekek is találkozhatnának Catriona Stewart-Hepburnnel.

Az ifjú király kérése személyes ügy volt. James Leslie távoli rokonságban állt Károllyal, és mostohafia, a kis Charles Frederick Stuart az új uralkodó unokaöccse volt, noha balkézről született. A Stuartok mindig szívesen fogadták, elismerték és a klán törvényes tagjaiként tartották számon a fattyúkat, ha nem öröklésről volt szó. A király azt óhajtotta, hogy vérrokonai közül is jelen legyen valaki az esküvőn. A glenkirki Leslie-k tökéletesen megfeleltek a célnak, a kisfiú személyében pedig egy Stuart is jelen volt.

A St. Laurent-kastély kétórányi járásra feküdt Párizstól. A Leslie családot felvették a vendégek listájára a házassági szerződés aláírásának ceremóniájára és az esküvői szertartásra. Az öt legidősebb gyermek is kapott meghívót. St.

I.aurent-ék, Lady Stewart-Hepburn és a kisebb gyerekek csak az esküvőn vehettek részt.

Glenkirket és családját lenyűgözte a Louvre fényűzése. Ehhez foghatót soha nem láttak Angliában.

A menyasszony, Henrietta-Marie az anyja, Medici Mária és az udvarhölgyek kíséretében vonult be. A hercegnő ezüst- és aranyszálakból szőtt ruháját hímzett arany Bourbon-liliomok és pazar drágakövek ékesítették. Amikor a menyasszony helyet foglalt, beszólították a vőlegény megszemélyesítőjét.

Chevreuse herceg fekete csíkos, gyémántokkal borított ruhában lépett a király fogadótermébe. Meghajolt a francia király és a hercegnő előtt, majd elővette azt a levelet, amely igazolta, hogy királyát személyesíti meg. XIII. Lajos elfogadta a levelet, majd aláírták a házassági szerződést.

Ezután vallási szertartást rendeztek a királyi fogadóteremben. A szertartást a hercegnő keresztapja, de la Rochefoucauld bíboros celebrálta, Anglia királya helyett Chevreuse herceg válaszolgatott.

A ceremónia végeztével a hercegnő visszatért a faubourg-i Szent Jakab karmelita kolostorba, hogy pihenjen és imádkozzon az esküvőjéig, a vendégek szétszéledtek, Glenkirk herceg pedig családostul visszament a St. Laurent-kastélyba.

Pár nappal később a Glenkirk família, St. Laurent-ék és Lady Stewart-Hepburn Párizsba utaztak a királyi esküvőre. Az esküvő napján délelőtt tíz órakor megeredt az eső. Az embereket mindez nem zavarta, a Notre-Dame előtti tér a zsúfoltságig megtelt kíváncsiakkal.

Párizs érseke borzalmasan összeveszett de la Rochefoucauld bíborossal. A bíborost választották az esküvői szertartás lebonyolítására, noha a Notre-Dame-székesegyház az érsek fennhatósága alatt állt. A királyi család úgy söpörte félre az érsek minden ellenvetését, mintha a magas rangú pap csak egy kellemetlenkedő rovar lett volna. Az érsek dúlva-fúlva vonult vissza vidéki birtokára, és csak az esküvő után volt hajlandó visszatérni.

De bárhogy dühöngött, nem tagadhatta meg a hercegnőtől, hogy használhassa a székesegyházzal szomszédos palotát, így Henrietta-Marie délután kettőkor szakadó esőben lépett ki a Louvre-ból, hogy az előírás szerint az érseki palotában öltözzék át. Délután hat órakor a nászmenet elindult az érseki palotából, és a székesegyház felé vonult.

A nászmenet elején a király svájci gárdájának száz katonája haladt. Az első két sorban a dobosok és a kékarany zászlókat vivők masíroztak, mögöttük a zenészek vonultak. Utánuk a szertartás nagymestere lépkedett, mögötte a Szentlélek-rend lovagjai, majd hét királyi futár következett. A vőlegényt képviselő Chevreuse herceget három magas rangú nemes vette körül. A herceg fekete bársonyöltözékének hasítékain át kivillant aranyszín alsóruhája. Fején bársonysipka volt, rajta pompás gyémánt ékeskedett. Mögötte Carlisle gróf és Kensington vicomte haladt.

Az összesereglett nép a zuhogó esőben lökdösődve próbált egy-egy pillantást vetni az esküvő szereplőire. Mivel Anglia királya protestáns volt, az esküvői szertartást a székesegyház kapuja előtt tartották, de a szertartás utáni misét már a Notre-Dame-ban celebrálták.

India Lindley a kiválasztottak között állt. Dideregve húzta össze magán köpenykéjét. Tágra nyílt szemmel nézte a francia udvaroncok csodás öltözékét. Még soha nem látott ehhez fogható pompát.

– Itt jön a menyasszony – susogta India mellett Fortune. India pillantása Henrietta-Marie-ra szegeződött. A hercegnőt bátyjai kísérték, XIII. Lajos talpig ezüstben-aranyban, Gaston herceg égszínkék és arany selyemben. A tizenhat éves menyasszonyt súlyos, krémszínű, arany Bourbon-liliomokkal hímzett, igazgyönggyel és gyémánttal kivarrott köntösbe öltöztették, sötét hajába áttört aranykoronát tűztek, a közepén lévő igazgyöngy láttán az emberek lélegzete is elállt.

A menyasszony és fivérei mögött anyjuk, Medici Mária haladt, fekete özvegyi viseletben, a különleges alkalomra való tekintettel gyémánt nyakláncot vett. Franciaország királynéja, Ausztriai Anna ezüsttel és arannyal, zafírral és

igazgyöngyökkel kivarrott köntösben vezette a francia udvart.

A bíboros vezetésével lezajlott az esküvő, majd a résztvevők bevonultak a templomba. Chevreuse hercege, a két angol követ és az angol vendégek az érseki palotába vonultak. Nem vettek részt a misén.

– Láttad a ruhákat? – kérdezte India izgatottan az anyjától. – Még soha nem láttam ezekhez fogható holmit!

– A menyasszonyi ruhának mindig szépnek kell lennie – felelte Jasmine.

– Nem a menyasszony ruhájára értettem! Az is szép, de én a francia udvarhölgyek ruháira gondoltam, mama. Úgy irigylem őket! Fortune meg én ezek mellett a francia dámák mellett szürke verebek vagyunk. Úgy nézünk ki, mint két loncsos szolgálólány!

– Mi bajod van a ruháinkkal? – bámult nővérére Fortune. – Szerintem nagyon csinosak vagyunk.

– Amint hazatérünk Angliába, új ruhákat varratok magamnak – jelentette ki India. – Mindenkit el akarok káprázatatni Károly király udvarában. Mama, neked oly sok ékszered van! Nem adnál nekem néhányat?

– Ez a lányka aztán nem szégyenlős, ha el akar érni valamit, ugye, fiam? – nézett Cat Glenkirk hercegre. – Gondolom, volt rajta nevelnivaló.

– Nem rosszabb, mint más lányok az ő korában, anyám – mosolygott a herceg. – Mindig engedelmes gyermek volt.

– Adjátok meg neki, amit akar, aztán keressetek számára egy jó férjet – hangzott a tanács. – Azt hiszem, már nem sokáig lesz engedelmes.

– Anyádnak igaza van – szólt közbe Jasmine. – Mostanában van valami vadság Indiában, amit azelőtt nem vettem észre. A bátyámra, Szelimre emlékeztet. Apám annyira elkényeztette Szelimet, hogy még az engedetlenségeit is megbocsátotta. Elnézte neki, hogy ivott, bujálkodott, lopott. Még gyilkolt is. Csak egyetlen dolgot nem bocsátott meg.

– Mit? – kérdezte kíváncsian Lady Stewart-Hepburn.

– Szelim megkívánt engem, ahogyan egy férfi kíván meg egy nőt. Ezt apám nem tűrte, és férjhez adott az első uram-

hoz, Dzsamal kánhoz. Szelim megölte a férjemet. Apám ekkor már a halálán volt, úgy védett meg, hogy kicsempészett Indiából. A második férjem volt India apja.

– Akkor hát mindenképpen férjet kell keresned Indiának – vélte Cat. – Itt az ideje, mert a végén még valami botrányba keveredik. Azt hiszem, tudok is számára egy megfelelő ifjút Nápolyban.

– Jaj, ne! – kiáltotta Jasmine. – Nem szeretném oly messze tudni magamtól! Olyan vagyok, mint a nagyanyám, ő is azt szerette, ha körülötte van a család. Nem gondolt arra, hogy hazatérjen Skóciába? Az ön számára mindig lesz hely Glenkirkben.

– Áldjon meg az isten, drága Jasmine – mondta a meghatottságtól elcsukló hangon Cat. – De az én kedves Bothwellem Nápolyban, a villánk kertjében van eltemetve, és egy napon én is ott szeretnék nyugodni mellette. Öreg csontjaim túlságosan hozzászoktak már a dél melegéhez, nem viselnék el Skócia nyirkosságát.

Odakintről ágyúdörgés hallatszott.

– Vége a misének – jegyezte meg szárazon Carlisle gróf.

– Elég sokáig tartott – tette hozzá Kensington vicomte. – Ezek a katolikusok úgy gondolják, hogy Isten elnézi nekik a paráználkodásaikat és egyéb csintalanságaikat, mert oly hosszan térdepelnek a templomban?

– Menjünk az ablakhoz – javasolta a gróf. – Az eső elállt, tűzijátékhoz készülődnek.

Az ablakban állva nézték a piros, zöld, arany- és kék színű rakétákat, amelyek színes szikrákat eregetve bevilágították a sötét égboltot. Az esküvői menet az érseki palotába vonult. A palota nagytermében pazar lakomát adtak, azután a kimerült menyasszony visszavonult a Louvre-ba.

Buckingham hercege nemsokára Párizsban termett, hogy Anglia új királynéját hazakísérje. Néhány héttel az esküvő után végre útnak indultak.

Glenkirk herceg és családja Párizsban vett búcsút az ifjú királynétól. Visszamentek a St. Laurent-kastélyba, így még néhány napot együtt tölthettek Lady Stewart-Hepburnnel.

James Leslie mindent megtett, hogy rábírja anyját, térjen vissza velük Skóciába.

– Jöjjön vissza velünk Skóciába! Mindig lesz hely az ön számára Glenkirkben.

Ám Catriona Stewart-Hepburn csak a fejét rázta. Minél idősebb, annál makacsabb lett. Levélzöld szemét a fiára szegezte.

– Te vagy az első gyermekem, Jemmie, és nagyon-nagyon szeretlek, de már Jasmine-nak is megmondtam, hogy nem hagyom el Bothwellt. Azt is elmondtam, hogy öreg csontjaim hozzászoktak a napfényhez és a dél melegéhez. Ha visszamennék Skóciába, az tíz évet elvenne az életemből. Igaz, hogy Francis nagyon hiányzik, de még nem akarom követni. Ehhez túlságosan szeretem az unokáimat – mondta, majd nevetve megveregette fia kezét. – Mellesleg, egész jól megvoltál nélkülem az elmúlt években.

– A gyermekei sem hiányoznak? – ingerkedett a herceg.

– Hol az egyik, hol a másik eljön Nápolyba a családjával, hogy meglátogasson. Nincs szükségük rám, Jemmie. Egy asszony felneveli a csemetéit, azután, bármennyire szereti is, el kell engednie őket, hogy a maguk életét éljék. Jasmine három legidősebb gyermeke hamarosan készen áll arra, hogy elhagyja a családi fészket. El kell engedned őket, Jemmie, ahogyan én is elengedtelek téged és a testvéreidet. És engem is el kell engedned, fiam. Túlságosan régen találkoztunk, ezért érzel nosztalgiát.

– Tényleg nem fogtam fel, mennyire hiányoztál nekem, anyám. Soha többé nem térsz vissza Skóciába?

– Tudod, hogy nem hagyom magára Francist – válaszolta Cat.

– Pedig ő is szeretne hazai földben nyugodni – mondta Glenkirk herceg lassan. Aztán vigyorogni kezdett. – Lefogadom, ott ácsorog a mennyek kapujában, és lesi, mikor lép be Jakab kuzin a feleségével, Anna királynéval. Anna mindig kedvelte Bothwellt, ugye, anyám?

– Francist minden nő kedvelte – bólintott Cat az emlékezés halovány mosolyával. – Jemmie, ő nagyon szeretett volna hazai földben nyugodni!

– Mit gondol, anyám, hogy tetszene neki, ha átültetnénk Leslie-talajba?

– Az öreg apátság kertjébe! Arra gondolsz, Jemmie? Mit gondolsz, nem sértené ez apád emlékét?

– Apámat nem Glenkirkben temették el – mondta a herceg. – Egyébként rajtunk kívül ki tudna erről?

– Nos, akkor egy napon együtt térünk haza Skóciába, ő meg én – mondta Lady Stewart-Hepburn.

Hirtelen elhomályosult a szeme, és könnyei végigperegtek az arcán.

– Ah, milyen szép időket éltünk át! Egy koporsóban fogunk utazni.

– Azért nem akarom túl hamar hazahozatni önt, anyám – mormogta a herceg

– Ne is – nevetett az anyja, és átölelte a fiát. – Köszönöm a nagylelkűségedet, Jemmie.

– Mindig öröm számomra, ha közös titkaim lehetnek önnel, asszonyom. Kettőnkön kívül csak Jasmine tud majd róla.

– Helyes. Hiányozni fogsz – mondta Cat.

– Ön is nekem, anyám – válaszolta Glenkirk hercege, és még egyszer, utoljára megölelte az anyját.

2. fejezet

– Micsoda pazarlás! – jelentette ki helytelenítő hangsúlylyal Alcester grófné, majd az unokatestvére felé fordult.

– Elkényezteted ezt a csitrit, Jasmine! Miért engedélyezel ekkora ruhatárat neki? Az udvar összes hozományvadásza India után veti magát, ha ilyen parádésan vonul be.

– Olyan ostobának tart, nénikém, hogy nem tudom szétválasztani a valóságot a képzelettől? – védekezett India. – Skóciában már vagy fél tucat kérőt utasítottam el, mert tudtam, hogy a szóban forgó úrfiakat nem én érdeklem, hanem a vagyonom.

– Ahhoz képest, hogy úrilány vagy, túlságosan felvágták a nyelvedet – csapott le a grófnő.

India átkozottul keményfejű. Akárcsak az anyja, gondolta bosszúsan.

– Ma elfogadsz tőlem egy tanácsot, Jasmine, noha úgy sejtem, nem fogadod el, keressetek számára egy rendes vőlegényt, és vessetek véget ennek a felháborító és felesleges költekezésnek.

Alcester grófné nehézkesen felkászálódott a székéből, és lesimította sötét szoknyáját.

– Ki nem állhatom Londont – motyogta. – Túl nagy a meleg és a nyirkosság, de mit tehetnénk? Oda kell mennünk, hogy üdvözöljük az új királynét.

– Szerintem nagyon csinos a királyné – jegyezte meg India.

– Minden fiatal lány csinos – válaszolta a nagynénje. – Ez sem kevésbé csinos a többinél, de jól jegyezd meg, amit mondok: lesznek itt még gondok a vallása miatt. Most elmegyek a nagybátyád házába. Holnap reggel találkozunk, amikor az udvarba megyünk, és remélem, Jasmine, a lányod úgy lesz felöltözve, mint egy tisztességes angol leányzó.

Alcester grófné kiviharzott az ajtón, szoknyája sértődötten suhogott.

– Hájas öreg tehén – mormolta India, amikor az ajtó becsukódott.

– Egyszerűen csak elfelejtette, milyen az, ha valaki fiatal – mondta Jasmine, noha egyetértett Indiával. – Ám egy dologban igaza van, India. Holnap kevésbé feltűnő ruhába öltözz, amikor az udvarba megyünk a királyné köszöntésére. Nem illik túlragyogni őfelségét. Jó benyomást óhajt kelteni új alattvalóiban. Bizonyára idegennek érzi magát új országában.

– Úgy, mint te, amikor Angliába jöttél, mama?

Jasmine bólintott.

– De a királyné legalább hazamehet Franciaországba, látogatóba. Amikor elhagytam Indiát, többé soha nem láttam viszont.

– És megbántad valaha, hogy eljöttél?

– Nem. Az ottani életem véget ért. Az volt a sorsom, hogy összetalálkozzam apáddal, majd később Skóciában a nevelőapáddal, Jemmie-vel. Soha ne küzdj a sorsod ellen, India, még akkor sem, ha úgy gondolod, nem ezt a sorsot választottad volna.

– Az én sorsom cseppet sem érdekes, mama – mondta India. – Vagy hamarosan férjet választok magamnak, vagy megkockáztatom, hogy vénlány maradok. Megállapodom, gyerekeim lesznek, mint neked. Az ilyen sorsban sem izgalmas, sem meglepő nincs. Attól félek, szörnyen mindennapi sors.

– Nem éltem unalmas életet fiatal koromban, India. Remélem, neked nem kell szembenézned afféle izgalmakkal. Nem vagyok biztos benne, hogy te, akit ilyen gondosan neveltünk, meg tudnál-e birkózni velük.

– Gyere, anyám, segíts kiválasztani, mit vegyek fel holnap – kérte India. – Fortune számára is válasszunk valamit. Mindig az utolsó pillanatig vár, hogy aztán a végén úgy nézzen ki, mint egy árva gyerek, amivel mindannyiunkat zavarba hoz. Azt hiszem, Fortune-t cseppet sem érdekli a megjelenése.

Glenkirk hercegné hangos kacajra fakadt. Nagyon pontos jellemzés volt. Indiát nagyon is érdekelte a külseje, haját mindig gondosan fésülte, frissen mosott ruhát viselt, körmeit tisztán tartotta. Fortune épp az ellenkezője volt.

A pajkos lány vörös haja kócos boglyában repkedett a feje körül, szoknyája szegélye sáros volt, olykor még az arcán is sárpettyek éktelenkedtek. A hercegnő anyja szerint Fortune majd megváltozik, ha nagyobbacska lesz, ám a lányt már csak néhány hét választotta el tizenötödik születésnapjától, de az érettségnek még semmi jele nem mutatkozott rajta. Hogy a csudába hozhattak össze Rowan Lindleyvel két ennyire különböző gyereket?

– Előbb válasszuk ki Fortune öltözékét – javasolta Jasmine, mert tudta, hogy Indiának órákba telik, míg a magáét eldönti.

Az emeleti ruhatár felé siettek, India elegáns, új selyemszoknyája minden lépésnél suhogott.

A király és a királyné igazi esküvőjét Canterburyben, a Szent Ágoston-apátságban tartották meg, utána Londonba mentek, és bárkán érkeztek a városba. Az ifjú királyné integetett a bárka nyitott ablakán át a Temze partján sorakozó tömegnek, amely esőben-szélben rendületlenül állt, hogy őt üdvözölje. A király sokkal nyugodtabb volt, komoly arccal, királyi kézmozdulattal integetett. A királyné ezek után visszavonult, hogy kipihenje az utazás fáradalmait.

A ceremóniát a Whitehall nagytermében tartották. A király és a királyné a trónuson ülve hallgatták végig házassági szerződésük felolvasását. India eközben elégedetten állapította meg, hogy az angol hölgyek közül ő a legjobban öltözött. Jasmine nem engedte, hogy leánya felvegye az ő híres rubinjait, szerinte ehhez az alkalomhoz sokkal jobban illett az igazgyöngy.

– Teringettét, milyen szép lány! Lefogadom, hogy ő a legszebb ebben a teremben – mondta Adrian Leigh, Twyford vicomtja a barátjának, Lord John Summersnek.

– Túl gazdag hozzád – válaszolta a barát szárazon.

– Ismered, Johnny? Tudod, kinek a lánya, és miért nem pályázhatok rá?

– Glenkirk herceg nevelt lánya, és Westleigh márki nénje. Szűz, és gazdag örökség vár rá, ne is közelíts hozzá. Egyébként sem akarsz megházasodni, Twyford, csak egy kicsit szórakozni. Ha elcsábítod ezt a szépséget, meghalsz. Bármit terveznek is a szülei Lady India Lindleyvel, te nem szerepelsz a terveikben.

– Egy napon én leszek Oxton grófja, Johnny – felelte Twyford vicomte. – Mit mondtál, hogy hívják? India? Fura név.

– Glenkirk hercegné, a lány anyja abból az országból származik, noha azt mondják, az anyja angol vagy skót. A família igen gazdag, és távoli rokonságban áll a királyi családdal. Lady Lindley féltestvére, Lundy hercege a király unokaöccse. Természetesen balkézről, de ismered a Stuartokat, Adrian.

– Az asszonyaik elég forróvérűek – jegyezte meg Twyford vicomte, és kék szemét egy percre sem vette le Indiáról.

– Vigyázz, Adrian! – ugratta a barátja. – Ha a mamád megtudja, hogy érdeklődsz egy lány után, méregbe gurul. Tudom, mennyire odavan érted. Azt beszélik, soha nem akar átengedni téged egy másik nő kényeztetésének.

– Anyámnak épp elég dolga akad Oxtonban. Apám mostanában nincs jó egészségben – mondta savanyúan Twyford. – Anyám nem akarja megakadályozni, hogy megnősüljek, Johnny, ha egyszer rátalálok a hozzám illő lányra. Az a kötelességem, hogy legyen örökösöm. Ez apámnak is örömet szerezne. Mondd, Johnny, miként mutatkozhatnék be Lady India Lindleynek? Ismersz valakit a családjából?

– Ismerem a testvérét, Henry Lindleyt, Westleigh márkiját. Kis birtokom határos az övével Cadbyben. Ha itt van, akkor megkereshetem. – Lord Summers végignézett a nagytermen. – Á, itt van! Méghozzá nevelőapjával, Glenkirk herceggel. Gyere velem, Adrian! Azt hiszem, ez jó alkalom lesz.

A két férfi áttört a zsúfolt termen. Glenkirk herceg a szoba egyik sarkában állt, és nevelt fiával beszélgetett. Lord Summers megállt előttük, és megvárta, amíg Henry Lindley elkapta a pillantását.

– Hódolatom, mylord, engedje meg, hogy bemutassam a barátomat, Twyford vicomte-ot, aki, midőn meglátta az ön testvérét, Lady Indiát, azt mondta nekem, hogy megöl, ha ön nem mutatja be őket egymásnak – hadarta egy szuszra a vigyorgó Lord Summers.

– Mutasd be nekem ezeket az ifjakat, Henry – kérte Glenkirk herceg a fiát, és végigmérte az előtte álló fiatalembereket.

– Ez itt Lord John Summers, apám. Birtoka az enyémmel határos. Ólykor együtt járunk vadászni, ha Cadbyben vagyok. Ő pedig a barátja, Twyford vicomte-ja.

– Neve is van, fiatalember? – érdeklődött a herceg.

– Adrian Leigh a nevem, uram. Oxton gróf fia vagyok – hajolt meg Adrian James Leslie felé.

– És a mostohalányommal óhajt találkozni, uram? Mi okból? – kérdezte a herceg kissé ingerülten.

E szavakra csengő kacaj volt a válasz. Glenkirk hercegnő meghallotta a beszélgetést, megfordult, és karon fogta férjét.

– Ne légy már olyan szamár, Jemmie. India szép fiatal leány. Mi okból! No, szép! Henry, vidd oda ezt a két ifjút, és mutasd be őket Indiának – szólt oda a fiának, majd könynyedén megérintette Adrian Leigh karját. – Ön, ugyebár, tisztelettudó, uram?

– Igenis, asszonyom, az vagyok – mondta Adrian kisfiúsán.

– Akkor menjen, kövesse a fiamat, uram.

A trió átsietett a termen. India felé tartottak, aki egy fiatal lánnyal csevegett. India rámosolygott a fivérére, és felé nyújtotta a kezét.

– Henry! – szólalt meg, majd észrevette a két fiatalembert.

– Mama azt mondta, mutassam be neked ezeket az urakat, India.

– De hiszen Lord Summerst már ismerem! Ön szokott vadászni Cadbyben Henryvel, ugye?

– Nem tudtam, hogy látott engem, kisasszony, és eddig hivatalosan nem mutattak be egymásnak – hajolt meg Lord Sunimers India előtt.

– Hogyne vettem volna észre ilyen csinos fiatalembert – billentette oldalra kacéran a fejét India.

– Ó, a fenébe! – csúszott ki a mellette álló lány száján.

– Fortune! – nézett rá India megbotránkozva. – Ő a húgom. Most van először társaságban, de attól tartok, soha nem tanulja meg, miként kell illendően viselkedni.

– Szerinted az az illendőség, ha az ember szemtelenül flörtöl egy férfival? – kérdezte Fortune.

– Én nem flörtölök! – pirult el fülig India. – Csak udvarias vagyok.

Fortune felhorkant.

Henry Lindley nevetett.

– Lányok! – csitította mindkettőjüket. – India, ha már túljutottál felháborodásodon, engedd meg, hogy bemutassam neked Twyford vicomte-ot, aki mindenáron meg akar ismerkedni veled. Amikor rólad beszélt, ez a szó röppent el ajkáról: szépség.

India Lindley aranyszínű szemének pillantása Adrian Leigh felé fordult. Kezet nyújtott.

– Hogy van? – kérdezte.

– Sokkal jobban, mióta találkoztam önnel, mylady – hajolt India karcsú keze fölé Adrian, és megcsókolta.

Fortune a mennyezet felé emelte tekintetét.

– Hányingerem lett, Henry. Nem kísérnél távolabb ettől az émelygős jelenettől?

India meg sem hallotta Fortune-t. Azzal volt elfoglalva, hogy visszahúzza a kezét a vicomte kezéből. A fiatalember máris érdekelni kezdte.

– *Zut alors, India! Un Anglais avec charme* – csendült fel egy hang.

A következő pillanatban egy pompás ruhába öltözött fiatalember lépett melléjük. Kiragadta India kezét a vicomte kezéből, majd gálánsán megcsókolta.

– *Bonjour, ma belle cousine!*

– René! Ó, René, mennyire megnőttél! – nézett végig India a fiún.

– *Óui, chérie, je suis un homme.*

– Beszélj angolul, René! Most Angliában vagy, nem Franciaországban – korholta India a fiatalembert. – Sokkal jobban beszélsz angolul, mint ahogy a legtöbb angol franciául, kuzin. Milyen jó, hogy találkoztunk!

India a társaság többi tagja felé fordult.

– Ez itt St. Justine lovag, az unokabátyám. René, Lord John Summers és Adrian Leigh, Twyford vicomte-ja. Nem is tudtam, hogy te is eljöttél Párizsból a királynéval. Nem láttalak Párizsban. Hogy kerülsz ide?

– A királyné őfelsége egyik kísérője az utolsó pillanatban megbetegedett. Én épp akkor ruccantam fel Archambault-ból Párizsba egy birtokkal kapcsolatos üzleti ügyben, és megálltam a Louvre-nál, hogy tisztelegjek Lajos király előtt. Úgy tűnik, épp kapóra jöttem. Én voltam a megfelelő ember a megfelelő időben. A család számára nagy kitüntetés, hogy engem választottak, *chérie.*

– Pontosan milyen rokonságban állnak? – kérdezte a vicomte.

Hangjából a kíváncsiságon kívül féltékenység csengett. India a kuzinjának szólította Renét, de vajon milyen szoros ez a rokonság? A francia túl csinos és túl kellemes fickónak tűnt.

Lord Summers, a lovag és az ifjú Henry Lindley azonnal felismerték Adrian Leigh hangjában a féltékenység jelét.

– René dédanyja és az én dédapám testvérek voltak – magyarázta India a vicomte-nak. – René és én gyerekkori játszópajtások voltunk. Mit szólsz, René, mennyire megnőtt Henry! És nézd, ott van Fortune, a mama mellett.

A lovag meghajolt Henry előtt.

– Uram, örvendek, hogy ismét találkoztunk. Most úgy illik, hogy tiszteletemet tegyem szüleik és Lady Fortune előtt.

– Veled megyek – karolt Renébe India. – Mama meg lesz lepve! Te is gyere, Henry – szólt oda öccsének.

Két új ismerősére mosolygott, és kísérőivel áthaladt a termen.

– Csodálód akadt, *ma petite* – jegyezte meg René St. Justine ingerkedve.

– Az én ízlésem szerint kissé szemtelen – válaszolta Henry Lindley. – Hallottam valami nem túl kellemes dolgot a családjáról, de nem tudom, most mi a helyzet velük.

– Remélem, Henry, nem akarsz a zord testvérek közé tartozni – mondta élesen India. – Jusson eszedbe, hogy idősebb vagyok nálad. Véleményem szerint Twyford vicomte kellemes és jóképű.

– Mindössze tíz hónappal vagy idősebb, India. Ez jóformán semmiség. Oxton grófja! Igen! Már emlékszem! A gróf idősebbik fia gyilkosságba keveredett valami szerelmi ügy miatt. Megölte a riválisát, majd elmenekült Angliából. Nyomtalanul eltűnt, soha senki nem hallott felőle. A te udvarlód, India, a gróf második feleségének a fia. Az anya állítólag a cselédek és a bérlők közül csípi fel szeretőit. Gyönyörű, valóban! Meglep, hogy egy olyan rendes fickó, mint amilyen Summers, szóba áll ilyen alakokkal. Kötve hiszem, hogy Twyford vicomte lenne a számodra megfelelő széptevő, nővérkém.

– Nem vádolhatod a vicomte-ot sem a féltestvére, sem az anyja viselkedése miatt, Henry. Milyen igazságtalan vagy! – kiáltotta India. – Én kedvelem, és ha udvarolni akarna nekem, szívesen fogadnám a közeledését. És ha egy árva szót szólsz apánknak a vicomte szerencsétlen kapcsolatairól, akkor papa megtud majd egyet s mást arról a kis szolgálólányról, akit Greenwoodban a sötét előszoba sarkában szoktál gyömöszölni. Nem is gondoltad, hogy tudok róla, ugye?

– Szentséges egek! Honnan tudod?

– Minden férfi ilyen lármát csap szerelmeskedés közben? – kérdezte hangosan India.

A lovag felkacagott.

– Semmit nem változtál, kis kuzinom. Annyira örülök! – Egy pillanatra elhallgatott, majd komoly hangon folytatta. – De egy dologban Henrynek igaza van, *ma chérie.* A férfiak viselkedése többnyire nem tér el családjaik viselkedésétől. Egyébként is jobbat érdemelsz egy egyszerű vicomte-nál.

Egy márki lánya és egy herceg nevelt lánya vagy. Egyik fivéred márki, a másik herceg és legkisebb hercegi öcséd a király unokaöccse. Igen, *chérie,* jobbat érdemelsz egy ilyen kis vidéki vicomte-nál.

– Azt teszem, amihez kedvem van – nyelvelt nevetve India. – Gazdag vagyok, René, és ha az ember gazdag, azt tesz, amit akar.

– A törvényes kereteken belül – tette hozzá Henry fejcsóválva.

A királyné nagy erőfeszítéseket tett, hogy megtalálja a helyét új udvartartásában. Francia háztartása és az angol udvar azon mesterkedett, hogy megszerezze az elsőséget. Eközben kíséretének fiatalabb, kevésbé fontos tagjai St. Justine lovag vezetésével összebarátkoztak az angol udvaroncokkal. A hatalom egyiküket sem érdekelte, csak jól akarták érezni magukat. Belevetették magukat a szórakoztató időtöltésekbe, vadászatokra jártak, piknikeztek, hajókáztak, teniszeztek kora hajnaltól késő estig. Este aztán táncra perdültek, álarcosbálokat rendeztek.

Az ifjú királyné gyakorta velük tartott. Akárcsak boldogult anyósa, a dániai Anna, ő is kedvelte az efféle mulatságokat. A királynak is tetszett, hogy felesége feltámasztotta anyja ifjúkori szokásait, ő maga azonban többnyire beásta magát hivatali teendői közé, amelyek nem voltak szórakoztatóak.

– El akarok menni Queen's Malvernbe – nyafogta Lady Fortune Lindley az anyjának egy meleg, párás reggelen.

– Mi a csudának kell itt maradnunk az udvarban? Hamarosan vége a nyárnak, és akkor vissza kell mennünk Glenkirkbe, mama.

– A nővéred belépett a társasági életbe, és ha férjhez szeretnénk őt adni, Fortune, akkor az udvarnál kell maradnunk. Épp most gyűlt ide valamennyi szóba jöhető fiatalember – magyarázta Jasmine a lányának.

– Ha India itt akar maradni, hát maradjon. De mi, többiek nem mehetnénk el Queen's Malvernbe? Nemcsak rólam van szó, mindannyian oda szeretnénk menni, ugye, Henry?

– Én Cadbybe mennék, ha lehetne – bólintott a fiú.

– Hát te, Charlie? – nézett Jasmine a gyermekére.

– Én már tisztelegtem a nagybátyám előtt, mama, és a királynénak is bemutatkoztam – válaszolta Charles Frederick Stuart, Lundy hercege. – A koronázásig, ami, úgy mondják, jövő télen lesz, nincs szükség a jelenlétemre az udvarnál.

Glenkirk hercegné kérdő pillantást vetett a három Leslie fiúra.

– Inkább vidéken szeretnénk lenni, mama – mondta Patrick a saját, valamint két öccse, Adam és Duncan nevében is.

– Akkor hát mindannyian elmehetnétek Queen's Malvernbe – mondta elgondolkodva Jasmine. – Apátok és én itt maradunk, hogy Indiát gardírozzuk. Ti pedig úgy viselkedjetek, mintha veletek lennénk! – tette hozzá figyelmeztetően.

– Én segítek, és vigyázok a fiúkra – ígérte Fortune.

– Nem hinném, hogy apátok ellenezné – döntötte el a kérdést Jasmine. – Rendben van. Elmehettek Queen's Malvernbe.

– Juhéééé! – kiabálták boldogan a gyerekek.

– Mikor? – izgult Fortune.

– Holnap, ha addigra összecsomagoljátok a holmitokat – ígérte Jasmine.

A gyereksereg újból örömrivalgásban tört ki.

– Mi ez az ordibálás? – kérdezte a betoppanó India.

Lovaglóruhában volt, mélykék bársonyszoknyában, ezüsttel szegett kabátkában.

– Queen's Malvernbe megyünk… – kezdte Fortune.

– Nem! – sikította India. – Ne menjünk! Nem akarok vidékre menni! Olyan unalmas, és mire odaérünk, már fordulhatunk is vissza Skóciába. Óóóóó! Soha többé nem láthatom Adriant!

Dühösen a húgára ripakodott.

– Ez a te műved, Fortune! Féltékeny vagy, mert hozzám vonzódik egy fiatalember, és nem hozzád, azzal a sárgaré-

pahajaddal! Óóóó! Ezt soha nem bocsátom meg neked. Meghalok, ha nem maradhatok az udvarban!

– Ha engem kérdeztek, legjobb lenne azonnal hazaküldeni Glenkirkbe – morogta sötéten Henry Lindley.

– Te nem mégy Queen's Malvernbe, India – szólalt meg Jasmine. – Úgy gondoltam, apáddal és velem itt maradsz, most azonban azon töprengek, vajon nincs-e igaza Henrynek. Azonnal kérj bocsánatot a húgodtól! És eddig nem is tudtam arról, hogy Twyford vicomte felkeltette az érdeklődésedet. Az a fiatalember egyáltalán nem való olyan előkelő, gazdag lányhoz, mint amilyen te vagy.

Henry Lindley gyorsan megrázta a fejét, ezzel akarta India tudtára adni, hogy nem árulta el titkát.

– De én szeretem Adriant, mama. Olyan kedves és szórakoztató! És ő is szeret engem – tette hozzá önelégülten India.

– Ezt ő mondta? – kérdezte Jasmine.

– Az ég szerelmére, dehogy! De René ezt állítja.

– Fortune várja, hogy kiengeszteld – szólt lányára Jasmine.

India gyorsan megölelte Fortune-t.

– Sajnálom. Kérlek, bocsáss meg, Fortune. Tudod, hogy nem úgy értettem.

– Ha egy férfi érdeklődésétől ilyenné válik az ember, akkor remélem, soha nem keltem fel egyetlen férfi figyelmét sem – mondta Fortune epésen. – Be kell csomagolnom, hogy reggel elindulhassunk. Gyertek, fiúk! –szólt vissza a válla felett.

Öccsei felugrottak és utánazúdultak.

– Miért nem mentek velük ti is a papával?

– Mert szükséged van gardedámra – nevetett Jasmine.

– De hiszen már tizenhét éves vagyok!

– Csak!

– Velvet nagymama idejében nálam fiatalabb lányok is elmehettek az udvarba – morogta mérgesen India. –Nem értem, miért nem maradhatok itt egyedül.

– Nagyanyád idejében a te korodban lévő lányok, akik az udvarban voltak, már férjes asszonyként szolgálták a ki-

rálynőt, vagy a rokonaik vigyáztak rájuk, és kerestek jó hírű, tisztességes jövedelmű, elfogadható férjet számukra. És ez nemcsak a nagyanyád idejében volt így. Egy jó családból származó fiatal lányt őriznie kell a családjának, nehogy a társaságban rossz benyomást keltsen, netán szabadosan viselkedjen.

– Hogy te milyen rééééemesen régimódi vagy! – zsémbelt India.

– Lehetséges – felelte nyugodtan az anyja. – De akár régimódi vagyok, akár nem, ameddig a mi házunkban laksz, addig nekem kell engedelmeskedned. Szeretném, ha nem adnál okot arra, hogy megbánjam, amiért megengedtem, hogy az udvarnál maradhass, ahelyett hogy hazamentem volna a többiekkel Queen's Malvernbe. És most mesélj nekem erről a Twyford vicomte-ról. Valóban udvarol neked? Biztosan tudod, hogy a személye nem a legkívánatosabb.

– Miért nem?

– Az apja családja tiszteletre méltó família – mondta Jasmine – de biztosra veszem, hogy hallottál már a bátyjáról, Deverallről. Világraszóló botrány volt körülötte.

– Deverall Leigh megölte a vetélytársát – mondta India.

– Ezt mondják. És a tény, hogy elmenekült Angliából, cseppet sem szépít ezen a benyomáson. Sokan azonban nem hiszik, hogy így történt. Deverall Leigh a legrendesebb férfiak egyike volt, mégis az ő tőrét találták meg az áldozat szívébe szúrva, ő maga pedig elmenekült. Ez igen jól jöhetett mostohaanyjának és Adriannek, a féltestvérének. Deverall Leigh többé soha nem térhet vissza Angliába. Úgy hallottam, hogy az apja kitagadta. Így hát Adrian barátod lesz egy szép napon Oxton grófja.

– Miért gondolod, mama, hogy Adrian felelős a bátyja viselkedéséért? Magad mondtad, hogy a Leigh-k igen tiszteletreméltó család.

– Azt mondtam, hogy az apja családja tiszteletre méltó. Az anyja más lapra tartozik. Külföldi. Idegen. Állítólag szeretőket tart. Alacsony sorban lévő férfiakat. Az a fiatalember, akin megakadt a szemed, ennek a nőnek a fia, ő nevelte fel. Tudod, India, az alma nem esik messze a fájától. Ed-

dig minden kérődet azzal utasítottad el, hogy hozományvadász. Miért gondolod Adrianről, hogy ő nem tartozik a hozományvadászok közé?

– Mert irántam érdeklődik, mama! A többiek folyton azt kérdezgették, mekkora birtokunk van, mennyi a hozományom, és mennyit fogok örökölni. Adrian soha nem kérdez ilyesmit.

– Lehetséges, hogy ő valóban másmilyen, de akkor sem való hozzád, India – felelte Jasmine. – Rendben, amíg úgy látom, hogy tisztességesen viselkedik veled, továbbra is élvezheted a társaságát.

Jobb, ha nem látja, mennyire gyűlölöm ezt a kapcsolatot – gondolta. – *Nem akarom az ellenkezésemmel a férfi karjába kergetni a lányomat. Ez az Adrian Leigh nagyon okos. Tudnia kell, hogy India gazdag. Veszedelmes ellenfél. Jemmie anyjának igaza van. A lányom megérett arra, hogy leszakítsák, és egy szerelmes lánynak nincs mindig helyén az esze.*

James Leslie másnap délelőtt felesége mellett állt, és búcsút intett gyermekei seregének, akik szolgálóikkal elindultak Queen's Malvernbe.

– De szívesen velük mennék! – sóhajtotta a herceg.

India aznap este táncolni ment. Pávakék selyemruháján ezüst csipkegallért viselt, ruhája derekát dúsan kihímezték gyöngyökkel és gyémántokkal. Sötét hajában is gyöngyök ékeskedtek, karcsú nyaka körül ezüstszalagon kristályok csilingeltek.

– Ön a legszebb lány az egész világon – közölte szenvedélyes hangon Adrian, és zafírkék szeme lángokat lövellt.

– Tudom – mondta India, majd a férfi meglepődése láttán felnevetett. – Azt akarja talán, hogy negédeskedjek és vihogjak, mint valami liba?

– Nem. El akarom rabolni magát, hogy órákon át a végkimerülésig szeretkezzünk. Hogy tetszene ez önnek, én drága Indiám?

– Szűz vagyok, tehát nem tudhatom – vágta rá hetykén India. – De nem vagyok az ön Indiája. Ha férjhez megyek, akkor sem akarok máshoz tartozni, csak önmagamhoz, Ad-

rian. Családom nőtagjai mindig függetlenek voltak. Semmi okom nincs, hogy változtassak ezen a szokáson.

– Én semmit nem szeretnék megváltoztatni magán. Olyannak imádom, amilyen, India – mondta hevesen a fiatalember.

Lehajtotta szőke fejét, és könnyedén megcsókolta a lány ajkát. India hátrakapta a fejét, és kissé ellökte magától a férfit.

– Nem adtam engedélyt rá, hogy megcsókoljon.

– Szép kis udvarló lennék, ha az engedélyére várnék – mondta a férfi.

Magával húzta Indiát egy sarokba, és a falhoz szorította. A kék szemek az aranyszínű szemekbe mélyedtek.

– Megérett rá, hogy megcsókolják, India, és esküszöm, az enyémen kívül többé nem érintheti más szája az önét – mondta Adrian Leigh, és hosszan megcsókolta a lányt.

Meleg. Erős. Nem is kellemetlen, gondolta India. Szíve bolondul kalapált az első csók közben.

Adrian felemelte a fejét, és elmosolyodott.

– Jólesett, India? – kérdezte.

A lány bólintott.

– Nincs semmi mondandója a számomra? – kérdezte a férfi.

– Még – vezényelt India. – Tudni akarom, vajon másodszor is olyan jólesik-e, mint először.

Adrian Leigh nevetett.

– Nagyszerű! – állapította meg, és másodszor is megcsókolta a lányt, aki felbátorodva nyomta száját a férfi ajkához. – Ez az, India! Csókoljon vissza!

India karja a nyaka köré fonódott, kis keble a férfi mellkasához préselődött.

– Ej, ej, ej! Azt hiszem, elég lesz, *chérie* – hallotta meg India a kuzinja, St. Justine lovag színlelten kétségbeesett sóhaját.

– René! – kapta fel a fejét bűntudatosan India.

René kivonszolta az alkóvból lángvörös arcú unokahúgát.

– Vigyáznod kell a jó híredre, *chérie,* még ha a *monsieur de vicomte* nem is ügyel rá.

– Tisztességesek a szándékaim, lovag – védekezett Adrian.

– Még ha azok is, vicomte – vágott vissza René St. Justine –, tudnia kellene, hogy az ember nem cipel szüzeket sötét zugokba, és nem kelti fél a csókjaival az ártatlanok szenvedélyét.

– René! – szörnyedt el India. – Már nem vagyok kisgyerek, a fenébe is!

– Ez az úr tudja, miről beszélek, India, még ha te nem is érted – mondta a lovag. – Most pedig gyere, és táncolj velem, *cousine.*

René elvezette Indiát, és ott hagyta a félhomályban ácsorogni Twyford vicomte-ot.

Indiát valóban árgus szemekkel őrzik, gondolta magában Adrian Leigh, ami azt jelenti, hogy feleségül kell venni. Legnagyobb meglepetésére az iskolázatlan csókocskák, amelyekkel India az ő csókjait viszonozta, felizgatták.

– Ez volt életed első csókja, *chérie?* – kíváncsiskodott René.

– Roppant örvendetes lenne, ha nem kellene minden cselekedetemről beszámolnom a családom minden tagjának – mormolta India. – Honnan tudtad, hogy ott vagyunk, René?

– Láttam, amikor Adrian betaszigált a sarokba, és mivel nem jöttél ki illő gyorsasággal, ahogyan kellett volna, odamentem, hogy megmentselek. Tudod, India, ha én láttam, akkor mások is látták. Te nem vagy könnyűvérű leányzó, *cousine,* de ha hagyod, hogy a férfiak sötét zugokba cipeljenek, akkor hamarosan igen rossz hírbe keveredsz. A vicomte ki akar használni téged, te pedig még túlságosan ártatlan vagy ahhoz, hogy ezt megértsd.

– Miért hiszi mindenki rossznak Adriant? – kérdezte India.

– Lehet, hogy nem rossz – mondta töprengve René. – Talán csak nagy fogás lenne számára, ha felcsíphetne egy olyan gazdag örökösnőt, mint Lady India Lindley.

– De hát én egyetlen szóval sem mondtam azt, hogy feleségül megyek hozzá, René, és ő sem emlegette ezt soha!

– Nem is kell említenie, *chérie.* Ha tönkreteszi a jó híredet, akkor lehetsz szép vagy gazdag, senkinek nem kellesz majd. Úgy pottyansz az ölébe, *ma petite,* akár érett gyümölcs a fáról. Ugye, nem akarod, hogy valaki így befolyásoljon téged? – kérdezte René St. Justine.

Barna szemével kérdőn nézett a lányra, majd lehajolt, és megcsókolta India arcát.

– De én szeretem őt, René – mondta India. – De igazad van, ezentúl nem hagyom, hogy az urak sötét sarkokba cipeljenek – tette hozzá nevetve. – Azt hittem, már felnőtt vagyok, René. Úgy látszik, mégsem vagyok az. És nagyon örülök, amiért ilyen védőangyalra találtam benned.

– Sajnos, *chérie,* nem maradhatok sokáig veled. Az úr, akit helyettesítettem, felgyógyult, és hamarosan Párizsba érkezik. Akkor haza kell mennem. Lehet, hogy Franciaország lovagja vagyok, de ugyanakkor a legjobb archambault-i szőlősgazda is. Ótt kell lennem a szüretre, te meg úgyis visszamész Skóciába.

– A király azt akarja, hogy a papa itt legyen a koronázáson. Remélem, megengedik, hogy a koronázásra én is visszajöhessek Glenkirkből.

– Ha rendesen viselkedsz, és nem okozol fejfájást a mamádnak és a papádnak, akkor biztosan megengedik, hogy visszajöjj, *chérie.* De ehhez nagyon-nagyon jó kislánynak kell lenned – mondta René csillogó szemmel, ajkán kis mosollyal.

– Jó kislány leszek, kuzin – nevetett India. – ígérem. Néhány hét múlva északra kell mennem, és ha a télen nem jöhetek vissza az udvarba, akkor soha többé nem találkozom Aclriannel. Akkor aztán vénlányként múlhatok ki az árnyékvilágból.

3. fejezet

George Villiers, Buckingham hercege fiatalon került a királyi udvarhoz. Hamarosan Jakab király kedvence lett. Egy lovag második fiának kétes helyzetéből fokról fokra felküzdötte magát a társadalmi ranglétrán, végül feleségül vette egy nemesi család leányát, Lady Katherine Mannerst.

Stuart Jakab azonban megvénült, és Villiers nekilátott, hogy megnyerje a király fiának és örökösének, Károlynak a jóindulatát. Erőfeszítése sikerrel járt, és Károly király mellett Anglia leghatalmasabb emberévé vált.

A gazdagság és a hatalom arra késztette Villierst, hogy még gazdagabb és még hatalmasabb legyen. Az ifjú királynéban vetélytársat látott, ezért megpróbálta lerombolni a királyné befolyását az ifjú király felett.

Annak idején Jakab királlyal szemben azt a taktikát folytatta, hogy ravaszul konfliktust keltett az öreg király és fia között. Amikor a nézeteltérések már az egekig csaptak, akkor közbelépett, és békét teremtett. Sem Stuart Jakab, sem Károly nem vette észre, hogy Villiers manővereinek áldozatai.

A herceg ugyanezzel a taktikával kísérletezett a királynénál is. Henrietta azonban ellenállt George Villiersnek, aki pozícióját féltve nekilátott, hogy tönkretegye a királyi pár házasságát.

Esküvőjük éjszakáján a király és a királyné is szűz volt. A fiatal pár senkinek nem mert beszélni fájdalmas tapasztalatáról. Ügyetlenül botorkáltak testi kapcsolatuk útvesztőjében. A tizenhat éves királyné szégyenkezett szégyellős, de követelőző férje előtt.

A királynak Villiers azt mondta, hogy amit egy férfi akar, azt Isten jóváhagyja, hiszen a férfi felsőbbrendű lény. Villiers meggyőzte Károlyt arról, hogy felesége szégyenlőssége nem más, mint férji kívánságának visszautasítása, a ki-

rályné így próbál felülkerekedni férjén. A dolgok eddig is rosszul mentek, és még rosszabbra fordultak.

– Ugyan ki hallott már olyan nevet, hogy Henrietta? – kérdezte egy napon Villiers a királytól. – Ez olyan *idegen.* A királyné már angol, ezért tisztességes angol nevet kell viselnie. Nevezhetnénk talán Henry királynénak.

Henrietta, ahogy azt a herceg sejtette, a javaslat hallatán éktelen dühbe gurult. Károly roppant ízléstelennek találta felesége gall kitörését.

– Majd akkor beszélünk, ha lecsillapodott, *madame* – közölte hűvösen, majd végigpillantott a szobán. – Itt vannak ezek a *monsieur*-k – mondta, felesége személyzetére utalva, tekintet nélkül azok női vagy férfi mivoltára. – Haza kell őket küldenie, *madame.* Ideje, hogy a saját emberei vegyék körül.

– Ezek a saját embereim – felelte a királyné élesen.

– Ezek itt egytől egyig franciák, *madame.* Ön Anglia királynéja, ezért derék angol férfiaknak és nőknek kell önt kiszolgálni – válaszolta a király.

– Megegyeztünk, hogy jogomban áll egyedül kiválasztani a háztartásom tagjait, uram – próbált Henrietta nyugalmat erőltetni magára.

– Arról azonban nem volt szó, hogy mind egy szálig franciák lesznek – horkant fel a király. – Buckingham szerette volna, ha ön maga mellé veszi a nővérét, Denbigh hercegnét, ön azonban keményen visszautasította, *madame.* Nem tetszik ez nekem, egyáltalán nem tetszik.

– A hercegné protestáns, uram. Nem várhatja el, hogy egy protestáns szolgáljon ki engem.

– Én is protestáns vagyok, *madame!* Ez nem akadályozta meg önt abban, hogy a feleségem legyen, és abban sem akadályozza meg, hogy egy napon örökösöket szüljön nekem, akik szintén protestánsok lesznek – meresztette rá a szemét Károly.

– Ha a Henrietta nem megfelelő név Anglia királynéja számára, nem lehetne Marié, vagyis Maiy királyné? – szólt közbe Madame St. George, a királyné hajdani nevelőnője. – Tudom, hogy felséged nem kicsinyes, és négyszemközt to-

vábbra sem óhajtja más néven szólítani őt, mint a sajátján, de Mary királyné lehetne a hivatalos neve, ha felséged kegyesen beleegyezne. A Mary angol név, ugyebár? Ugyanakkor úrnőm második keresztneve is.

– Ez egészen jó megoldásnak tűnik – örvendezett a király, akinek nem volt kedve félesége további kitöréseit hallgatni.

Henrietta beleegyezése jeléül bólintott.

Ez a fordulat Buckingham hercegének tetszését is elnyerte, bár más okból. Az angoloknak jó a memóriájuk, soha nem feledték el „Véres" Tudor Máriát, az utolsó római katolikus angol királynőt, aki üldözte a protestánsokat. Véres Mária cseppet sem volt népszerű, és ez a mostani Mary sem lesz az, kuncogott magában elégedetten Villiers.

A király háza népével Hampton Courtba költözött, mert Londonban járvány dúlt. Buckingham folytatta a királyné elleni áskálódást. Közölte Henriettával, hogy ruhája túlságosan pazar, nem illik Anglia királynéjához. Frizurája idegenül hat, természete túl lobbanékony. Azt tanácsolta, legyen nyájasabb férjéhez, különben Károly visszaküldi Franciaországba.

Újabb kísérleteket tett arra, hogy elhelyezze rokonait a királyné udvartartásában, de most nem a nővérét, hanem a feleségét és az unokahúgát ajánlgatta. A királyné mélységesen felháborodott, és panaszra ment a férjéhez. Károly el akarta kerülni a perpatvart, ezért vadászni ment.

Távollétében Denbigh hercegné vallási szertartást rendezett a király házában. A királyné és emberei többször is megzavarták a ceremóniát, beszélgetve és nevetgélve átcsörtettek a termen kutyáikkal, mintha semmi rendkívüli nem történne. Buckingham kötelességszerűen jelentette az esetet a királynak. Biztosra vette, hogy Károly iszonyúan dühös lesz.

A király valóban iszonyú dühbe gurult. Dühét feleségére zúdította, és elhatározta, hogy büntetésből visszaküldi Párizsba a királyné teljes francia kíséretét. Buckingham észbe kapott. Rájött, hogy túl messzire ment. Nem akart felelősséget vállalni semmiféle ellenségeskedés miatt, ami veszé-

lyeztetné az Anglia és Franciaország közötti szövetséget. A szövetséget pedig ez a házasság szavatolta.

Párizsban Lajos király és anyja megtudták, milyen kellemetlenségek zavarják a friss házasságot. Cseppet sem voltak elragadtatva a hallottaktól, elhatározták, hogy odaküldenek egy követet, derítse ki, mi a helyzet. Buckingham villámgyorsan meggyőzte a királyt arról, hogy egyelőre ne küldje vissza a királyné francia kíséretét.

A járvány elmúlt, így végre kitűzték a koronázás napját. Glenkirkben James Leslie nem győzött morogni, hogy a koronázás miatt ekkora utat kell megtenniük télvíz idején Skócia hegyei közül Londonba. A hó vastagon belepte az utakat. Az utazás a dermesztő hidegben egy örökkévalóságig fog tartani.

– Azt hiszem, nem kéne az összes gyereket magunkkal cipelni – mondta Glenkirk herceg.

– Én örömmel itthon maradok – jelentette ki Fortune Lindley.

– Henry, Charlie és Patrick jöhetnek. Az első kettő angol, az utolsó pedig az örökösöm – számlálta tovább Glenkirk herceg.

India még a lélegzetét is visszafojtotta, és esdeklő pillantásokat vetett anyjára. Adrian Leigh engedélyt kapott arra, hogy levelezhessen vele, és hűségesen beszámolt az udvari pletykákról és a koronázási készülődésről.

– Azt hiszem, India velünk jöhetne – mondta Jasmine.

– Minek? – nézett rá James Leslie.

– Azért, mert ő Rowan elsőszülöttje, egy régi nemesi család kisasszonya, aki valószínűleg szívesen megtekintené királya megkoronázását – felelte Jasmine. – Mellesleg kitűnő alkalom lesz ez arra, hogy körülnézzünk, hátha találunk számára egy megfelelő családból származó fiatalembert. A koronázásra azok is eljönnek, akik nem járnak rendszeresen az udvarba. Arról nem is beszélve, mennyire örülnék, ha a lányom velem jöhetne, drága Jemmie.

– Nos, üsse kő. De nem akarom látni, hogy az a cifra vicomte körülötted lóg – nézett a herceg a mostohalányára. – Nem hozzád való, megértetted, India? Eltűrtem, hogy ha-

vonta egyszer levelet írjon neked, de azt nem tűröm, hogy ő legyen a férjed. Más kérőket akarok látni az ajtónk előtt. Azt sem akarom, hogy ez a René kuzinod itt kóricáljon. Azt hiszed, nem tudom, hogy nem a lovagot vártad olyan izgatottan, hanem a fiatal Leigh-t?

India dacosan az ajkába harapott, és hátravetette a fejét. Nagyon is jól tudta, mit akar, ám ezzel a bejelentéssel meg kell várnia, amíg Angliába érkeznek.

– Igen, papa – mondta engedelmesen. – Köszönöm, hogy elengedsz.

– Válassz magadnak férjet, India – figyelmeztette James Leslie a nevelt lányát. – Vagy Angliában, vagy itt, Skóciában, de nem halogathatod tovább. Júniusban már tizenynyolc éves leszel.

– Olyan emberhez akarok feleségül menni, akit szeretek!

– Én nem akarlak oltár elé kényszeríteni, lányom, de ebben a dologban jóval engedékenyebbnek és gyakorlatiasabbnak kell lenned.

– Igyekezni fogok, papa – ígérte India.

– Te kis hazudós! – ugratta Fortune a nővérét, amikor kettesben maradtak a szobájukban. – Feleségül akarsz menni Adrian Leigh-hez, India, tudom, hogy ezt akarod! És ő is el akar venni téged, bár nem hiszem, hogy szeret. Csak a vagyonod tetszik neki.

– Már hogyne szeretne! – fujt mérgesen India. – Minden levelében erről írt, Fortune.

– Nem értelek – csóválta a fejét Fortune. – Mindig óvatos voltál a hozományvadászokkal szemben, most mégis lágy agyaggá váltál a vicomte kezében. Mi bajod van?

– Úgysem értenéd.

– Szeretném megérteni. A testvérem vagy, India, és szeretlek. Csak két év korkülönbség van közöttünk, és bár sok mindenben különbözünk, ez nem jelenti azt, hogy nem érdekel, mi történik veled. Nagyon is érdekel. Adrian Leigh olyan leveleket írogat neked, mintha a menyasszonya lennél.

– Te elolvastad a leveleimet? – háborodott fel India.

– Persze hogy elolvastam – válaszolta Fortune. – Nem rejtetted el őket elég jól, India. Ha mama nem bízna benned annyira, ő is elolvasta volna, akkor pedig nem mehetnél el Angliába a koronázásra. Ez az Adrian Leigh nagyon merész, nővérkém.

– Megcsókolt – mondta India. – Az első alkalommal René rajtakapott minket, és alaposan leszidott. Utána óvatosabban viselkedtünk. Ó, Fortune, nélküle el sem tudom képzelni az életemet! A papának meg kell változtatnia róla a véleményét. Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy máshoz menjek feleségül.

– De miért? – Fortune arcáról lerítt az őszinte döbbenet.

Adrian Leigh fikarcnyival sem csinosabb a bátyjainál. Az Indiának írott levelei hemzsegnek az ostobaságoktól. „Olyan az ajkad, mint egy gerlepár…” A helyesírása csapnivaló. Mi lehet benne, amiért India úgy viselkedik, mint aki meghibbant?

– Nem tudom megmagyarázni – mondta India. – Egyszerűen csodálatos, Fortune, és én szerelmes vagyok belé. Egy szép napon majd megérted.

– Jobb lenne, ha vigyáznál magadra, nővérkém – csóválta a fejét Fortune. – Ha nem választasz férjet magadnak, aki persze nem lehet ez a te széptevőd, akkor papa választ neked. Tudod jól, hogy a szülők ezt megtehetik. Jogukban áll. Mama és papa nagyon elnézőek velünk.

– Csak Adrian lehet a férjem, senki más! – ismételgette makacsul India.

– Úgy látom, India, addig nem lesz békesség ebben a házban, amíg férjhez nem mégy.

– Adrianhez – felelte India, mire Fortune elnevette magát.

– Remélem, ha egyszer lányom lesz, az nem hasonlít majd rád – mondta.

A herceg és a hercegné január hetedikén indult el Skóciából, és a hónap harmincadik napján érkeztek Greenwoodba, a londoni házba. Jóformán ki sem csomagoltak, amikor betoppant Twyford vicomte, aki számos hírrel szolgált. James Leslie cseppet sem örvendett a látogatónak, de azért udvariasan meghallgatta.

A királyné valószínűleg nem lesz jelen a koronázáson. Ismét gyóntatóatyja tanácsára hallgatott, semmibe véve anyja és bátyja, a francia király könyörgését, aki azt akarta, hogy húgát is koronázzák meg. Mende püspök azonban meggyőzte Henriettát arról, hogy a protestáns canterburyi érsek nem helyezheti Anglia koronáját az ő római katolikus fejére. Ezt kizárólag ő, a francia katolikus püspök tehetné meg. Az angolok számára ez elfogadhatatlan, ezért a királynét egyáltalán nem fogják megkoronázni, és nem megy el a férje koronázására sem.

A királyné magatartása hatalmas felháborodást keltett. Buckingham hercege nyíltan dühöng, szerinte ez olyan inzultus, ami az anglikán egyházat és Károlyt egyaránt érinti. Az egész udvar erről beszél, mesélte a hercegi családnak Adrian, miközben egész idő alatt epekedő pillantásokat vetett Indiára, aki lesütött szempillái alól hasonló epekedéssel viszonozta.

Adrian legnagyobb meglepetésére anyja is Londonba érkezett a koronázásra. Amikor fiától megtudta, hogy India is ott lesz, tanácsokat osztogatott Adriannek. A férfi már korántsem rajongott annyira az anyjáért, mint kisfiúkorában, azt azonban el kellett ismernie, hogy átkozottul okos nő.

– A mostohaapja még egyszer sem beszélt velem házasságról – mesélte Twyford vicomte az anyjának. – Ma megpróbáltam szóba hozni a dolgot. Megkérdeztem, beszélhetnék-e vele négyszemközt, mire közölte, hogy semmi olyat nem tudok mondani neki, ami érdekli. Hogy az ördögbe kérjem meg a lánya kezét, ha meg se akar hallgatni? India azt mondja, az apja Lord Jeffers meggyilkolása és az ön viselkedése miatt nem tart bennünket tisztességesnek. Mi a fenéért kell önnek olyan alacsony származású férfiakkal összeadnia magát, asszonyom? Ha már szeretőt tart, akkor legalább nemesi vérből származót keresne.

– Kék vér, hideg vér – válaszolta MariElena Leigh szárazon. – A szeretőim nem tartoznak rád, Adrian.

MariElena Leigh még mindig szép nő volt sima bőrével, fekete hajával, nagy, izgatóan sötét szemével. Hosszú, karcsú ujjaival belenyúlt az előtte lévő tányérba, kiszedett belő-

le egy falat édességet, majd nyelvével lenyalogatta szája sarkáról a mézet.

– Ha a botrányai veszélyeztetik házasságomat Anglia egyik legvagyonosabb szüzével, asszonyom, akkor rám is tartoznak – mondta dühösen Adrian.

– Ami megtörtént, azt úgysem törölheted el, Adrian. Ha a családja nem kedvel téged, taktikát kell változtatnod, drágám. Igazán meglep, hogy erre nem jöttél rá magadtól. Szeret téged az a lány?

– Ő azt hiszi, hogy szeret – mondta elgondolkodva a vicomte. – Én vagyok az első férfi, aki megcsókolta, vagy udvarolni próbált neki. Tapasztalatlan, és a családja mindig nagyon vigyázott rá. Megengedték, hogy elutasítsa mindazokat a kérőket, akik eddig udvaroltak neki. És miért? Mert azt hitte, csak a vagyona miatt teszik a szépet. Én viszont egy szóval sem említettem gazdagságot, pénzt, csak másoktól tudom, hogy komoly vagyont örököl majd.

– Egy gazdag hozományból újjáépíthetnénk Oxtont – mondta lassan az anya. – És te szereted? Boldog lennél ezzel a lánnyal?

– Túl önálló az én ízlésemhez képest, de a vagyonáért az ember ezt is megbocsáthatja. Ha majd a féleségem lesz, megváltoztathatom a modorát. Néhány gyerek majd elveszi a kedvét a hetykeségtől – nevetett a vicomte. –Alaposan kiélvezem majd az ágyban. Igen, asszonyom, elégedett lennék Lady India Lindleyvel és a vagyonával.

– Akkor nyújtsd ki a kezed, és vedd el magadnak, amit akarsz, fiam – mondta az anyja, miközben mind a tíz ujjáról lenyalogatta az édes krémet.

– Hogy érti ezt? – nézett rá Adrian. – A mostohaapja szóba sem áll velem, legfeljebb ha nagyon muszáj.

– Adrian, ha most nem szerzed meg magadnak ezt a lányt, Glenkirk herceg gondoskodik majd róla, hogy ne legyen rá több alkalmad. Beszéld rá a lányt, hogy szökjön meg veled. Ha rajtakapnak, mielőtt feleségül veszed, tönkreteszed a jó hírét. Többé senki nem pályázik rá, így tiéd a győzelem – biztatta a fiát Oxton grófnője.

– Nem akarom, hogy rajtakapjanak – válaszolta a vicomte. – Vele akarok hálni, ágyba akarok bújni vele, mielőtt a családja közbelép. Ha megállítanak, mielőtt a dolog megtörténik, az apja visszavonszolja Indiát Skóciába, és férjhez adja valami marcona hegylakóhoz, aki nem tud a botrányról, és ha szűznek találja menyasszonyát, elégedett lesz. El kell vinnem őt valahová, ahol nem találnak ránk azonnal. De hová?

– Vidd el Nápolyba, a bátyám házába – ajánlotta az anya. – Giovanni bácsikád szeretettel fogad majd a Villa di Carlóban. Ott feleségül veheted a lányt, és vele hálhatsz, óhajod szerint. Glenkirk hercegék ott nem keresnek. Ha India fiút szül neked, akkor hazajöhettek Angliába. A családja kénytelen lesz a keblére ölelni téged.

Adrian Leigh évek óta először ölelte át anyját.

– Ön átkozottul okos, asszonyom! – mondta. – Mindig a javamat akarja. Ez tökéletes!

Az asszony kecsesen eltolta magától fiát.

– Meg kell győznöd a lányt, Adrian, de hidd el, nem lesz könnyű.

– Ugyan miért? Hiszen szeret engem! – vélte Adrian.

– De a családját is szereti – mondta bölcsen Oxton grófné. – Szakítania kell velük miattad. Rá kell venned, hogy téged válasszon, fiam, és ne a családját, különben hoppon maradsz.

– De hogyan vegyem rá?

– Ha kedves vagy a herceghez és a családjához, de ők hidegen fogadnak, az segít, hogy a lány a te pártodra álljon. Soha ne kritizáld a családját, drágám. Inkább mondogasd azt, hogy ha neked lenne ilyen gyönyörű lányod, te is meg akarnád óvni egy nem megfelelő házasságtól. Mutatkozz értékes és erkölcsös ifjúnak, akit mélyen felháborít bátyjának és könnyűvérű anyjának viselkedése, és legszívesebben megtagadna bennünket, csak azért nem teszi, mert ezzel összetörné szegény beteg apja szívét.

Adrian Leigh hangosan felnevetett.

– Sátáni ötlet! Anyám, a terv tökéletes. Köszönöm – csókolta meg anyja kezét.

– Ha India vonakodna, akkor szeretkezned kell vele, hogy meggyőzd. Eddigi beszámolóidból úgy értesültem, hogy még csak csókolóztatok. Simogasd meg a mellét. Először csak a ruháján át, aztán csúsztasd be a kezed a mellénykéje alá, és lágyan becézgesd. Csak egyre vigyázz: nehogy elijeszd.

– Ez tetszik nekem. A legédesebb mellecskéi vannak, amiket valaha láttam.

Oxton grófnője a fiára mosolygott. Adrian szemmel láthatóan jobban szereti ezt a lányt, mint ahogy bevallja, gondolta magában. Felesége nem lesz vele boldogtalan.

1626. február 2-án a Westminster-apátságban megkoronázták a királyt. A királyné a Whitehall egyik ablakából nézte a szertartást. A koronázás költségei csaknem teljesen kifosztották a királyi kincstárat. Csak néhány dúsgazdag család nagylelkűsége tette lehetővé, hogy Buckingham herceg megrendezhesse a koronázás utáni lakomát.

Glenkirk herceg és a hercegné egy percre sem vette le a szemét Indiáról, aki roppant illedelmesen viselkedett az apátságban. A Whitehallban rendezett banketten azonban elillant, hogy találkozzon Adrian Leigh-vel.

James Leslie észrevette, de mivel botrány nélkül nem úszta volna meg a jelenetet, inkább hallgatott. Este dühösen járkált fel és alá Greenwood nagytermében.

– Ez a lány nem engedelmeskedik nekünk, Jasmine. A hét végén visszaküldjük Skóciába.

– Ugyan mi jó származna ebből? – mondta a hercegné. – India levelezni fog az ifjú Leigh-vel, nyáron meg úgyis visszajövünk Angliába.

– Hallani sem akarok több levelezésről! India nyáron eljegyzi magát valakivel, vagy ami még jobb, férjhez megy. És mivel nem talált magához illő vőlegényt, majd mi választunk valakit számára.

– Ó, Jemmie! Nem szeretném, ha ezt tennénk Indiával. Azt akarom, hogy olyan férfi legyen a férje, akit szeret.

– Apád Dzsamal kánt választotta első férjedül. Nem is ismerted, amíg hozzá nem mentél, mégis boldogan éltél vele – juttatta felesége eszébe a herceg. – A nagyszüleid Rowan

Lindleyt választották második férjedül, és nagyon megszeretted, igaz? Majdnem belehaltál, amikor megölték. Jakab király engem választott harmadik férjedül, és mi sem élünk boldogtalanul. India gyerekesen viselkedik. Mindenáron ragaszkodik ahhoz a férfihoz, aki nem hozzá való, és azt hiszi, ha megmakacsolja magát, eléri a célját. Nem akarom, hogy egész életében boldogtalan legyen, mert rosszul választott.

– És van valami ötleted, ki az, aki hozzá való? – kérdezte Jasmine.

– Nos, Angus Drummondnak és Ian MacCrae-nek nőtlen fiaik vannak. Ők megfelelnének. Mindkét család igen rendes. Nem túl rangosak, de műveltek, és nem elvakultan vallásosak. Lehet, hogy Willow nagynénéd is ismer néhány elfogadható fiatalembert.

– Azt hiszem, valóban nincs más megoldás – mondta vonakodva Jasmine.

India tombolni fog dühében, gondolta. Igaza volt az anyósának, amikor azt mondta, hogy India megérett a házasságra. Sürgősen férjhez kell adni, még mielőtt valami botrányba keveredne egy hozzá nem illő emberrel.

– Nyáron megtartjuk az esküvőt – folytatta a herceg.

– Utána majd megfontoljuk, mitévők legyünk Fortunenel. Júliusban már tizenhat éves lesz, és neki is ideje lassacskán férjhez menni.

– Arra gondoltam, hogy Fortune-t elviszem Írországba – válaszolta Jasmine. – Mindig is neki akartam adni MacGuire's Fordot és a birtokot. Legjobb lenne egy ír férjet keresni neki, Jemmie.

– Remek! – egyezett bele a herceg. – Ezen a nyáron elviszszük Írországba Fortune-t. Henry Cadbybe megy, Charlie Queen's Malvernbe, Patrick Glenkirkben marad, a másik két fiú pedig vagy elmegy Angliába, vagy itt marad.

– Így lesz a legjobb – bólintott Jasmine. – Itt az ideje, hogy a lányok férjhez menjenek, de nagyon rossz lesz elveszíteni őket.

Férje vigasztalóan átölelte.

A terem sötét sarkában kucorgó India kihallgatta, hogy szülei milyen sorsot szánnak neki. Óvatosan kisurrant búvóhelyéről, és Fortune-be ütközött.

– Hallgatóztál! – nézett rá Fortune vádlón.

– Maradj csöndben! – sziszegte India. – Mama és papa meghallhatják! Nem akartam hallgatózni. Épp a teremben voltam, amikor bejöttek, nem vettek észre, így aztán elbújtam a sarokban, és kihallgattam őket. El sem hinnéd, miket beszéltek! Rólad is szó esett. Gyere!

Felvonszolta testvérét az emeletre, közös hálószobájukba. Becsukta maga mögött az ajtót, és drámai hangon kijelentette:

– Férjhez adnak bennünket!

– Tessék? Megkönyörültek a vicomte-on? És mit jelent ez a többes szám? Hogyhogy bennünket? Beszélj már, India!

– Nem engedik, hogy Adrian felesége legyek, ők akarnak férjet keresni nekem. Vagy papa valamelyik barátjának fia jöhet szóba, vagy valaki olyan, akit az a vén sárkány, Willow nagynéni megfelelőnek talál. Papa kijelentette, hogy nyáron férjhez kell mennem. Aztán Henry elmegy Cadbybe, Charlie meg Queen's Malvernbe.

– És én? Velem mi lesz? – kérdezte Fortune. – Az imént azt mondtad, férjhez adnak bennünket. Én senkit nem ismerek, akihez férjhez szeretnék menni.

– Téged Írországba visznek. Mama azt mondta, hogy neked adja MacGuire's Fordot és a birtokot. Gondolom, azért, mert ott születtél. Neked ír férjet akarnak keresni. Nos, testvérkém, mit szólsz mindehhez?

Fortune percekig némán őrlődött, mielőtt megszólalt.

– MacGuire's Fordhoz nagy birtok tartozik. Rendes férjet találhatok magamnak.

Indiát nagyon megdöbbentette húga válasza. Erre nem számított. Úgy gondolta, hogy a lobbanékony Fortune fellázad majd.

– Nem zavar, hogy hozzáadnak egy vadidegenhez? – kérdezte India.

Fortune türkizszínű szemével a nővérére nézett.

– Egy nőnek férjhez kell mennie, India. Nekem nincs tapasztalatom a férfiakkal, ezért a szüleimre bízom, hogy keressenek számomra férjet. Szerintem egyikünket sem akarják belekényszeríteni egy rossz házasságba. Gondolom, kiválaszthatom azt, aki a legjobban tetszik nekem. Ma nem lennél olyan önfejű, te sem keveredtél volna bele ebbe a dologba. Mama és papa nem csináltak titkot abból, hogy Adrian Leigh nem való hozzád. Nos, ezúttal jobban tennéd, ha megfogadnád szüleink tanácsát.

– Én ahhoz megyek, akit szeretek! – csattant fel India.

– Ne bolondozz, India!

– Ugye nem mondod meg mamának és papának, hogy kihallgattam őket?

– Persze hogy nem – nyugtatta meg Fortune a nővérét.

India már nem figyelt a húgára. Valahogy meg kell találnia Adriant, és értesítenie kell a kettejüket fenyegető veszélyről. Adrian tudni fogja, mit kell tenniük.

Faképnél hagyta Fortune-t, lesietett a lépcsőn, és bement az írószobába. Levelet írt Twyford vicomte-nak, viasszal lepecsételte, kisurrant a szobából, átvágott a kerten, és lefutott a folyóhoz.

– Hahó! – kiabált egy arra haladó csónakosnak.

A férfi meghallotta, és a part mellé kanyarodott.

– Mit parancsol, hölgyem?

India a csónakos kezébe nyomta levelét és egy pénzdarabot.

– Vigye ezt el a Whitehallba. Adja át a király hajómesterének, és mondja meg neki, hogy azonnal vigye el Twyford vicomte-nak, Oxton grófjának. Várja meg a választ. Megértette?

A csónakos a pénzérme súlyát latolgatta, és magában megállapította, hogy az legalább a kétszerese, de inkább a háromszorosa lehet a rendes árnak.

– Igenis, m'lady – hajtotta meg a fejét, majd ellökte magát a parttól, és elevezett.

India megkönnyebbülten nézett a csónakos után. Minden rendbe jön. Adrian és ő majd együtt kitalálják, mit tegyenek. Felkapta a szoknyáját, és visszaszaladt a házba.

4. fejezet

A Greenwood ház csöndesen pihent, amikor India meghallotta, hogy kavicsok koccannak az ablakán. Kicsusszant az ágyból, végigszaladt a hideg padlón, és kinyitotta az ablakot. Adrian Leigh állt odalenn a holdfényben.

– Lejövök – szólt halkan India. Becsukta az ablakot, belebújt köpenyébe, és az ajtó felé tartott. Fortune halkan motyogott álmában, és egyik oldaláról a másikra fordult. India egy pillanatig mozdulatlanul állt, de amikor látta, hogy húga tovább alszik, megnyugodott, és kiment a szobából. Lerohant a lépcsőn, átfutott a halion, és bement a könyvtárszobába. Kinyitotta az ablakot, és kiszólt lovagjának.

– Adrian! Ide!

A vicomte bemászott a nyitott ablakon, és becsukta. Azután karjába kapta Indiát, és hosszan megcsókolta.

India megijedt, és eltolta magától a férfit.

– Adrian! – mondta idegesen nevetve. – Nem azért hívtalak ide, hogy enyelegjünk!

A lány arca kipirult, szíve gyorsabban vert, mint valaha. Milyen merész ez a fiú, gondolta.

– Nem azért, édes? Csalódtam – ugratta a lányt Adrian. – Akkor hát könyörgöm, m'lady, miért hívott ide?

Megfogta India kezét, és sorra csókolgatta az ujjait.

– Ó, Adrian, nem tudom, mitévők legyünk – sírta el magát India, és tiltakozás nélkül tűrte, hogy Adrian a karjába vegye és cirógassa sötét haját.

– Mi baj van, babuskám? – csitítgatta Adrian a zokogó lányt. – Mondd el nekem, és én megoldom.

Megcsókolta Indiát a feje búbján. Ez a lány annyira bízik benne, olyan édes és olyan gazdag!

– Jövő héten hazamegyünk. Papa azt mondta, hogy nem akadt megfelelő férfi, akihez hozzámehetnék, ezért majd a mamával keresnek nekem valakit. De én nem akarok idegen ember felesége lenni! Ó, Adrian, mit csináljunk? – hüppögte halkan India. – Hazavisznek Glenkirkbe, és többé

nem látlak téged! Ó, nem bírom ki, ha elválasztanak bennünket egymástól! Belehalok.

– Csakhogy én nem engedem, hogy meghalj – mondta lágyan Adrian.

Az járt a fejében, hogy jövendőbeli apósa tálcán nyújtja neki az alkalmat, miként rabolja el Lady India Lindleyt az őt túlságosan védelmező famíliától. Amikor anyja ezt a megoldást javasolta, a vicomte még nem is sejtette, milyen könynyű dolga lesz.

– Adrian! – pillantott fel India a vicomte-ra. – Mit tegyünk?

– Apád nem hagyott számunkra más lehetőséget, drágám – mondta Adrian a legnyugodtabb, legkomolyabb hangon. – Hl kell szöknünk innen, és össze kell házasodnunk valahol, mielőtt visszavinnének téged Skóciába.

India felnézett lovagjára. A férfi gyönyörű volt hosszú, egyenes orrával, szőke hajával; zafírkék szemével szerelemmel és áhítattal nézett rá.

– Ó, Adrian! Nem is tudom. Ez olyan elhamarkodottnak tűnik.

– Tehát nem szeretsz, India? – kérdezte megtört hangon Adrian.

– De igen. Nagyon szeretlek! – csúszott ki India száján, majd rögtön lángba borult az arca, mert eddig még soha nem mondott ilyesmit.

– És én is szeretlek, kedvesem – biztosította gyorsan a vicomte.

Tudta, hogy efféle kijelentésre hasonló odaadással kell válaszolni.

– De a családomat is szeretem.

– Attól még, hogy engem szeretsz, továbbra is szeretheted őket, drágám. Csak azt nem értem, miért akarnak elválasztani bennünket? Tudom, hogy az anyám és a féltestvérem szégyent hoztak az oxtoni Leigh-kre, én azonban az apám örököse vagyok, India. Nemesi családból származom. Vajon rendes dolog-e a szüléidtől, hogy engem tesznek felelőssé Deverall és mama viselkedéséért? Persze egy apának meg kell védenie a lányát, és én megértem az érzéseit, még ha

azt tartom is, hogy ebben a dologban nincs igaza. Ha összeházasodunk, magunk intézhetjük a sorsunkat. Tudom, hogy tettünk először haragra gerjeszti apádat, de ha látja, milyen boldogok vagyunk, megbocsát majd nekünk.

– Hová mehetnénk, ahol nem találnak ránk? – kérdezte India.

– El kell mennünk az országból – mondta Adrian, és várta a hatást.

– Elmenni az országból? – döbbent meg a lány.

– Nincs más lehetőségünk. Hová bújhatnánk el Angliában, szerelmem?

– Franciaországba se mehetünk. A családomból sokan élnek ott.

– De Nápolyba elmehetünk.

– Nápolyba? Miért éppen Nápolyba, Adrian?

A férfi keze India hátát simogatta.

– Nagybátyám, Conde di Carlo Nápolyban lakik – mondta Adrian. – Hozzá elmehetünk, és ott össze is házasodhatunk. Azután ott maradunk a nagybátyámnál, egészen az első gyermekünk megszületéséig. Ha visszatérünk a fiammal, apád már nem tépheti el a kötelékeinket, drágám.

– Apám anyja is Nápolyban lakik – mondta India. –Lady Stewart-Hepburn. Papa nővére di San Ridolfi márkiné. Mi lenne, ha hozzájuk menekülnénk? Akkor legalább papa tudná, hol vagyok.

– Teljes titokban esküdhetnénk örök hűséget egymásnak, drágám, és nagybátyám birtokának falain belül biztonságban lennénk. Találkoztál valaha ezekkel a hölgyekkel, India?

– A mostoha-nagyanyámmal találkoztam a múlt nyáron Franciaországban, de a márkinéval még soha – válaszolta India.

Valami bizonytalanság suhant át rajta. Bűnös cselekedetnek tűnt a szemében, hogy elmeneküljön és így menjen férjhez.

– Talán mégsem szeretsz engem eléggé ahhoz, hogy ilyen merész lépésre szánd el magad – mondta a vicomte, aki észrevette a lány arcán a határozatlanságot.

– Ó, dehogynem szeretlek! – sírdogálta India.

– Sajnos nem hiszem – mondta búsan Adrian, amivel tovább ingerelte a lányt.

– De igen, Adrian, szeretlek! Nagyon szeretlek – erősködött India.

– Akkor mondd, hogy a feleségem leszel, édesem – mondta a vicomte, kis könyörgéssel a hangjában. –Mondd, hogy hozzám jössz feleségül, és gyermekeket szülsz nekem! Mondd!

Mielőtt India megszólalhatott volna, a vicomte szenvedélyes, forró csókkal zárta le ajkát. Keze, amely eddig a lány hátát simogatta, a köpeny alá csúszott, és India keblét kezdte cirógatni.

India szédült a gyönyörűségtől, ajka kissé szétnyílt. Még a lélegzete is elállt, amikor a vicomte keze a mellénykéje alá csúszott és tenyerébe vette a mellét. Még soha senki nem érintette meg a keblét! A férfi tenyerének melege egészen átjárta, és amikor hüvelyk- és mutatóujjával lágyan simogatni kezdte a mellbimbóját, majdnem elájult. A férfi karjába omlott, és nyögdécselt a gyönyörtől. Ha ez a szerelem, akkor ez csodálatos!

Adrian most felemelte a fejét, és könyörögni kezdett.

– Mondd, hogy a feleségem leszel, drágám. Nem érzed, mennyire vágyom utánad, hogy mennyire szeretlek, drága Indiám? Mondd, hogy a feleségem leszel, különben még ma éjjel a folyóba vetem magam, mert egyetlen percig sem akarok élni nélküled!

– Igen! Ó, igen – suttogta a lány

A vicomte azonnal elvette a kezét a lány kebléről, és lehajtott fejjel a ruhán át könnyedén megcsókolta.

– Az erényed drága ékszer számomra, szerelmem – mondta a vicomte komolyan. – Abba kell hagynom a szerelmi játékainkat, nehogy elveszítsem az önuralmamat, és mindkettőnkre szégyent hozzak. Előttünk áll az egész élet; ha összeházasodtunk, a kedvünket tölthetjük egymással.

– Ó, Adrian, annyira szeretlek! – mondta India.

E percben nem bánta volna, ha a vicomte kevésbé nemesen viselkedik. Nagyon szerette, ahogy a férfi simogatta és csókolgatta.

– Tudod, hogy a családod melyik napon akar Skóciába utazni? – kérdezte gyakorlatiasan Adrian. – Addigra találnom kell egy hajót, ami Nápolyba visz bennünket. Nincs sok időnk.

– Legfeljebb három-négy napunk lehet – mondta India. – De a papa még nem adta ki a parancsot a csomagolásra.

– Reggel lemegyek a kikötőbe, és keresek egy hajót – ígérte a vicomte. – Valamelyik bizonyára hamarosan kifut a Földközi-tengerre.

– Menj az O'Malley-Small Kereskedelmi Társaság dokkjához – tanácsolta India. – Csak az ő hajójukon megyek, mással nem. Ha idegenekre bízzuk magunkat, még a végén megölnek, kirabolnak és a tengerbe hajítanak, Adrian. A tengeri utazás veszedelmes, de az O'Malley-Small hajói a családomhoz tartoznak, azokon biztonságban leszünk.

– De mi lesz, ha ott felismernek téged, India?

– Nem ismernek fel, ha álruhában szállok hajóra – mondta India, és roppant okosnak érezte magát. – Te majd Conde di Carlo fia leszel, én meg egy idősebb nagy-nénikéd, Lady Moneypenny, egy gyermektelen özvegy, aki hosszú évek után tér haza Nápolyba, hogy ott halhasson meg. Téged, az unokaöcsémet az apád küldött, hogy a kísérőm legyél. Így feltűnés nélkül bérelhetünk két külön kabint. Az utazás ideje alatt ki sem lépek a kajütből, tehát senki nem leplezhet le a fedélzeten. Mit szól hozzá, uram, ugye, milyen leleményes vagyok?

– Valóban – mondta a meghökkent vicomte.

Talán kissé túlságosan is járatos az efféle fortélyokban, gondolta magában, de aztán eszébe jutott, milyen gazdag, milyen szép ez a lány, és milyen odaadással felelt az ő simogató kezének. Megszelídíthető. Megfelelő körülmények között minden nő megszelídíthető, és Adrian tudta magáról, hogy nem lesz durva tanító.

– Most menned kell – súgta India a vicomte-nak. –Gyere vissza holnap este, és dobj újra kavicsokat az ablakomra. Addigra már tudni fogom, mikor utazunk haza.

A vicomte gyors csókot lehelt India ajkára, majd kinyitotta az ablakot, és eltűnt az éjszakában.

India sóhajtva csukta be az ablakot. Istenem, milyen csodálatos az ő Adrianje, aki hamarosan a férje lesz! Milyen érzékeny! Milyen szépen beszélt a papáról, aki pedig olyan igazságtalan vele, és milyen gyengéden becézi az ő ártatlanságát! Minden jel arra mutat, hogy ez a férfi kiváló jellem. *A szüleim rosszul ítélik meg Adriant* – gondolta India. – *Ő az, aki igazán hozzám való.*

Kisétált a könyvtárból, fellopakodott a lépcsőn, és besurrant a szobájába. Fortune még mindig az igazak álmát aludta. India azt hitte, hogy az átélt izgalmak után nem tudja majd lehunyni a szemét, de néhány percen belül mély álomba szenderült.

Reggel fejfájást mímelt, a délelőtt nagyobbik részét ágyban töltötte, és teát szürcsölgetett.

– Délután az udvarba akartunk látogatni – mondta Jasmine. – Mit gondolsz, elég jól leszel addigra ahhoz, hogy velünk gyere?

– Nem hiszem, mama – sóhajtotta India. – A fejfájásom kissé enyhült, de az utazás újra előhozhatja. Még úgysem utazunk haza holnap, ugye? Talán lesz még alkalmam rá, hogy őfelségéeknek búcsút mondjak.

– Apád úgy határozott, hogy kedden indulunk haza. Ma még csak szombat van, így bizonyára lesz még alkalmad arra, hogy találkozz a királlyal és a királynéval.

– Akkor jobb lenne, ha ma itthon maradhatnék – mondta India. – Holnapra biztosan jobban leszek.

– Mit szólnál, ha holnap a Whitehallba mennénk? – kérdezte Jasmine. – Henry és Charlie már megismerkedtek néhány fontos emberrel, és ott talán számodra is akad egy jóravaló férj, drágám.

– Számomra Adrianen kívül senki más nem létezik, mama – mondta India fájdalmas mosollyal.

– Ó, édes kislányom! Verd ki őt a fejedből! A vicomte egyáltalán nem a megfelelő ember, a papa hallani sem akar róla. Próbálj lemondani róla, drágám, mert amíg állandóan rá gondolsz, nem lehetsz boldog.

– Megpróbálom, mama – mormolta India.

– Csak ezt kérem tőled, semmi mást – mondta Jasmine.

A Leslie család elindult a Whitehallba. Amint kiléptek a kapun, India felkelt az ágyból, és nekiállt, hogy becsomagoljon magának egy kis ládányi holmit. A házban csend volt, jóformán üresen állt, mert a herceg nem akart személyzetet félvenni arra az időre, ameddig itt vannak. Greenwoodban csak az öttagú állandó cselédség ődöngött: a háznagy, a házvezetőnő, a mosónő, a szakács és az istállómester.

India néhány szennyes ruhával a karján megkereste a mosónőt.

– Kedden hazautazunk – mondta. – Tiszta alsóneműben szeretnék utazni, Dolly. Megtenné, hogy ma kimossa ezeket?

– Hát persze, m'lady – válaszolta a mosónő.

India a könyvtárba sietett, és kinyitotta azt a falba épített rejtekhelyet, amelyben szülei az értékeiket tartották. Bedugta a kezét a sötét lyukba. A kis selyemzsákocska, amiben apja a pénzt szokta tartani, dugig tele volt érmékkel. India elmosolyodott, és bezárta a rejtekajtót. Ezt a zsákocskát magával viszi, amikor megszökik Adriannel. Ez lesz a hozománya. A papa aranyaiból legalább egy évig kényelmesen megélhetnek.

India visszament a hálószobájába.

Éjfélkor Adrian kavicsai ismét megzörrentek India ablakán.

– Légy nagyon óvatos! – figyelmeztette India a vicomte-ot.

– A család még nem jött meg a Whitehallból. Nem merek lemenni. El kell menned, mielőtt hazajönnek.

– Igazad volt, okos kis babácskám – mondta a vicomte. – A *Royal Charles,* az O'Malley-Small Társaság legújabb hajója a hétfő reggeli dagállyal kifut a Földközi-tengerre, és Ná-

polyban köt ki. Két kabint foglaltam, ahogy tanácsoltad. Legkésőbb hajnali ötkor a fedélzeten kell lennünk.

– Ki a kapitány?

– Thomas Southwood.

– Az unokafivérem – mondta eltöprengve India. – De már évek óta nem látott, így, azt hiszem, biztonságban leszünk. Én egyébként is álruhában leszek. Gyere értem hajnali négyre. Két ládát hozok magammal, és az ékszereimet. Mindent csodálatosan intéztél, drágám. És most menj, mielőtt elkapnak! Szeretlek, Adrian!

Becsukta az ablakot. Szíve erősen vert. Még néhány nap, és megszöknek! Bemászott az ágyába, és mire a család hazaért, ő már mélyen aludt.

Vasárnap mindannyian elmentek a Whitehallba, hogy részt vegyenek az anglikán istentiszteleten. A királyi kápolnából kilépő Leslie család észrevette Adrian Leigh-t. A vicomte a királyné kápolnájában térdepelt.

– Még egy ok, ami miatt nem mehetsz hozzá a fickóhoz – nyújtotta ki a kezét a herceg, hogy visszafogja Indiát, aki már-már odaszaladt lovagjához. – A római katolikus vallást gyakorolja, ami kész veszedelem itt Angliában.

– A glenkirki Leslie-k is római katolikusok voltak egykor, és mama is az volt – feleselt India. – Nem éppen az öreg Erzsébet királyné mondta, hogy csak egyetlen Jézus Krisztus van, más pedig nem számít?

– Egykor mindenki a római katolikus egyház tagja volt – magyarázta a herceg türelmesen. – De változnak az idők. Véleményem szerint Istent cseppet sem érdekli, miként imádjuk, de mégis óvatosnak kell lennünk, India. Nem lenne bölcs dolog, ha egy római katolikus lenne a férjed. Ez akkor sem lenne helyes, ha Twyford vicomte méltó lenne hozzád, márpedig nem az.

India mérgesen elhúzódott az apjától.

– Ez az utolsó napom az udvarnál. Engedd, hogy azt tegyem, amihez kedvem van, és azzal beszéljek, akivel akarok, papa! Tizenhét éves vagyok, már nem egy mafla kislány, akinek meg kell mondani, mit tegyen és mit ne! Ha el akartok szakítani attól, akit szeretek, és ti akartok szá-

momra férjet választani, akkor legalább ezt az utolsó napot hadd töltsem el Adriannel! – mondta, és dühösen elvonult.

– Hagyd őt, hadd menjen – tanácsolta a férjének Jasmine. – Nagyon érzékeny leány, de meglátod, megbékél majd a helyzettel.

– Tudod, mit tennék a legszívesebben? – nézett a herceg a feleségére. – A térdemre fektetném, és alaposan elnáspángolnám.

– Egyetlen apa sem örül annak, ha a lánya már nem őt szereti a legjobban, hanem egy idegen férfit – mondta Jasmine, majd magához húzta a férjét és megcsókolta. – De én mindig szeretni foglak, drága uram, és nem hagylak el soha.

– Ó, drága Jasmine! – kuncogott James Leslie. – Milyen jó, hogy ennyivel bölcsebb vagy nálam! Gyere, búcsúzzunk el a barátainktól és a rokonainktól, aztán menjünk innen. Túl nagy itt az ellenségeskedés. Boldog vagyok, hogy hazatérhetünk a hegyeink közé, Glenkirkbe. Nem hiszem, hogy valaha visszatérek Londonba. Erről jut eszembe, beszélj Willow nénikéddel Indiáról! Minél hamarabb férjhez akarom adni a lányt. A többi gondot oldja meg a férje! Van még egy lányunk és öt fiunk, az ő sorsukat is el kell rendeznünk.

Az egész napot búcsúzkodással töltötték. James Leslie elégedetten látta, hogy India a folyóparton vár rájuk, méghozzá egyedül. Twyford vicomte nem volt a közelben. Már alkonyodott, mire Greenwood House-ba értek. Amikor beléptek, India megkérte az öccseit, vigyék le a ládáit a hallba.

– De édesem, hiszen csak kedden reggel indulunk? – mondta az anyja. – Semmi ok a sietségre.

– Papa mindig azt mondja, hogy mindenkinek rám kell várni, mert utoljára készülök el a csomagolással. Elhatároztam, hogy most én leszek az első. Már a szennyesemet is odaadtam tegnap a mosónőnek. Azt akarom, hogy a ládáim itt legyenek a hallban, mama – mondta India, majd vihán-colva hozzátette: – Valószínűleg ez az egyetlen alkalom életemben, amikor betartom a papa előírásait.

– Menjetek és vigyétek le a nővéretek csomagját – parancsolt rá James Leslie a fiaira. – Ha máris útra készen áll, akkor megérdemli a segítséget.

India édesen az apjára mosolygott.

– Nagyon gorombán viselkedtem ma, papa – mondta India. – Bocsánatot kérek, amiért olyan udvariatlan voltam. Azért viszont nem kérek elnézést, hogy Adrian Leigh-t szeretem. Azt hiszem, nagyon igazságtalan vagy. Őt teszed felelőssé az anyja és a féltestvére viselkedéséért. Ez helytelen, papa, és én szégyellem magam miattad.

A herceg a fogát csikorgatva próbálta visszafogni magát.

– Tudod jól, India, hogy szeretlek. Jobban tudom, mi a legkedvezőbb számodra. Én csak azt akarom, hogy boldog légy, de úgy látom, te éppen az ellenkezőjére törekszel. Az első szerelem általában nem tart örökké. Miért nem bízol bennem?

– Ha nem engeded meg, hogy Adrian Leigh felesége legyek, akkor egész életemre boldogtalanná teszel! – jelentette ki drámaian India.

– Mivel úgysem vergődtök zöld ágra egymással, legjobb, ha ma estére befejezitek a vitát – vetette közbe Jasmine. – India, holnap reggel majd segítesz a csomagolásban. Most pedig menj a szobádba, gyermekem, és pihenj le! Nagyon hosszú út áll előttünk.

India megcsókolta a szüleit, és engedelmesen felment a hálószobájába. *Adtam egy utolsó lehetőséget a papának* – gondolta. – *Reméltem, hogy meggondolja magát, és nem kell megszöknünk.* Felsóhajtott. Nos, holnap ilyenkor már a tengeren lesznek, útban Itália felé. Szülei csak a hátrahagyott üzenetéből tudják majd meg, hogy ő és Adrian elutaztak, hogy összeházasodjanak, és egyhamar nem térnek haza.

– Miért gyötörted a papát? – kérdezte a szobába lépve Fortune. – Nem ok nélkül mondta azt, amit mondott. Ez a te vicomte-od tényleg nem való hozzád, India, de te mindig olyan nyakas vagy, és a magad útját akarod járni.

– Papának nem Adrian, csak a családja ellen van kifogása – vágott vissza India.

– A férfi olyan, amilyen a családja – felelte Fortune. – Ugye, azért csomagoltál össze olyan hamar, hogy holnap reggel kiszökhess és turbékolhass a lovagoddal? Mama keresztüllátott rajtad, és tessék, jól megjártad, most aztán segíthetsz nekünk csomagolni – ugratta Fortune a nővérét.

– Vigyázz, mert fogom a ruháidat, és kidobom az ablakon! – fenyegetőzött India.

– Haha! – kacarászott Fortune, és egy párnát repített India fejéhez.

Egy pillanat alatt párnacsatába bonyolódtak. A végén kimerülten, nevetéstől fuldokolva roskadtak az ágyra.

– Hiányzol majd nekem, húgocskám – mondta India.

– Hiányzom? – bámult értetlenül Fortune a nővérére.

– Arra gondoltam, hogy hiányozni fogsz, amikor a papa hozzáad egy sötét idegenhez – felelte gyorsan India. – Édes istenem! Mondd, tudatában vagy annak, hogy jövő ilyenkor talán már mindketten gyermekáldás elé nézünk?

India szoknyája alá gyűrt egy párnát, és kitömött hassal körültotyogott a szobában.

– Ó, remélem, fiú lesz!

– Vajon miért akarnak a férfiak mindig fiút? – vihogott Fortune.

– Az apánk első gyereke nem fiú volt – magyarázta India. – Először én születtem meg, aztán Henry, és mire te megszülettél, apánk már meghalt.

– Mondd, te még emlékszel rá? – kérdezte Fortune.

India mélyet sóhajtott.

– Mindössze egyetlen emléket őrzök egy magas, aranyszőke férfiról, aki mély hangon nevetve maga elé ültet a lovára, és elvágtat velem. Ennyi az egész. Nem sok, ugye?

– De még mindig több, mint amennyi nekem vagy Henrynek jutott – mondta Fortune. – Apánk már nem élt, amikor megszülettem, de Henry hercegre emlékszem. Nagyon szép ember volt, és le nem vette a szemét a mamáról. Képzeld csak el, ha megengedték volna, hogy feleségül vegye a mamát, akkor most nem Károly, hanem a mi kis Charlie öcsénk lenne Anglia királya!

– Mama nem volt megfelelő parti – mondta India.

– Ahogyan Adrian sem megfelelő a számodra – felelte Fortune.

– Lefekszem – vetett véget a beszélgetésnek India.

Megmosakodtak, felvették hálóruháikat, és ágyba bújtak. Ha India nem ébred fel időben, Adrian kavicsokat dobál majd az ablakra. A lány ládái már a hallban sorakoznak, így mindössze az öltözködéssel kell pár percet eltöltenie, és máris indulhat. Nem volt biztos benne, hogy el tud aludni, de aztán mégis elszenderedett.

India hirtelen felriadt. A hallban álló óra hármat ütött. Néhány percig mozdulatlanul feküdt, majd óvatosan felkelt. Meztelen talpa a hideg padlót érte. Megborzongott.

Felvette fekete bársonyruháját, lábára magas szárú csizmát húzott. Előző nap talált a padláson egy gyászfátylat, egy pár fekete kesztyűt és egy hosszú, fekete köpenyt, ezeket is felvette. Ékszeres dobozkáját a kis hódprém muffjába gyömöszölte, és halkan kiosont a szobából.

Lábujjhegyen leóvakodott a lépcsőn, és halkan belopózott a könyvtárszobába. A falhoz lépett, kinyitotta a kis ajtót, és kitapogatta a selyemzsákocskát. Kinyitotta, és elégedetten állapította meg, hogy arannyal van tele. A zsákot is a muffjába dugta, az ékszerei mellé. Végigsietett a halion, majd lassan a bejárathoz ment, és kinyitotta a reteszt. Nem kellett sokáig várakoznia.

Odakintről halk kaparászás hallatszott. India azonnal ajtót nyitott, és beengedte Twyford vicomte-ot a házba. Egy másik férfi is jött vele, felkapta India egyik ládáját, és a folyó felé indult.

– Te vidd a másikat – mondta India Adriannek. – Rendesen be akarom csukni a kaput, nehogy reggel túl hamar felfedezzék az eltűnésemet.

A vicomte felemelte a második ládát, India pedig becsukta az ajtót, és visszatolta a reteszt a helyére. Aztán a könyvtárba szaladt, és kilépett az ablakán, majd szorosan behúzta maga mögött. Egyetlen pillantást sem vetett hátra, végigrohant a gyepen, le a folyópartra, ahol a csónakos már várt rá. India szíve egy másodpercre elszorult, de azután fellélegzett. Szabad vagyok! – gondolta.

– Kérem, asszonyom, emelje fel a fátylát, hogy megbizonyosodjam róla, valóban ön az, és nem a kedves papa bújik meg mögötte – ugratta Indiát a vicomte.

India felemelte a sűrű selymet.

– Parancsolj, szerelmem – mondta.

A csónak gyorsan siklott lefelé a folyón, és egyenest az O'Malley-Small Kereskedelmi Társaság dokkjához kanyarodott. Adrian Leigh kimászott a kis lélekvesztőből, majd kisegítette Indiát. India lassan, kissé hajlottan, öregesen tipegett, ahogy egy idősebb özvegyasszonyhoz illik. Fátyla mögött senki nem ismerhette fel.

– Á, Signore di Carlo – hallotta a lány. – Éppen idejében érkezett, uram. Ő pedig a nagynénje? Fogadja részvétem, asszonyom.

– Monypenny már öreg volt, szép kort ért meg – jött a síri hang a fátyol alól. – Maga az egyik Lynmouth fiú, ugyebár?

– Igenis, asszonyom. Én a negyedik fiú vagyok – felelte Thomas Southwood kapitány. – Geoff az örökös, John papi pályára lépett, Charles pedig elvett egy gazdag nőt. Én azonban jobban szeretem a tengert. Ő az én feleségem. Nincs vele annyi baj, mint egy asszonnyal, és nem követel túl sokat a férjétől.

– He-he! – hallatszott tompán a fátyol alól. – Akkor hát maga olyan, akár a nagyanyja, akiről azt beszélik, kalóz volt.

– Ez csak afféle szóbeszéd, asszonyom – mosolygott a kapitány. – A legényem megmutatja önnek a kabinját.

– Mi volt ez a sok locsogás? – kérdezte idegesen Adrian. – Lebuktatsz bennünket, mielőtt megszökhetnénk!

– Szószátyár öregasszonynak tart, hidd el, egyetlen pillanatra sem gondolta, hogy nem az vagyok, akinek látszom.

A *Royal Charles* időben elindult, és fenségesen végigvonult a Temzén, hogy a feltámadó dagállyal kifusson a tengerre. India belépett a kabinjába, és attól kezdve egy percre sem jött ki onnan. A fedélzetre nyíló pici lyuk elé állt, onnan leste a folyót.

Elhaladtak Greenwich, majd Tilbury mellett, majd Greenwoodot is elhagyták. India érezte, hogy hajójuk meg-

remeg, amint a Temzéről a La Manche csatornába siklik. Útjuk megkezdődött. Most már nem fordulhat vissza. Lady India Lindley azon töprengett, vajon helyesen cselekedett-e. Megborzongott, és összehúzta magán prémmel szegett köpenyét.

5. fejezet

A *Royal Charles* teherszállító hajó volt. Raktárainak mélyén temérdek gyapjúval és cornwalli ónedénnyel hagyta el Angliát. Végigsiklott a La Manche csatornán, majd átvágott a Vizcayai-öblön. Bordeaux-ban felvettek egy rakomány vörösbort, megkerülték a Finisterre-fokot, és kikötöttek Lisszabonban, ahol egy rakomány bőrt vettek fel. Elhajóztak a Cádizi-öbölhöz, megálltak Cádiz városánál, ahol kosárszámra rakodtak be narancsot és citromot. Átvitorláztak a Gibraltári-szoroson, majd Málagá-ban sherryt pakoltak fel.

India nem mozdult ki a kabinjából, míg el nem hagyták Londont. Csak éjszaka tett egy rövid sétát a fedélzeten, akkor is sűrűn lefátyolozva. Mélyen gyászol, magyarázta Adrian a kapitánynak, ezért keresi a magányt. A tengert nagyon megnyugtatónak találja.

Tom Southwood kapitány elnevette magát.

– Szerencsénk van, Signore di Carlo, hogy ilyen kellemes az időjárás, különben Lady Monypenny nem találná olyan megnyugtatónak a tengert. Sajnálom, hogy a hölgy nem étkezik velünk. Szórakoztatónak tartom, nagyon hasonlít a természete a boldogult nagyanyáméra.

– Lehet, hogy nagynénném lelkét felüdíti a tenger – mondta Adrian –, de azt hiszem, a gyomra kissé háborog.

Egyre melegebb lett. India ideges volt, nem engedte, hogy Adrian a kabinjába lépjen vagy hogy a közelébe menjen. A vicomte attól félt, India máris megbánta, hogy elszökött vele. A lány azonban semmi effélét nem említett, ezért Adrian beletörődött, hogy csak az utazás miatt idegeskedik.

Már elhagyták Marseille-t, amikor a steward felkereste Tom Souihwoodot.

– Kapitány, beszélhetnénk pár percet? – lépett be a steward a kabinba.

– Jöjjön, Knox. Mi van?

– Nos, kapitány… az a hölgy… izé… aki Nápolyba tart. Gondolja, hogy valóban egy idős dáma?

– Igen. Miért?

– Nos, kapitány, az a hölgy egyáltalán nem öreg – mondta Knox zavartan. – Ma délután elmentem a kabinja mellett, és láttam, amint az ágyán ülve fésülte a haját. Megálltam, mert meglepett, hogy egy idős asszonynak ilyen szép haja van. Aztán kissé oldalra billentette a fejét… nem vett észre engem, uram… és az arca nem egy öreg hölgy arca volt! Ez egy gyönyörű fiatal lány, kapitány!

– A pokolba! – káromkodott bosszúsan a kapitány.

Rá kell jönnie, mi a fene történik itt, mielőtt még kikötnének. Fiatal hölgy. Meg egy bizonyos Signore di Carlo, aki törve beszéli az angolt. Hiszen ez lányszöktetés! Ez az egyetlen ésszerű megoldás! Signore di Carlo megszökteti valakinek a lányát.

– Jöjjön velem – mondta a kapitány Knoxnak.

Felmentek a fedélzetre. A kapitány bekopogott az állítólagos Lady Monypenny ajtaján, és nem várva engedélyre, azonnal belépett. Az ágyon egy fiatal lány ült és olvasott. Amikor meglátta őket, elállt a lélegzete.

– India Lindley!

– Sajnálom, kapitány, de összetéveszt valakivel – mondta India elváltoztatott hangon.

– Megnőttél, India – mondta Tom Southwood zordonul –, de a szemed éppen olyan, mint anyádé, ugyanolyan helyes kis szépségpötty van a felső ajkadon, mint neki, és a Lindleyk pecsétgyűrűjét viseled az ujjadon, amit anyádtól kaptál. Nos, mi ez az egész, és miért álcáztad magad öregasszonynak? Bár azt hiszem, tudom a feleletet.

– Akkor semmi szükség rá, hogy bármit is mondjak, Tom – felelte dühösen India.

– Ez a Signore di Carlo az olasztanárod? – kérdezte a kapitány. – Kiszöktél, és pont az én hajómat választottad? Hallottam, micsoda komisz kölyök lett belőled, de azt nem hittem volna, hogy ekkora botrányba keveredsz. Ha kiderül, mit tettél, neked befellegzett. Egyetlen rendes ember sem áll majd szóba veled.

– De Adrian rendes ember! – kiáltotta India, szerelmét védve. – Nem az olasztanárom, Tom kuzin. A neve Twyford vicomte, Oxton grófjának örököse. Elszöktünk, a nagybátyja nápolyi házában összeházasodunk. A papa nem találja őt megfelelőnek számomra, de én szeretem, és ő is szeret! Azért választottam a te hajódat, mert tudtam, hogy ezen biztonságban leszünk.

– Knox, vigye át Lady Lindley holmijait a kabinomba, és gondoskodjon róla, hogy az az úriember az utazás hátralévő részében ne hagyhassa el a kabinját – adta parancsba a kapitány.

– Tom! Nem lehetsz ilyen kegyetlen! – hüppögte India.

– Kedves kuzin! – mondta a kapitány nagyon komoly hangon. – Ha szerencsénk van, Marseille-ben találjuk az egyik hajónkat, amely éppen Angliába indul. Intézkedem, hogy a kapitány vegyen fel téged, és gondoskodjék arról, hogy hazakerülj a szüleidhez. Ami pedig a lovagodat illeti, ő kifizette az útját Nápolyig, tehát ott tesszük partra, de nélküled!

– Neeee! – sikította India.

Tom Southwood gyengéden karon fogta unokahúgát, kivonszolta a kabinjából, és becibálta a saját kajütjébe. Amikor elmentek Adrian Leigh szálláshelye mellett, hallották odabentről a vicomte dühös dörömbölését. A kapitány bevezette Indiát a lakosztályába.

– Megyek, beszélek a vicomte-tal, és elmagyarázom neki, hogy a dolgok megváltoztak, India – jelentette ki. – Hazamész, ifjú hölgy!

– Gyűlöllek, Thomas Southwood! – kiabálta India, és egy borospalackot hajított a kapitány felé. – Gyűlöllek!!!

A kapitány elhajolt a palack elől, majd kirohant a kabinból, és kívülről bezárta az ajtaját. Visszament a fedélzetre, és benyitott Twyford vicomte-hoz. A fiatalember felpattant az ágyról.

– Nos, uram, nyakon csíptük – mondta komoran a kapitány. – A játéknak vége. Nápolyban partra tesszük. India unokahugomat hazaküldjük, ön pedig a kabinjában marad, amíg céljához nem ér.

– Magának ehhez nincs semmi jo… – kezdte fennhéjázóan Adrian, de a kapitány a torkára forrasztotta a szót.

– De igen, uram, minden jogom megvan rá. Mint a *Royal Charles* kapitánya, én vagyok az ura ennek a kis tengeri birodalomnak. Ön nem kapott engedélyt Glenkirk hercegtől arra, hogy feleségül vegye a lányát. Ön elcsábított és megszédített egy ártatlan fiatal lányt, és elcsalta szülei házából. Ön egy gazember, uram. Most magára hagyom, hogy gondolja át tettének súlyát. Azt hiszem, hosszú időbe telik, mire ismét mutatkozni mer Angliában. Imádkozom, hogy mindez köztünk maradjon, és India jó hírén ne essen folt.

– Legalább azt engedje meg, hogy elbúcsúzzam Indiától! – kérte lwyford vicomte.

– Maga már épp eleget beszélt az unokahúgommal, sőt többet is a kelleténél. Most pedig szép jó napot kívánok önnek, uram.

Ekkor Thomas Southwood megkereste az elsőtisztet, és elmagyarázta neki a történteket.

– Szép kis zűrzavar, uram – csóválta a fejét Bolton. – Imádkozzunk, nehogy ez a botrány tönkretegye a lány jó hírét.

India olyan dühös volt unokabátyjára, hogy még enni sem volt hajlandó.

– Halálra koplalom magam! – közölte a kapitánnyal drámaian. – Csak a holttestemet viheted vissza Angliába, és akkor a papa megöl!

Thomas Southwood nagy nehezen legyűrte nevetését.

– Ahogy óhajtod – mondta Indiának. – Pedig ez a halacska igazán nagyon finom. Knox ma fogta. Az articsóka pedig egyenesen Cádizból való. Szereted a friss narancsot? Olyan finom édes!

– Eredj a pokolba! – fujt India dühösen, és veszedelmesen csillogó szemmel egy ónserleg felé nyújtotta a kezét.

A kapitány talpra ugrott, felkapta a lányt, becipelte egy kisebb hálófülkébe, és rázárta az ajtót.

– Mosdó- és ivóvíz ott van kéznél, drágám! – szólt be az ajtón.

Visszatért a vacsorájához, és jó étvággyal megette. Még az sem zavarta, hogy India egész idő alatt sikoltozott a börtönében.

Reggel Knox kinyitotta az ajtót, és kiengedte Indiát.

– A kapitány úr azt mondta, hogy napközben elfoglalhatja a nagyobbik szobát, m'lady – mondta a steward nyájasan. – Hozhatok valami ennivalót?

– Nem, köszönöm – mondta udvariasan India. – Hol a kuzinom?

– A kapitány legfeljebb négy-öt órácskát aludt, m'lady Már virradat óta a fedélzeten van. Nos, ha nem szolgálhatok semmivel, akkor megnézem a fiatalurat.

– Knox! Várjon! Elvinne egy üzenetet Twyford vicomtenak? Meghálálom! – könyörgött India.

A kajütszolga nemet intett, és az ajtó felé hátrált. Hallott már egyet s mást India célba dobó hajlamairól.

– Sajnálom, m'lady, de nem tehetem – mondta, azzal fürgén kiugrott az ajtón.

India hallotta, hogy a kulcs fordul a zárban. Erre nem számított. A kabin ablakához ült és kinézett. Innen nincs menekvés. Az ablak a tengerre nézett, a kis hálófülkéből csak az ajtón át lehetett a fedélzetre jutni.

Meg kell találnia a módját, hogy kijusson innen! Abban biztos volt, hogy drága Adrianje is a menekülés útját keresi. Talán majd Marseille-ben, amikor az a minden lében kanál kuzinja átcipeli a másik hajóra, megszökhet. Mialatt keresik, ő visszasurranhat, és segíthet Adriannek, hogy kiszabaduljon. Akkor aztán a szárazföldön továbbutazhatnak Nápolyba.

– Vitorlát fel!

India meghallotta a kiáltást. Kinézett az ablakon, és a távolban egy másik hajót pillantott meg.

– Még több vitorlát! – hangzott a parancs.

A csörlők fülhasogatóan csikorogtak, a hatalmas vásznakat felhúzták, de a hajó ettől sem mozgott fürgébben.

India megint kinézett az ablakon. A másik hajó sebesen közeledett, vitorláit vörössel és arannyal csíkozták. A lány

hirtelen megfordult, mert a kabin ajtaja kinyílt. Unokabátyja lépett be, arcán aggodalmas kifejezéssel.

– Maradj nyugton, és hallgass ide – mondta a kapitány. – Néhány percen belül megtámadnak bennünket a kalózok.

India elsápadt.

– Nem szökhetünk meg előlük?

– Rendes körülmények között elszökhetnénk, de ez a nyavalyás szél elállt, és anélkül nem tudunk elvitorlázni. Figyelj rám nagyon, India, mert amit most mondok, az megmentheti az életedet! Ha arra kérnek, hogy térj át a mohamedán hitre, egyezz bele, így megmenekülhetsz. Abba is egyezz bele, ha el akarnak adni egy magas rangú embernek, mert akkor nem vetnek a közönséges rabszolganők közé, akiket megerőszakolnak és bordélyházba kényszerítenek.

– Nem kérnek váltságdíjat értünk? – borzadt el India.

– Egyikünk sem annyira fontos, India. Lehet, hogy egy napon majd hazaüzenhetek valakivel, és akkor talán… – hirtelen elhallgatott, és a lányra nézett. – Nos, legalább nem kell hazamenned.

– Ó, Tom! Hiszen akkor soha többé nem látom a papát és a mamát! – sírt fel India.

– Mindig jusson eszedbe, hogy az elfogásod pillanatától kezdve te nem vagy többé Glenkirk herceg lánya, csak egy szép rabszolganő. Ki leszel szolgáltatva a gazdád kényekedvének. Próbáld visszafogni magad, kuzin, uralkodj a heves természeteden és a csípős nyelveden, mert ezek itt nem sokat vacakolnak, hanem lenyisszantják a nyelvedet. A kalózok tüzes legények.

– Inkább meghalok, de nem alázkodom meg! – szavalta drámai hangon India.

A kapitány karon ragadta unokahúgát, és erősen megrázta.

– Ne légy ostoba! – rivallt rá, aztán elengedte, az ajtóhoz ment, kilépett, és újra bezárta maga mögött.

A kalózhajó a *Royal Charles* mellé siklott. India már látta, mitől mozgott olyan sebesen. Evezősök is dolgoztak rajta, így aztán nagy előnyre tett szert a nehéz kereskedelmi

hajóval szemben, amely jóformán meg sem moccant a szélcsendben. India nagyon szeretett volna a fedélzeten lenni. Vajon mit csinál most a kuzin? Harcolni fog?

– A legénység készen áll a hajó védelmére, uram – jelentette Bolton.

– Értelmetlen lenne ellenállni – rázta meg a fejét Tom Southwood. – Nézze meg az ágyúikat! Egyébként is szeretném, ha a hajóm épségben maradna. Előbb-utóbb úgyis visszaszerezzük. Közölte a legénységgel, amit mondtam?

– Igen, uram, de közülük ketten ír pápisták, hatan meg keményfejű puritánok. A vitorlakészítő zsidó, a szakács meg azt mondja, semmiben nem hisz. Nem fognak áttérni – jegyezte meg az elsőtiszt.

– Nos, én figyelmeztettem őket – mondta a kapitány. – Fel a fejjel, Bolton, jönnek!

A kapitány kihúzta magát, zöld szeme végigpillantott az evezősök során. Ennél nagyobb gályát még soha nem látott, húsz… huszonnégy, huszonöt, huszonhat, huszonnyolc… evezőpaddal. Minden padon négy-öt ember ült.

A taton lévő zárt, fedett rész azt jelezte, hogy janicsárokat visznek. A fedélzet legalacsonyabb részéhez hatalmas ágyút erősítettek, és számos forgó ágyú is láthatóvá vált.

Hirtelen egy férfi termett Thomas előtt.

– A nevem Arudzs aga, a Török Birodalom janicsáralakulatának kapitánya El-Szinutból, a bej zászlaja alatt. Ön kicsoda, uram? – kérdezte tökéletes franciasággal.

– Thomas Southwood kapitány Londonból, a *Royal Charles* parancsnoka, az O'Malley-Small Kereskedelmi Társaság zászlaja alatt. Miért állított meg?

– Ön és a hajója fogságba estek – jött a válasz. – E perctől fogva El-Szinut bejségéhez tartoznak. Milyen árut fuvaroz?

– Gyapjút, cornwalli ónedényeket, bőrt, gyümölcsöt és sherryt – sorolta a kapitány. – Két utasom van, egyikük Oxton grófjának a fia, a másik az unokahúgom, Glenkirk hercegének a leánya. A lány apja bizonyára egy vagyont fizetne a szabadulásáért. Éppen Nápolyba akartam vinni, a nagyanyjához.

– Az unokahúga érdekében remélem, hogy rút, mint a sötét éjszaka!

Thomas Southwood elhúzta a száját, mire Arudzs aga elnevette magát.

– Nem rút? Nos, akkor legjobb lesz, ha magam is szemügyre veszem.

– Bezártam a kabinomba, mert féltettem a biztonságát. Kérem, kövessen.

– Bölcsen tette – mondta Arudzs aga. – A hajóját vontatókötélre vesszük, így ön, az utasai és a legénység tagjai közül néhányan itt maradhatnak, amíg célba nem értünk. Néhány emberemet átirányítom az ön vitorláihoz. Három nap múlva El-Szinutba érünk.

– Mi lesz a legénységem többi tagjával?

– Átjönnek a gályámra, és láncra verjük őket. Ha megérkezünk, a bej majd dönt a sorsukról.

Tom Southwood nem lepődött meg. A bej valószínűleg lehetőséget ad az embereknek, hogy áttérjenek a mohamedán hitre, akik ezt teszik, azokat felveszi a hajóira matróznak. Akik erre nem hajlandóak, azok gályarabként szolgálhatnak.

A kapitány kinyitotta a kabinja ajtaját, és beszólt.

– Én vagyok az, kuzin.

India a kabin közepén állt, kezében kardot szorongatott.

– Harc nélkül átengedted a hajót! – mondta vádlón.

– A kalózoknak ágyúik vannak, India. Egyébként honnan a fenéből szerezted ezt a kardot? Tedd le, de azonnal!

– Nem teszem le! Meg kell védenem a család becsületét, Tom, amiről te olyan könnyen lemondtál. A kardot az ágy mögött találtam. Harc nélkül nem adom meg magam – szavalta India.

Arudzs aga csodálattal nézte. A lány meghökkentően szép volt. Hosszú fekete haja kibomlott, szeme villogott.

– *Engarde, injidéle!*[1] – kiáltotta megvetően India, és felemelte a kardot.

– Jézusom! – mormolta tehetetlenül Tom Southwood.

Arudzs aga azonban szívből felkacagott.

– Ugyan már, szépségem – vigyorgott barátságosan a lányra. – A kuzinja helyesen cselekedett. Fájt volna a szívem, ha ezt a szép hajót darabokra kell lövetnem és a fedélzetén lévőket meg kell öletnem. Önnek a haja szála sem görbül meg, éppen ellenkezőleg. Ragyogó jövőt jósolok önnek gazdája kedvenc háremhölgyeként. Adja ide a kardot!

India vadul vagdalkozni kezdett. Az aga gyorsan visszahúzta a kezét, így csak egyik ujjbegyét érte a fegyver, mégis dőlni kezdett belőle a vér. India Arudzs agára vetette magát. A janicsárok kapitánya felfogta a támadást, kitépte a lány kezéből a fegyvert, és csizmás lábával a földre rúgta Indiát.

Tom Southwoodnak egy arcizma sem rándult. Tudta, hogy az aga nem tesz kárt a lányban. India értékes fogoly, de ha nem tanulja meg, hol a helye ebben az új világban, előbb-utóbb bajba sodorja magát.

– Tom! Te csak állsz, és hagyod, hogy így bánjon velem? – sikoltozta India. – Segíts!

– Figyelmeztettelek, India – mondta Tom Southwood angolul. – Most aztán fogd be a szád, mielőtt ez az ember megkorbácsol! Ne mondd, hogy ezt nem teheti, mert bizony megteheti! Errefelé így bánnak az engedetlen rabszolgákkal. Remélem, végre felfogtad, mekkora veszedelemben forogsz.

A kapitány az aga felé fordult, és franciául folytatta.

– Megmondtam neki, hogy viselkedjen rendesen, Arudzs aga, de ez a lány mindig önfejű volt. Nem garantálom, hogy hallgat rám.

– Elég sok vad kancát betörtem már, kapitány. Szégyellném, ha nem tudnék megzabolázni egy ártatlan leányt. A szüzek általában ijedősek és szeszélyesek – nézett le a lányra. – Legyen engedelmesebb, szépségem!

Levette róla a csizmája talpát, és felsegítette.

– Menjen a pokolba! – köpött az aga felé India. – Amint alkalmam nyílik rá, megölöm magát. Én nem leszek senki rabszolgája!

– Mindig ilyen kezes bárány az unokahúga, kapitány? – kuncogott az aga.

– Attól tartok, igen – felelte Tom Southwood.

– Hol van Adrian? – kiáltotta India. – Csúnyán megfizetnek érte, ha bántani merik!

– Fogd be a szád, India! – figyelmeztette a kapitány. – Csak ártasz a barátodnak. Ha a bej nagylelkű, akkor váltságdíj ellenében elengedi. Te pedig tedd azt, amit mondtam!

– Ha őt kiváltják, akkor engem miért nem válthatnak ki?

– Mert egy szép szűz lány sokkal értékesebb ágyasként. Ezek az emberek el sem tudnak képzelni olyan apát, aki annyit tudna fizetni, amennyiért téged eladnak. Most pedig maradj csendben, India. Arudzs aga engedelmével később újra eljöhetek, és találkozhatok veled.

Az utolsó mondatot franciául mondta, hogy a janicsár-kapitány megértse.

– Természetesen – hagyta helyben az aga. – Szeretnénk, ha a lány jól érezné magát. A félelem elcsúfítja a nőket.

A két férfi kilépett a kabinból, és az ajtót rázárták Indiára. A lány hallotta a parancsszavakat, amint a *Royal Charles* legénységének túlnyomó részét átvezényelték a kalózhajóra. India nagyon féltette Adrian életét. A feje lüktetve fájt, az ajka megsérült, amikor Arudzs aga a padlóra rúgta.

A kulcs megcsikordult a zárban. Az ajtó kinyílt, és Knox, a kajütszolga lépett be.

– A kapitány kérte, hogy mondjam el önnek, mi történik odakint, és hozzak valami ennivalót. Tegnap óta egy falatot sem evett. Ez így nem lesz jó. Erősnek kell maradnia.

– Hol van Adrian? – kérdezte sírva India.

– Ne féljen, m'lady, a fiatalúrnak nem esett baja. Bezárták a kabinjába, mint önt. A kapitány szerint váltságdíjat kérnek majd érte. A legénységet átküldték a kalózok gályájára, kivéve engem, Mr. Boltont, Mr. Jamest, a másodkapitányt, és Willt, a szakácsot. Helyettük egy rakás pogány tengerész jött át a hajónkra – mondta Knox, és letette a magával hozott tálcát.

India az ételre pillantott.

– Azt hiszem, egy morzsányit sem tudnék most enni – sóhajtotta.

– Ha mindezt az utolsó falatig megeszi, m'lady, akkor átviszek egy üzenetet az ifjú uraságnak – csábította Knox

evésre Indiát. – A szakács ma csirkét sütött, és friss kenyeret is készített. Egye meg szépen! Amikor az ifjú uraságnak beviszem a tálcáját, akkor beadom hozzá az ön üzenetét. Rendben van?

India még szipogott, de csipegetni kezdett a tálcán lévő ennivalókból. Először csak egyetlen falatkát kapott be, majd még egyet, és csodálkozva észlelte, hogy sötét hangulata ellenére farkaséhes. Nem sokáig kérette magát, lerágcsálta a csirkeszárnyról a húst, és jóízűen megette.

Amikor befejezte az étkezést, Knox felemelte a tálcát.

– Mit mondjak a fiatalúrnak, m'lady? – kérdezte.

– Mondja meg neki, hogy szeretem. Imádkozom a szabadulásáért, és próbáljon valahogy megszökni!

– Igenis, m'lady – mondta Knox, de arra gondolt, hogy az üzenet utolsó mondatából egyetlen szót sem továbbít Adrian Leigh-nek. Semmi szükség rá, hogy a fiatal uraság hősködni próbáljon. Még a végén megölnék.

India megint egyedül maradt. Leült az ablakhoz, és kibámult a tengerre, nézte a lenyugodni készülő napot. Az ég tiszta kék volt, enyhén rózsaszínű sávokkal. A nyugati horizont azonban szinte lángra lobbant, bíbor és arany színekben játszott. Az égbolt lassacskán besötétedett. India felsóhajtott. Vajon Adrian is a naplementét nézegeti és rá gondol?

Álmodozásából az ajtó nyílására riadt fel. Azt hitte, unokabátyja lép be hozzá, de tévedett. Arudzs aga volt a jövevény. India megmerevedett.

– Csak semmi izgalom, szépségem – nyugtatta a lányt Arudzs aga. – Az én felügyeletem alatt semmi bántódása nem eshet. Maradjon a helyén, és beszélgessünk. Tudja-e, mi történt ma?

– Maga és a banditái megtámadták a hajónkat – felelte csípősen India.

– Jogomban állt elfoglalni a hajójukat – mondta az aga. – Ezek a vizek Allah legkegyesebb szolgája, Murád szultán ellenőrzése alatt állnak. Murád még ifjú, de reméljük, egyszer nagy szultán válik belőle.

– Ki maga? – kérdezte India kíváncsian. – Török?

– Bosnyák vagyok, szépségem – magyarázta Arudzs. – Bosznia is a Török Birodalom része. Nyolcéves koromban soroztak be a janicsár hadtestbe. A seregben nevelkedtem és tanultam, és az agaságig vittem. Ezt a rangot önöknél kapitánynak mondják.

– Mi lesz a sorsom? – kérdezte India. – Az unokabátyám azt mondta, rabszolga leszek, de én nem vagyok rabszolga! Glenkirk hercegének a lánya vagyok. Gazdag örökség vár rám, és rokonságban állok Anglia királyával.

Arudzs aga barna szeme megvillant, és elgondolkodva simogatta rőt szakállát.

– A származása lenyűgöző, szépségem, de a lényegen mit sem változtat. Unokabátyja igazat mondott önnek.

India felugrott az ablak mellől.

– A családom óriási váltságdíjat fizetne értem! Hát nem érti, Arudzs aga?

– Figyelmesen hallgattam, amit mondott, de most ön is hallgasson meg engem! Ön, a hajó és minden, ami rajta van, mától El-Szinut bejének tulajdona, aki a szultán nevében uralkodik itt. Az ön sorsáról csak neki van joga dönteni. Az én feladatom csak az, hogy épségben elvigyem El-Szinut kikötőjébe, és Allah segedelmével, vezetésével és áldásával ezt meg is teszem. Most búcsúzom. Nem kell félnie, szépségem, teljes biztonságban van.

– És a kuzinom?

– Megengedem, hogy reggel idejöjjön és meglátogassa önt – mondta az aga.

Meghajolt, kihátrált a kabinból, és bezárta maga mögött az ajtót.

India fel-alá sétált a helyiségben. Ez képtelenség! Ha a szüleire hallgat, nem pedig a saját bolond feje után megy, akkor most biztonságban üldögélhetne Skóciában, nem esett volna kalózok fogságába. Adrian rosszul tette, hogy szökésre biztatta. Tessék, most aztán megnézhetik magukat!

Ráadásul úgy tűnik, Adriant kiválthatják majd, őt azonban nem. Micsoda szégyen, ha egy lány ilyen helyzetbe kerül! Ha kitudódna, hogy Lady India Lindleyt foglyul ejtették

a kalózok, óriási botrány kerekedne, és attól kezdve rendes ember a közelébe sem jönne.

– Az ördög vigye el! – morogta magában India. – Hogy én milyen ostoba, önfejű liba vagyok!

Most aztán mihez kezdjen? Hogyan védje meg magát? Próbálja rábírni a bejt, hogy Adriannel együtt eressze szabadon? Hz talán lehetséges. De mi lesz akkor, ha a bej úgy határoz, hogy megtartja őt magának? India komoran elmosolyodott. Elhatározta, hogy kiállhatatlanul és rémesen viselkedik majd. Akkor a bej biztosan hazaküldi, mert rájön, hogy jobb a váltságdíj, mint egy förtelmes nőszemély.

Visszakuporodott az ablak előtti székbe. Az égbolt már sötét volt, a feketén hullámzó tengeren a keskeny félhold ezüstje tükröződött. *Vajon mikor láthatom viszont a családomat* – töprengett India.

– A fene egye meg, máris annyira hiányoznak – suttogta a kabin csöndjében. – Milyen bolond voltam!

A *Royal Charles* kérlelhetetlenül suhant El-Szinut felé.

II. RÉSZ

EL-SZINUT, 1626-1628

6. fejezet

– Jöjjön fel a fedélzetre, amíg befutunk a kikötőbe – ajánlotta Arudzs aga Indiának. – Van valami hosszú köpönyege, szépségem?

– Kettő is. Egy fekete, szőrmével szegett gyapjú meg egy türkizszínű selyem. Ennek csuklyája is van.

– És jobban illik a mi éghajlatunkhoz – bólintott Arudzs aga. – Szükség lenne fátyolra is, hogy ne lássák meg az arcát.

India átkutatta a ládáit, végül előhúzott egy nagy, csipkével szegett zsebkendőt.

– Ez megfelel? Miért kell eltakarni az arcom? Attól fél, hogy felismernek?

– Nem – mosolygott az aga. – A mi társadalmunkban a hölgyek eltakarják a hajukat és az arcukat az idegen tekintetek elől. Azok a nők, akik nem fedik el az arcukat, azt hirdetik, hogy nem tisztességes asszonyok. Ha ön nyilvánosan megjelenik El-Szinutban, feltétlenül hosszú köpenybe és fátyolba kell burkolóznia.

Arudzs aga India fejére húzta a csuklyát.

– Fel kellene erősítenünk a fátylát. Nincs egy tűje?

– Az ékszeres ládikámban van – felelte India. – Megfosztanak az ékszereimtől, Arudzs aga? Minden darab egytől egyig családi örökség.

– Közbenjárok majd az érdekében a bejnél, szépségem, de a döntés tőle függ.

Óvatosan India szép arca elé tűzte a csipkés kendőt. A fátyol mindent elrejtett, csak a lány aranyszínű szemét és sötét szemöldökét hagyta szabadon. Az aga elégedetten nézett végig Indián.

– Készen vagyunk – mondta széles mosollyal.

India hagyta, hogy az aga a fedélzetre vezesse. Odakint megcsapta a forró, száraz levegő. A nagy, csíkos gálya, amely előttük haladt, befordult a zárt kikötőbe.

Indiát csöppet sem érdekelte az öböl és a kikötési manőver. Őt El-Szinut káprázatta el. Még soha életében nem látott ehhez hasonló várost. A hófehér épületek szinte vakítottak az éles délelőtti napsütésben. A házak nem voltak egyforma magasak, többségük teraszosan épült. A város középpontjában hatalmas épület terpeszkedett, kupoláját csillogó aranylemez borította.

– Ez a bej palotája? – kérdezte India.

– Nem – felelte az aga. – Ez itt El-Szinut nagymecsetje.

– Mi az, hogy mecset?

– Így nevezik a szent épületeinket. Olyan, mint önöknél a templom. Látja a kupola körül azt a négy tornyot? Ezeket minareteknek nevezik. Papjaink, akiket imámnak hívunk, naponta ötször felmennek a minaretekbe, és imádkozáshoz szólítják a népet.

– Naponta ötször imádkoznak? – döbbent meg India.

– Hívő emberek vagyunk – jött a felelet.

– Mi történik most, Arudzs aga? – kérdezte India, mialatt hajójuk gyorsan végigsiklott egy dokkon.

– Most megyünk fel a bej palotájához. Amott van, ni – mutatott az aga egy épületre, amely a nagymecset alatti domb tetején állt.

– Önnek majd hordszéket hoznak – előzte meg az aga India kérdését.

– És a többiek? A kuzinom? Twyford vicomte? Ők is jönnek?

– Majd mögöttünk gyalogolnak, szépségem. Most utána kell néznem a dolgoknak. Itt hagyom önt a kuzinja társaságában.

– Félek – nézett hirtelen India Tom Southwoodra.

– Nem szabad kimutatnod – figyelmeztette a kapitány. – Kivált a háremben, a többi nő között. Ezek a nők mind egyetlen férfi figyelmét akarják felkelteni, és gyűlölik egymást. Valószínűleg mindent megtesznek annak érdekében, hogy agyongyötörjék vetélytársukat. Soha senkinek ne

mondd el, India, hogy megszöktél a vieomte-tal. Ha a legkisebb gyanú is felmerül, hogy nem vagy szűz, akkor a rabszolgapiacon adnak el, és hamarosan egy bordélyházban találod magad. Sokkal biztonságosabb helyen leszel a bej házában.

– De mi lesz, ha másnak adnak el? – rettegett India.

– Értsd meg, százszor nagyobb biztonságban vagy egy gazdag embernél, mint egy kuplerájban, és én is könnyebben rád találok majd.

– Szegény Adrian! – szánakozott India. – Azt fogja hinni, hogy elárultam, és megszakad a szíve! Ezt nem akarom, Tom!

– Adrian bizonyára megérti, hogy a te biztonságod a legfontosabb – magyarázta Thomas. – Kérlek, India, ígérd meg, hogy mindent úgy teszel, ahogy tanácsoltam. Előbb-utóbb kihúzlak a pácból.

Arudzs aga ismét odalépett hozzájuk.

– Búcsúzzon el az unokahúgától, kapitány, és kérem, vegye tudomásul, hogy többé nem beszélhet vele. Gyorsan! Indulnunk kell a palotába.

Tom Southwood megölelte Indiát, és sürgetőn a fülébe súgta:

– ígérd meg!

– Megpróbálom – suttogta vissza India.

– Menjünk – fogta karon Indiát a janicsárok kapitánya, és lekísérte a lányt a fedélzetről.

India lába egy hét óta először érte a szilárd talajt. Kissé megszédült, de az aga gyorsan besegítette egy elfüggönyözött hordszékbe.

– Ne emelje fel a fátylát, szépségem, és ne próbálja elhúzni a függönyt – szólt szigorúan.

– Olyan nehezen kapok levegőt – panaszkodott India idegesen.

– Dőljön le a párnákra – tanácsolta kedvesen az aga.

Észrevette India zavarát, noha a lány nagyon erősen próbálta palástolni félelmét.

– A hordszék mindkét oldalán talál egy-egy hímzett zacskót, ezekben ivóvíz van, ha megszomjazna. A függönyön át-

kukucskálhat anélkül, hogy bárki megláthatná. A város igen szép, és meglátja, milyen kellemes utunk lesz a bej palotájáig. Nincs messze, szépségem – azzal az aga szorosan összehúzta a hordszék függönyét.

Arudzs elé egy herélt lovat vezettek, az aga könnyedén felült rá, és lóhátról irányította a *Royal Charles* kirakodását.

A hajó szállítmányát öszvér vonta kocsikra rakták, India hordszékét a rakomány előtt vitték.

A lány észrevette az angol legénységet, akiket most vezettek le a kalózhajóról. Lábuknál összeláncolták őket, nyakuk köré vasgallért kapcsoltak, amihez láncot erősítettek, és mindegyik láncot az előtte lévő rab nyakbilincséhez kötötték. Csak Thomas Southwood kapitánynak engedték meg, hogy szabadon menjen emberei előtt, miután becsületszavát adta, hogy nem próbál szökni.

India aggódva pásztázta a vasra vert emberek sorát, és kétségbeesve keresgélte Adrian Leigh-t. A rémülettől elakadt a lélegzete, amikor felfedezte a falfehér vicomte-ot a sor elején, Knox mellett. Adrian semmivel nem részesült jobb bánásmódban, mint a közönséges matrózok.

Mielőtt India tiltakozhatott volna, négy janicsár felemelte a hordszékét. A menet megindult, és végigvonult a város keskeny utcáin. India megfogadta az aga tanácsát, és hátradőlt a hordszék puha selyempárnáira.

Áthaladtak egy nagy téren. Asztalok álltak egymás mellett, rajtuk virág, gyümölcs, hús, szárnyas és hal, szövetek, selyem és bőráru. Még kalitkába zárt énekesmadarakat és vadállatokat is árultak. India megborzongott, amikor megpillantott egy emelvényt, amelyen éppen rabszolgákat árvereztek. Az emberek szájtátva bámulták a foglyul ejtett tengerészeket.

A piactérről nyíló utca meredekebb volt, itt nagyobb házak álltak, a tehetősebb emberek otthonai. Az utca kiszélesedett, már a nagymecsetet is látni lehetett. A menet egy halványsárga és vörös márvánnyal kikövezett téren vonult át. Itt állt a bej márványpalotája.

Széles boltív alatt haladtak át, és egy nyitott udvarra jutottak. A bejáratot fegyveresek őrizték. Innen egy fa-kapun

át a következő udvarba léptek, a közepén szökőkút csobogott, körülötte virágok. A hordszéket óvatosan letették, Arudzs aga széthúzta a függönyt, és kisegítette Indiát.

– Kövessen, szépségem. Addig ne szólaljon meg, amíg a bej engedélyt nem ad rá! Ha kérdést intéz önhöz, feleljen! Igyekezzünk! Nemsokára vége a bej fogadónapjának.

India gyorsan körülnézett, de az unokafivérét és a többi angol foglyot már nem látta. Nem akart félni, nem engedhette meg magának. Tudta, hogy ezen múlik az élete. Gyors léptekkel követte a janicsárkapitányt.

A széles folyosón egy hatalmas, oszlopos terembe jutottak, amelynek kupolás tetején halványan átszűrődött a napfény. A terem túlsó végében lévő oszlopos emelvényen egy trónus állt, rajta keresztbe tett lábakkal hófehér ruhás, színarany övet viselő férfi ült.

Pantallóját arannyal és gyöngyökkel hímezték ki, de az volt a legkülönösebb, hogy mezítláb volt. Fehér ingének nyaka nyitva állt, látni lehetett a sima, bronzbarna mellkasán függő súlyos aranyláncot. Fején kicsiny turbánt viselt, amelynek közepén nemeskócsag-toll ékeskedett egy gömbölyűre csiszolt gyémánt alatt.

– Arudzs aga, uram – jelentette az ajtónálló, egy hatalmas termetű fekete rabszolga.

– Maradjon itt – utasította Indiát az aga. – Ha szólítom, lépjen előre, szépségem.

Az emelvényhez sietett, és térdre ereszkedve megcsókolta a bej lábát.

– Kelj fel, Arudzs aga. Hamarabb jöttél, mint vártam. Remélem, jó vadászat volt?

– Valóban az volt, uram, Kaleb Aíraim.

– És mi jót hoztál nekünk? – kérdezte a bej.

Ovális arcú férfi volt, ajkát gondosan nyírt fekete körszakáll keretezte.

– Egy szép angol hajót, uram. A rakománya nem túl értékes. Némi bőr, gyapjú és ónedény, narancs és citrom, valamint néhány láda málagai bor. A bort természetesen a tengerbe öntöttük, hiszen a próféta tiltja számunkra az élvezetét. A hajó legénysége fegyelmezett matrózokból áll, a

kapitánnyal együtt többen is kijelentették, hogy hajlandóak áttérni a mohamedán hitre, és El-Szinut zászlaja alatt hajózni. A hajón két utas volt, egy fiatal angol lord, valamint a kapitány unokahúga, egy fiatal hölgy. A kapitány Nápolyba akarta vinni, a nagyanyjához. A lány szűz, uram.

– Szép? – kérdezte a bej.

– Természetesen, uram.

A bej nevetett.

– Nos, nézzük fontossági sorrendben. Hozd elém a hajó kapitányát!

Két janicsár a bej elé kísérte Thomas Southwoodot. Tom meghajolt, majd homlokát a bej meztelen talpához érintette.

– Mi a neve? – kérdezte a bej.

– Thomas Southwood kapitány vagyok Londonból, uram, a *Royal Charles* parancsnoka. Lynmouth gróf negyedik fia vagyok. Hajóm az O'Malley-Small Kereskedelmi Társaság tulajdona. Szolgálatára állok, uram.

– Hajlandó áttérni a mohamedán hitre, és hajóim egyikén szolgálni?

– Igen, uram.

– Túl gyorsan válaszolt, kapitány. Az efféle készséges együttműködés mindig gyanús. Lehet, hogy szökést fontolgat. Talán úgy képzeli, hogy ha mohamedán hitre tér, szabadon engedem? Nem vagyok olyan bolond, mint amilyennek gondol.

– Uram, hazugnak hinne, ha azt mondanám, hogy nem gondolok szökésre. Nincs olyan fogoly, akinek a fejében meg ne fordulna ez a gondolat. Én készséggel elfogadom az iszlám hitet, és felajánlom szolgálataimat. Nagy kár lenne, ha tehetségemet evezősként vesztegetném el egy gályapadon. Nincs feleségem odahaza, aki várna, szívesen szolgálom El-Szinutban a szultánt, ameddig szüksége van rám. Persze csak akkor, ha ön hozzájárul. Tudom, hogy itt ön az élet és halál ura.

– Sima beszéde van – jegyezte meg a bej, majd Arudzs agára pillantott, és néhány szót váltott vele arabul. – Mit gondolsz, öreg barátom? Megbízható ez az angol kapitány?

– Annak tartom, uram. Őszintén beszélt. Váltságdíjat is kérhetsz érte, ha valóban nemesember fia.

– Az több bajjal jár, mint haszonnal – felelte a bej. – Neked adom új gályámat, a *Gazella*t, Arudzs aga. Vidd magaddal az angolt navigátorként. Útközben, amikor megtámadsz egy hajót, zárd fogdába. Így legalább bebizonyíthatja a hűségét.

– Nem hiszem, hogy hazudott, uram. Fogadd hálám a *Gazelláén.* Engedelmeddel most azonnal el is vinném. Mit kívánsz tenni a lefoglalt hajóval?

– Megtartom. Ha ez a te angolod bebizonyítja a hűségét, akkor megtaníthatja az embereinket, hogyan kell használni. És most lássuk a másik angol nemest!

Az aga jelt adott, és két janicsár elővezette Twyford vicomte-ot. Adrian Leigh nem volt hajlandó sem letérdelni, sem meghajolni a bej előtt, ehelyett szónokolni kezdett.

– Én Oxton lordjának fia vagyok, uram! Egy rakás pénzt kaphat váltságdíjul értem. És most azonnal ereszszenek el erről a vad helyről!

– Térdre, kutya! – ordított a vicomte-ra Arudzs aga.

– Micsoda? Meghajolni egy hitetlen előtt?

– Térdeljen már le, átkozott bolond! – morogta oda a vicomte-nak Thomas Southwood. – Észre sem veszi, és már le is nyisszantották a fejét!

Arudzs egy pillanatig sem habozott. Nyakbilincsénél fogva megragadta Adrian Leigh-t, és alaposan fenékbe rúgta. A vicomte végigzuhant a padlón, orra keményen odakoppant a márványhoz. Csak úgy dőlt belőle a vér.

A bej közönyösen szemlélte.

– Küldjétek gályára – vont vállat. – Nem vesztegetem a drága időmet pimasz ifjú lordokra. Ha néhány hónapig evezget a tengeren, talán kezesebbé válik. Vigyétek a *Gazellá* ra!

– Mi… mi történik itt? – hörögte Adrian dühösen, miközben tépett ingujjába törölgette vérző orrát.

– Az ostobasága miatt most mehet a gályára – vetette oda szárazon Thomas Southwood.

– Hogyhogy? Nem kérnek értem váltságdíjat? – háborodott fel Adrian.

– Miután úgy beszélt El-Szinut urával és parancsolójával, mint egy cseléddel? Maga elképesztően ostoba – közölte Thomas Southwood a vicomte-tal, mialatt kivezették őket a fogadóteremből. – Mellesleg egész idő alatt, amíg fogságban csücsült, egy árva szót sem kérdezett India felől. Nem is érdekli a sorsa? India állandóan rettegett magáért, magát azonban cseppet sem érdekli, mi lesz vele, mi?

– Jól tudjuk, mi történik a nőkkel hasonló helyzetben – mondta a vicomte hidegen. – Még ha mindannyiunkat kiváltanak is a fogságból, India akkor sem lehet már a feleségem. Knox elmondta, hogy az aga nem győzött a lány kedvében járni. India valószínűleg odaadta magát neki, hogy mentse a bőrét. Maga is tudja, milyen szenvedélyes kis szuka!

Tom Southwood kőkemény ökle villámsebesen lesújtott Adrian Leigh sérült orrára, hallotta a csont reccsenését.

– Maga nyomorult állat! – ordított rá, mielőtt őrei elrángatták a vicomte közeléből. – Tehát semmi más nem érdekelte, csak India vagyona, igaz? Ő meg, a szegény ártatlan, nem hitt nekünk.

– Hát persze hogy a vagyona érdekelt – nyögdécselte a vicomte. – Ugyan mi az ördögért házasodnának meg a férfiak, ha nem a nők hozományáért?

India látta, amint Tomot és Adriant kivezették a teremből. Sejtelme sem volt, mi történhetett közöttük. Csak azt látta, hogy a vicomte arca vérzik, és ettől megrémült.

Arudzs aga most őt szólította. Odavezették a bej trónusa elé. Az aga levette Indiáról a köpenyt és felemelte fátylát. A lány lesütött szemmel, szótlanul állt, csak szívének dörömbölését hallotta.

A bej felkelt trónusáról, és lelépett az emelvényről. Odaállt India elé, és felemelte a lány fejét.

– Hadd látom a szemét! – parancsolta.

Hangja mély volt, tökéletes franciasággal beszélt.

India szégyenlősen felemelte hosszú szempilláit, és meghökkenve látta, hogy a bejnek mély zafírkék szeme van.

A férfi mutató- és hüvelykujja közé fogta India állát, felemelte a fejét, és az arcába nézett. India mélyen elpirult az átható pillantástól.

– Olyan a szeme, mint egy fiatal nőstény oroszlánnak – szólt oda kíséretének a bej.

– A lány nagyon talpraesett és merész, uram – figyelmeztette az aga.

– Csakugyan? – kuncogott a bej. – Igazat beszél a kapitányom? Valóban egy tüskés angol rózsaszál vagy?

– Kérem, uram, mondja meg, mi történt a kuzinommal és Twyford vicomte-tal! – tört ki Indiából.

– Tényleg nagyon talpraesett és merész – bólintott a férfi. – A kuzinod hajlandó áttérni a mohamedán hitre, ezért elvitorlázhat Arudzs agával. Ami azt a szemtelen ifjú urat illeti, őt gályára küldtem.

Gályára! A szó szinte égette India agyát. Ez halálos ítéletet jelent, Adrian biztos nem éli túl a büntetést. India látta, milyen keményen robotoltak az evezősök az aga gályáján. Amikor nem dolgoztak kellő szorgalommal, korbács csattant a hátukon, azzal buzdították fürgébb munkára őket.

India dühében és kétségbeesésében felsikoltott. Szeme a bej övébe tűzött tőrre tévedt. Megragadta az ékszerekkel kirakott nyelet, és vadul a bej felé vágott vele.

– Megöli Adriant! Maga megöli őt! – sikította.

– Allah óvjon minket! – kiáltott fel az aga.

Előreugrott, egy pillanat alatt lefegyverezte Indiát, és a padlóra lökte a lányt.

– Megsérültél, uram? Ah! Sosem bocsátom meg magamnak, hogy a színed elé vezettem ezt a megátalkodott lányt!

A bej hangosan kacagott.

– Még hogy talpraesett? És merész? Azt hiszem, ez a leírás nem illik a lányra – mondta, mialatt sebesült vállát dörzsölgette. – Ne félj, jó aga. Csak egy kis karcolás, csak a köpenyemet szaggatta szét.

Intett két szolgának, és azok talpra állították Indiát. Átvonszolták a termen, és kikötötték két oszlop közé, ügy, hogy a lába alig érintette a földet. Inge kettéhasadt a hátán, hosszú fekete haja kibomlott.

– Nem támadhatsz rám büntetlenül – mondta halkan a bej. – A fonott korbács nem szakítja fel a bőrt. Magam fogom végrehajtani a büntetést. Öt korbácsütést kapsz. Azért vagyok ilyen kegyes, mert még nem ismered a mi világunkat, noha biztos vagyok benne, hogy Angliában hasonló gyilkossági kísérletért jóval keményebb ítéletet hoznának.

– Nem bánom, akármit tesz velem – mondta India megtört hangon. – A kegyetlenségével megöli a vicomte-ot.

– És ez miért érdekel annyira? – kérdezte kíváncsian a bej.

– Mert szeretem! – mondta félig sírva India.

A bej nem válaszolt, szó nélkül a lány háta mögé lépett. India hallotta a korbács suhogását, mielőtt lesújtott a hátára. Az első csapásnál felkiáltott.

– Gyűlölöm!

A háta mögött álló bej komor vigyorgással folytatta a büntetés végrehajtását, rámérte a második, a harmadik, a negyedik, majd az ötödik korbácsütést is. India keményen összeszorította a száját, és többé egyetlen hangot sem hallatott.

– Kiviszem a piactérre, uram, és eladom – szólalt meg az aga.

– Nem – mondta Kaleb Afraim. – Megtartom magamnak.

– De hiszen meg akart ölni! Ez a némber túl veszedelmes. Ne tartsd meg! Soha nem tudnám megbocsátani magamnak, ha újra megpróbálna meggyilkolni. Engedd meg, uram, hogy eladjam!

– Egy kis veszély az örömömre szolgál. A lány szűz, igaz? Nos, mindannyian tudjuk, milyen egy szenvedélyes szűz. Megtámadott, mert szereti azt a pimasz kis lordot, és azt hitte, halálra ítéltem a szerelmét. Meg akarom változtatni a bolond szívecskéje érzéseit! Ez kihívást jelent számomra. Egy szép napon még háremem büszkesége válhat belőle. Most pedig hadd nézzem meg alaposabban ezt a kincset, Arudzs aga! Vetkőztessétek le! –szólt oda a bej a szolgáinak.

A rabszolgák eloldozták Indiát az oszloptól, majd odataszigálták az emelvényhez. Még ruhája maradványait és alsóingét is letépték, a lány felsőteste mezítelen lett. India na-

gyot nyelt, tudta, hogy minden ellenkezése hiábavaló. A rabszolgák lehúzták róla a szoknyáját és a fehérneműjét. Az egyik rabszolga elébe térdelt, és a cipőjét is levette.

Kaleb Afraim némán nézte India bájait. Sötétkék szeme lassan végigpásztázta a lány alakját, apró, kerek mellét, pici, rózsabimbóhoz hasonló mellbimbóit, amelyek a szerelemtől majd szép virággá fejlődnek. A combtövében sötétlő göndör fürtöket el kell majd távolítani, de a bej szakértő szeme észrevette alatta a sokat ígérő domborulatot.

– Nézz rám! – parancsolta a bej.

A lány elé lépett, kinyújtotta a kezét, és végigsimította a lány fenekén, majd a hátán.

– Olyan a bőröd, akár a legfinomabb bursai selyem – mondta.

Újra végignézett Indián. A végtagjai szépek, jól formáltak, nem soványak. A lába hosszú, a lábfeje pici és keskeny.

A bej hirtelen magához ölelte a lányt, és tenyerébe fogta egyik mellét.

– Mondd meg az igazat – súgta India fülébe, miközben a keblét cirógatta. – Valóban szűz vagy?

India bólogatott, képtelen volt megszólalni. Hol a meleg, hol a hideg futkározott rajta, a lába roskadozott. A férfi keze most a hasán táncolt. India arra gondolt, vajon érzi-e a bej a remegését.

– Természetesen szűz vagyok – mondta végül. – Miért gondolta, hogy nem?

– Mert azt mondtad nekem, szerelmes vagy a lordba.

– Szeretem, de nem vagyok ledér – suttogta India. –Ha az övé lettem volna, akkor szabadon engedne bennünket?

Ó, istenem, gondolta, csak ne esne olyan jól a bej érintése! Valahányszor a férfi hozzáért, India gerincén végigfutott a hideg a gyönyörűségtől.

– Nem engednélek szabadon, noha ellenemre volna, ha megtudnám, hogy valaki járt már azon az ösvényen, amelynek az én gyönyörömet kell szolgálnia – suhant végig a férfi ajka India fülcimpáján. – Szeretkezni fogok veled – mondta halkan. – Addig csókollak és simogatlak, hogy könyörögni fogsz, szabadítsalak meg a szüzességed terhétől.

– Soha! – mondta India hevesen.

– Arra is megtanítalak majd, miként járj a kedvemben – húzta magához a bej India arcát, és végigcsókolta a torkát. – Mondd meg a neved, tüskés rózsaszálam!

India nem kapott levegőt. Nagy nehezen összeszedte magát, és kinyögte:

– India.

– India! – lihegte a bej forrón a lány fülébe.

– A nevem Lady India Anne Lindley, Glenkirk herceg leánya vagyok… az egyik öcsém herceg… a másik márki… gazdag vagyok, sok pénzt kaphatna értem… Ó, istenem! Ne csinálja ezt! Kérem, uram, engedjen el!

– Nincs a világon annyi arany, amennyiért megvehetnének tőlem – mondta a bej.

Ujjai végigsimítottak a lány felsőtestén, majd a kezét India remegő combja közé csúsztatta, és tenyerébe fogta a lány vénuszdombját.

– Az enyém vagy – mondta.

A bej kezének érintése testének legtitkosabb rejtekén már túl sok volt számára. India halk kiáltással elalélt. A bej a karjába kapta, majd óvatosan átadta egy eunuchnak.

Keze fejével végigsimította India kitüzesedett arcát, és elmosolyodott. Arudzs aga tévedett. Az angol hajó értékes árut szállított.

– Vidd el Baba Hasszánhoz! – utasította a bej az eunuchot. – Mondd meg neki, hogy hercegnőként bánjon vele! Később felkeresem.

Az eunuch sarkon fordult, és gyengéden kivitte terhét a fogadóteremből.

– Nem felelek érte, ha megöl téged, uram – szólalt meg Arudzs aga szárazon. – Az az érzésem, inkább ő fog betörni téged, semmint fordítva.

– Lehet, hogy szenvedélyünk hevében tönkretesszük egymást – felelte a bej. – Mostanában igen sokat unatkoztam. Többé nem fogok. Ez a lány izgat engem, barátom. Halálra van rémülve, de ennek nem adja jelét. Mégis tudom, mennyire fél, éreztem, hogy megremegett az érintésem alatt.

– Amikor kijelentette, hogy szereti a lordot, attól tartottam, hogy félrevezettelek, uram, és a lány mégsem szűz. Szégyelltem magam, amiért ilyen silány ajándékot hoztam – mondta az aga. – De amikor a bizalmas érintésedtől elalélt, tudtam, hogy mégis szűz. Szívből kívánom, hogy leld benne örömöd.

– Az angol lordot ne öld meg, barátom – mondta a bej. – Hagyd életben, hogy majd váltságdíjat kérhessek érte. Előbb azonban kemény leckére van szüksége.

– Valóban kiadnád őt váltságdíj fejében? – csodálkozott az aga. – A viselkedése ellenére?

– A lány azt hiszi, halálra ítéltem a lordot. Néhány hónap múlva majd megmutatjuk neki, hogy él, és megtudja majd, milyen kegyes szívű ember vagyok. Addigra elnyerem a lány szerelmét, a fiút pedig kiválthatják. Az egész olyan szórakoztató lesz! És most menj, Allah vigyázzon rád, Arudzs aga. Utazz biztonságban, és térj vissza kincsekkel megrakodva!

A janicsárkapitány távozott. Kaleb Afraim elbocsátotta szolgáit, és egy darabig magányosan üldögélt az emelvényen. Twyford vicomte. Egek, milyen különös volt hallani ezt a nevet, amelyet a féltestvére ejtett ki a száján! Anyja kényeztetésétől Adrian Leigh-ből pimasz kis disznó lett. Annyira eltelt önmagával, hogy fel sem ismerte Deverall Leigh-t, noha igaz, hogy már tíz éve nem látták egymást.

Az elmúlt tíz évben öccse taknyos kisgyerekből dölyfös és pimasz fickóvá serdült. Az egyik őr, aki Adriant és Southwood kapitányt kikísérte a bej fogadóterméből, matróz volt azon a hajón, amelyik hajdan idehozta őt Angliából. Azt a hajót, éppúgy, mint a *Royal Charlest,* kalózok támadták meg, és El-Szinutba hozták. Az őr, akárcsak Deverall Leigh, mohamedán hitre tért. Jelentette a bejnek mindazt, amit meghallott a kapitány és Adrian beszélgetéséből.

A csacska, tapasztalatlan India meg akart szökni Adriannel. A bej a szökésben mostohaanyja kezét látta. Abban szinte biztos volt, hogy a lány családja nem egyezett bele a házasságba, egyfelől mostohaanyja rossz híre, másrészt Lord Jeffers meggyilkolása miatt, amiért őt, a bejt tették felelőssé.

A bej úgy határozott, hogy Adriant addig tartja fogságban, amíg elfogadható váltságdíjat nem kínálnak érte, noha tudta, hogy apjuk nem gazdag ember. MariElena Leigh azonban bizonyára minden követ megmozgat, hogy visszakapja drága fiacskáját.

A férfi komoran elvigyorodott, elképzelte az asszony dühét. A kis fattyú pimaszsága azonban határozottan felboszszantotta. Olyan hirtelen csúszott ki száján a parancs, hogy gályára vele, hogy csak akkor kapott észbe, amikor már kimondta. Nos, néhány hónap gályarabságba Adrian sem hal bele. El-Szinut beje maga is két évet húzott le a gályapadhoz láncolva, mégis túlélte. Féltestvére is ki fogja bírni.

Ha megkapja érte a váltságdíjat, határozta el a bej, akkor felfedi a kilétét Adrian előtt. Azt is elmeséli majd neki, milyen remek fogás volt a szépséges India. A férfi tudta, hogy féltestvére nem hajlandó elvenni a lányt, akit megszöktetett, de bele fog őrülni, ha megtudja, hogy India az ő szeretője lett. Gyerekkorukban Adrian soha nem volt hajlandó megosztani a játékait a féltestvérével. Akkor sem, ha már rájuk unt. Mostohaanyja megtanította Deverall Leigh-t egy nagyon fontos dologra: a nők feláldozhatóak és egyáltalán nem megbízhatóak. Sebaj, bosszúja így is édes lesz, de aligha okoz túl nagy szenvedést Adriannek. Hazamegy Angliába, és egy napon ő örökli azt a címet, amely valójában Deverall Leigh-t illetné meg. Deverall azonban soha többé nem térhet haza, mert még mindig érvényben van a rá kimondott halálos ítélet Lord Jeffers meggyilkolásáért. A nevét befeketítették.

A bej tudta, hogy atyja szívét összetörte az eset, hiszen ő volt Oxton gróf kedvenc fia. Ez bántotta legjobban. A tudat, hogy atyját szégyen érte, és hogy egy önző asszony fia kitúrta őt a helyéből. Azt kívánta, bárcsak lenne rá mód, hogy mostohaanyja megbűnhődjön árulásáért és egy ártatlan ember haláláért, de tudta, hogy ez a vágya nem teljesülhet.

7. fejezet

India kinyitotta a szemét, és óvatosan elfordította a fejét. Meztelenül feküdt egy elfüggönyözött skarlátvörös selyemmatracon. Mellette alacsony, kék-fehér mozaikkővel kirakott asztalka állt, rajta kristályserleg, félig töltve valami barackszínű folyadékkal.

India nagyon szomjas volt, de nem tudott megmozdulni. Halkan felnyögött. Abban a pillanatban koromfekete arc hajolt fölé. A lánynak a lélegzete is elakadt, és megpróbálta eltakarni magát.

– Baba Hasszán vagyok, a bej háremének főeunuchja. Szomjas vagy, ugye? – ez inkább megállapítás volt, semmint kérdés.

Az eunuch félig ülő helyzetbe segítette Indiát, és ajkához tartotta a kelyhet.

– Lassan idd – tanácsolta az eunuch.

Az ital hűs és ízes volt, jólesően simogatta India kiszáradt torkát.

– Mi ez? – kérdezte.

Az ital édes volt, és érezte, hogy tagjaiba visszatér tőle az erő.

– Gyümölcslé – felelte a főeunuch, és visszafektette Indiát a matracra.

– Hol vagyok? – kérdezte India.

– Kaleb Afraim háremében. Azt az utasítást kaptam, hogy bánjak gyengéden veled, annak ellenére, hogy nagyon csúnyán viselkedtél.

– Meg sem sebesítettem – védekezett India.

– Meg sem lett volna szabad próbálnod. Az ilyesmi rossz nevelésre vall. Igen szép leány vagy, nem holmi vadember – mondta szigorúan Baba Hasszán.

– Ifjú orgyilkosunk felébredt? – kérdezte egy csengő hang.

India elfordította a fejét, és megpillantotta a hang tulajdonosát, egy idősebb, szép, hófehér hajú nőt, mandulavágású türkizkék szemmel. Teste karcsú, tartása elegáns volt, ránctalan arcán mosoly játszadozott.

– Azura vagyok, a bej háremének felügyelője – mondta. – Hogy érzed magad, gyermekem?

– Fáradt vagyok, és gyenge. Mi bajom? Mitől érzem így magam?

– A hosszú tengeri utazástól és a rémülettől – magyarázta az idős nő. – Gyanítom, az is megrázott, hogy a bej megkorbácsolt. Nem hiszem, hogy valaha hasonló bánásmódban részesítettek volna, ugye, gyermekem?

– Nemesember lánya vagyok, és rokonságban állok a királlyal. Eddig soha senki nem emelt rám kezet – felelte India.

Érezte, hogy a szemhéja mögött könnyek gyülekeznek. Nem akarta, hogy kicsorduljanak, és mindenki tanúja legyen gyengeségének.

Azura megveregette India kézfejét.

– Hagyd csak ömleni a könnyeidet, drágám. Megnyugszol tőle.

– Ha sírnék, gyengének hinne. Márpedig nem vagyok gyenge! Nem sírok idegenek előtt – jelentette ki keményen India.

– Értem – mondta nyugodtan Azura. – Majd később, ha egyedül leszel, mosd el a bánatodat a könnyeiddel, gyermekem. Ennél valamit?

India bólintott.

– Baba Hasszán hoz ennivalót, utána pedig megfürdetünk – állt fel Azura. – Később visszajövök, akkor majd beszélgetünk.

– Ki ez a hölgy? – kérdezte India az eunuchot, miután Azura távozott. – A bej felesége?

– Kaleb Afraimnak nincs felesége – válaszolta Baba Hasszán. – Azura asszony az előző bej kedvence volt. Ő tart rendet az asszonyok között, akik hajlamosak rá, hogy hajba kapjanak.

Az eunuch tapsolt, mire megjelent egy rabszolgalány, kezében tálcával.

– Itt az ennivaló – mondta az eunuch.

India lassan felült, és kíváncsian megszemlélte a tálcán lévő élelmet. Egy nagy tányérban sárga gabonaféleséget látott, amit zöldhagymával és csirkedarabkákkal kevertek össze, mellette nagy karéj kenyér és szőlő feküdt, meg valami halványsárga szelet.

– Mi ez? – kérdezte India.

– Sáfrányos-hagymás rizs csirkével, az pedig egy szelet sárgadinnye.

India nekilátott az evésnek az ujjaival és egy kis ezüstkanállal. A tálcán sem villát, sem kést nem talált. A rizs és a csirke ízes volt és puhára főtt, a kenyér még meleg, a dinnye pedig szinte elolvadt a szájában.

– Ez nagyon jólesett – mondta elégedetten, amikor mindent megevett.

Egy ezüsttálkában leöblítette a kezét, és meg is törölgette.

– Most fürödni megyünk – hirdette ki Baba Hasszán.

– De nincsenek ruháim! – tiltakozott India.

– A fürdéshez nincs szükséged ruhákra, tisztálkodásra azonban nagy szükséged van. Kétlem, hogy a hajón módodban állt volna rendesen megmosakodni. Miért vagy olyan szégyenlős? Itt csak nők vannak.

– De maga nem nő! – csattant fel India.

– Férfi sem vagyok – felelte kurtán az eunuch.

Felsegítette a lányt, és elhúzta a fekhelye körüli függönyöket.

– Gyere! Azura asszony már vár bennünket.

India csak most látta, mekkora szobába került. Szép fiatal nők hevertek a selyemmel kárpitozott alacsony díványokon és a szaténpárnákon. A rácsos ablakon át forró levegő áradt be, az ablakon kalitkák függtek, bennük énekesmadarak daloltak.

India zavarba jött a nők kíváncsi pillantásaitól, de eszébe jutott az unokabátyja figyelmeztetése. Összeszorította a fogát, felszegte a fejét, és úgy tett, mint akit egyáltalán nem

érdekelnek a csípős megjegyzések, amelyek útját kísérték, mialatt végigsétált a háremen.

– Túl kicsi a melle. Biztos, hogy lány?

– Fekete a haja. Milyen közönséges! – selypegte egy szőkeség.

– És milyen szőőőőőrös!

– A feneke elég jó.

– De a bejnek nem ilyen a gusztusa – jött a válasz, amit gúnyos vihogás kísért.

– Mit gondoltok, szűz? – kérdezte egy másik lány.

– Annak kell lennie. Ugyan kinek kellene máskülönben egy ilyen teremtés?

– Nem úgy néz ki, mint aki a lánysága elvesztése után képes lesz urunk figyelmét felkelteni.

– Ha ugyan pazarol rá időt, és nem viteti el rögtön valami sivatagi sejkségbe ajándékul.

Az asszonynép még nagyobb nevetésben és viháncolásban tört ki. India érezte, hogy az arca lángol. Vissza akart vágni, nehogy azt higgyék ezek az elkényeztetett teremtések, hogy afféle olcsó préda. Megállt, megfordult, és lassan így szólt:

– Azon gondolkodom, mélyikőtöket öljem meg először.

Azután folytatta útját, és engedelmesen tovább baktatott Baba Hasszán mögött. Kijelentése után döbbent csend támadt a helyiségben.

– Jó a drámai érzéked – állapította meg az eunuch tárgyilagosan, amikor beléptek a fürdőszobába.

– Á, itt van! – sietett elébük Azura.

– Itt hagylak, Azura asszony szakértő kezében. Megyek, és megpróbálok rendet tenni abban a káoszban, amit teremtettél. A hölgyek fele már könnyek között fetreng félelmében – közölte az eunuch, és távozott.

– Mi a csudát műveltél? – nézett Indiára Azura.

– Azok a közönséges nőszemélyek kellemetlen megjegyzéseket tettek rám. Hangosan latolgattam, melyiküket öljem meg elsőnek. Csak azért mondtam, hogy elhallgattassam őket.

– Halálra rémültek – nevetett Azura. – Olyan országból érkeztél, ahol a nők szabadabban élnek az ittenieknél. Ott a nőknek birtokaik lehetnek, fátyol nélkül sétálhatnak az utcán, és gyakran önállóan választhatnak férjet. Ezek az unatkozó teremtések képtelenek a függetlenségre. Életük egyedüli értelme az, hogy elnyerjék Kaleb Afraim tetszését, és a hárem minden új lakója veszélyt jelent, mert elvonhatja róluk a figyelmét. Cseppet sem voltál barátságos a háremhölgyekkel. Megfenyegetted őket. Mindannyian hallották, hogy ma reggel megpróbáltad meggyilkolni a bejt, hát azt hiszik, valóban képes vagy ilyesmire. Csúnya dolog volt ennyire rájuk ijeszteni – szidta Azura Indiát, azután ismét elnevette magát.

– Ön hol született? – kérdezte hirtelen India.

– Poitouban. Apám nemesember volt, én voltam a legidősebb lánya. Tizenkét éves koromban eljegyeztek valakivel, és Marseille-be küldtek a rokonokhoz. Egy napon kalózok léptek a partra, és az unokahúgaimmal együtt elraboltak. Az előző bej, Sarif el-Mohamed volt az egyetlen gazdám. Harminc éve ebben a palotában lakom.

– Nincsenek gyermekei? – kíváncsiskodott India.

– Sarif el-Mohamednek nincsenek gyermekei – rázta meg a fejét Azura. – Ezért általában a nőket okolják, de az én jó uram tudta, hogy nem én vagyok a hibás, és soha nem állított félre.

Rámosolygott Indiára.

– Meg kell fürdetnem téged. Fogadjunk, hogy még soha nem láttál hasonló fürdőt.

India valóban nem látott még ilyet. Az egész terem krémszínű márvánnyal volt kirakva, a kupola és az oszlopok zöld márványból készültek. A helyiség közepén a hatalmas, kerek medence körül aranycsövű szökőkutak álltak, alattuk kagyló formájú mélyedéssel. A helyiség meleg és nyirkos volt, a levegőben rózsaillat terjengett.

Néhány rabszolganő sietett elő, és udvariasan meghajoltak Azura asszony előtt.

– Ez itt egy új leány – mondta Azura. – Tökéletesen készítsétek elő urunk számára. Heteken át hajózott, ezért sok gondoskodásra van szüksége.

A fürdőszolgák kezelésbe vették Indiát.

– Itt maradok! – nyugtatta meg Azura a lányt.

A fürdető asszonyok őszinte elismeréssel adóztak India vastag, fekete fürtjeinek, megcsodálták aranyszínű szemét, majd munkához láttak. Odaállították az egyik kagyló alakú mélyedésbe, és lezuhanyozták. Az egyik fiatal nő hajlított ezüstszerszámmal végigvakargatta India testét, azután ismét lezuhanyozták, majd két nő hatalmas tengeri szivacsokkal és habzó szappannal gondosan végigmosta.

Amikor ezzel is végeztek, egy újabb nő térdelt India elé, és olyan közelről vizsgálgatta, hogy India elpirult zavarában.

– Mit csinál? – kérdezte India Azurától.

A nő rózsaszín, mandulaillatú kenőcsöt kenegetett a lába közé és a vénuszdombjára.

– Muszáj ilyen intim helyeken fogdosnia?

– Mifelénk a férfiak nem szeretik a szőrös testű nőket – magyarázta Azura.

Az asszony felemelte India karjait, és a hóna alá is kent a rózsaszín kenőcsből.

– A mandulapaszta eltávolítja a szőrzetet. Ígérem, nem tart sokáig.

Mialatt várták, hogy a szőrtelenítő krém hatni kezdjen, gondosan megmosták és egy törülközővel megszárították India haját. Azura megcsodálta a lány fürtjeit. India haja természetes csigákban hullott alá, egészen a háta közepéig.

– Milyen szép, vastag fürtök – mondta az idős asszony.

– A szultán birodalmában általában a szőke vagy vörös hajú lányok a legértékesebbek, de a te éjfekete hajad csodálatos.

Lemosták róla a rózsaszín krémet, és India szégyenkezve észlelte, hogy vénuszdombja láthatóvá vált. Azura odavezette őt a meleg vizű fürdőmedencéhez.

– Amikor úgy érzed, kipihented magad, kiszállunk a medencéből, és a rabszolgák finom olajokkal végigmasszírozzák a testünket – magyarázta Azura.

– Ez mindennap így megy? – kérdezte India.

– Igen. A fürdő társadalmi esemény. A szegények nyilvános fürdőkbe járnak, külön a férfiak és külön a nők. Mosakszanak, pletykálnak, beszélgetnek.

– A bej bizonyára hallgat önre, asszonyom, ha önre bízta a háremét – vélte India. – Meg kell mondania neki, hogy nagyon gazdag lány vagyok, és meg tudom vásárolni a szabadságomat. Vissza kell térnem a családomhoz. Mivel Adriannel akkor szöktünk el, amikor a családom visszatért Skóciába, lehet, hogy még nem tört ki a botrány. Ha hazamehetnék, minden rendbe jönne.

Azura egy hosszú percre mély hallgatásba merült, majd megszólalt.

– Nem akarok hazudni, gyermekem. Kaleb Afraimnak nincs szüksége a pénzedre, mert elképesztően gazdag. A barbároknál szokatlan dolog, hogy egy szép fiatal lányt váltságdíjért cserébe elengedjenek. Valaha én is úgy gondolkodtam, mint te. A szívem összetört, csak akkor lettem újra boldog, amikor beletörődtem a sorsomba. Te nem vagy olyan, mint ezek az ostoba kis nőszemélyek a háremben. Okos vagy, ha akarod, megnyerheted magadnak a bejt. Őt sohasem szerették igazán, ezért taszítja el magától olyan könnyen az asszonyait, ha rájuk unt. Gyanítom, hogy egy asszony rútul elbánt vele, ezért aztán egyetlen nőben sem bízik.

– Akkor hát nincs szíve? – rettent meg India.

– Ó, dehogy nincs. Csak eltemette a lelke jégpáncélja alá. Valakinek egyszer fel kellene olvasztania a jeget, és ez a valaki te lehetnél.

– Én azt sem tudom, miként kell szerelmeskedni egy férfival – szepegte India. – Hogy engedhetném meg egy ismeretlennek, hogy rendelkezzen a testemmel?

– Hát persze hogy nem tudod, hogyan kell szeretkezni – nevetett halkan Azura. – Hiszen szűz vagy, nem avattak még be ebbe a tudományba. Hiszek abban, hogy egy napon

te leszel a bej kedvence. Most menjünk, hadd masszírozzanak meg bennünket, gyermekem. Utána sokkal jobban érzed majd magad.

A meleg medencéből kilépve puha, vastag, meleg törülközőkkel szárították meg őket, azután leheveredtek egy-egy padra. A masszőrök illatos olajokkal kenték be a testüket, és erős ujjaikkal addig masszírozták az izmaikat, míg India úgy érezte, teljesen ellazult.

Amikor a masszőrök befejezték a munkát, felöltöztették őket. Azura korallszínű köntöst választott Indiának. A kaftán ujján és a nyaka kivágásánál széles aranyhímzés futott végig. Azura megparancsolta, hogy fésüljék meg India haját, és homlokára aranypántot illesszenek. Egy rabszolganő ékszeres ládikát nyújtott Azura elé. Az asszony kiválasztott egy pár, csillagot ábrázoló arany fülbevalót, óvatosan India fülébe kapcsolta, majd mindkét karjára arany karpereceket húzott.

– Nos, Azura asszony, készen vagyunk – jelentette a fürdetők munkáját felügyelő asszony.

A mélyvörös és ezüstszínű kaftánba öltözött Azura megfordult, és végignézett Indián.

– Ó, nagyon szép. Fogadd elismerésem, Fatime, tökéletes munkát végeztél.

A dicsérettől meghatott Fatime meghajolt.

– Gyere, gyermekem – vezette vissza Azura Indiát a hárem főtermébe.

A többi lány már mélyen aludt az elfátyolozott matracokon. Azura bevezette Indiát a kuckójába.

– Ha eljön az ideje, visszajövök.

– Minek az ideje? – kérdezte pattanásig feszült idegekkel India.

– Nos, bizonyára megértetted, hogy a bej óhaja szerint ma este meg kell jelenned nála. Minden rendben lesz, India – paskolta meg Azura India égő arcát. – Bíznod kell bennem.

India iszonyúan megrettent. Nem is ismeri azt a férfit, az mégis az ágyába akarja cipelni még ma este? Miféle világba

csöppent? Újra azt kívánta, bárcsak engedelmeskedett volna a szüleinek.

Hirtelen eszébe jutott az a pillanat, amikor megkérdezte Lady Stewart-Hepburnt, milyen volt a hárembeli élete. Izgalmas vagy borzalmas? Mindkettő, felelte akkor a nagyanyja. Cat Leslie azonban nem volt már szűz lány, amikor összekerült a szenvedélyes törökkel. Ha egyszer a bej ágyába kerül, számára nem lesz visszaút. Többé nem mehet haza, nem látja szüleit, nem látja Fortune-t.

India szeméből könnyek peregtek. Némán, hangtalanul sírt, nem akarta, hogy bárki észrevegye bánatát.

Azura bement a bej szobájába.

– Nagyon ijedt, de nem hajlandó bevallani, uram – közölte a férfival. – Ezzel a lánnyal nagyon gyengéden kell bánni.

– Tudod, hogy nem vagyok durva az asszonyokhoz.

– Uram, ezt a lányt minden bizonnyal Allah küldte önnek – mondta Azura. – Ha sikerül megnyernie magának, kitűnő feleség válna belőle. Nagyon szép, uram.

– Ezt még nem volt időm észrevenni – mondta tréfálkozva a bej. – Túlságosan lefoglalt, hogy megvédjem az életem a kis vadmacskától.

– Nem tett nagy kárt önben, uram – nevetett Azura. – Az orvostól tudom, hogy alig karcolta meg a bőrét.

– Megkedvelted ezt a leányzót, ugye? Eddig egyetlen asszonyommal sem törődtél ennyit.

– Talán öregszem – mélázott el Azura. – Valóban megszerettem. Van valami megható abban, hogy fél, mégis megpróbál bátorságot színlelni. Amikor ma délután a hárem ostoba libái gúnyolták, ő hangosan elkezdett töprengeni, melyiküket ölje meg előbb. Minden nőn kitört a hisztéria – kuncogott. – Nagyon gyors az esze járása. A lányok alaposan meggondolják, mielőtt újra gúnyolódni próbálnak rajta.

A bej elgondolkodott.

– Tehát úgy véled, feleség kell nekem, Azura? Vajon miért?

– Mert gyermekekre van szüksége, jó uram. Egy napon visszatér Angliába, és elviszi a fiait az édesapja házába.

A bej arca elsötétült.

– Soha többé nem megyek haza, Azura. Hogyan mehetnék, amikor a fejem fölött függ a halálos ítélet? Nincs szükségem rá, hogy fiaim legyenek Oxtonban, így hát angol feleség sem kell. Bosszút akarok állni, és ez már nem várat sokáig magára. Az a fiatalember, akit a gályára küldtem, aki után India sóvárog, a féltestvérem, apám örököse. Ő nem ismert meg engem, hiszen több mint tíz éve annak, hogy utoljára találkoztunk. Adrian néhány hónapig evezni fog, mielőtt értesítem az anyját. És amikor MariElena minden követ megmozgat, hogy kiváltsa drága magzatát, akkor felfedem a kilétemet.

– És India? – kérdezte Azura. – Elmondta, hogy a családja éppen akkor indult Skóciába, amikor ő megszökött az ifjú lorddal. Úgy képzeli, ha ön váltságdíj fejében elbocsátaná, nem esne csorba a becsületén. Álljon bosszút a féltestvérén, uram, és engedje haza Indiát a családjához!

Nem akart könyörögni Indiáért, amíg meg nem hallotta a nagyúr terveit. A bej bosszúszomja megdöbbentette.

– Nem – válaszolta Kaleb Afraim szilárdan. – Örömet lelek majd benne, ha elmondom Adriannek, milyen élvezetes volt az ágyban az ő kis jegyesével. Adrian persze, amilyen disznó, már nem is akarja feleségül venni. Azt hiszi, hogy a lány odaadta magát Arudzs agának, mert az aga kedvesen bánt vele. Ha kitudódik: Adriant kiváltották, de India a foglyom maradt, az öcsém élete egy petákot sem ér majd. Mostohaanyám nem tudja megvédeni Lady India apjának és bátyjainak a bosszújától – vigyorgott kegyetlenül Kaleb Afraim. – Örökös rettegésben éli majd napjait.

– De mi lesz az apjával? – kérdezte halkan Azura. – Ha India családja megöli az ön féltestvérét, ki lép az apja örökébe?

– Azt nem tudom. Apám elhitte rólam a legrosszabbat, és kitagadott. Hogyan hihette, hogy egy udvari szajha miatt embert ölök? Igaz, hogy hajba kaptunk miatta, de sem Lord Jeffers, sem én nem gyilkoltunk volna ilyen nő miatt.

– Nem tudtam, hogy ilyen mély fájdalom gyötri, uram – mondta Azura halkan.

– Gondolod, hogy India valóban szűz? – váltott témát a bej. – Ha Adrian meg tudta győzni arról, hogy hagyja el érte a szülői házat, akkor talán ezen a téren is hatott rá, nem?

– Biztos szűz. A viselkedése szégyenlős, ártatlanságra vall – mondta Azura, és megfogta a bej kezét. – ígérje meg, uram, hogy kedves lesz hozzá, és gyengéden bánik vele!

– Vadállatnak tartasz? – villant meg sértődötten a bej kék szeme, és elhúzta a kezét.

– Jusson eszébe, hogy Adrian vette rá őt a szökésre, aki feltehetően az anyja tanácsa alapján cselekedett! India is az áldozatuk, mint ön volt egykor. Kérem, uram, legyen kedves hozzá!

– Nem csoda, hogy Sarif el-Mohamed annyira szeretett téged – bólintott a bej. – Jó szíved van, Azura, megígérem, hogy nem bántom a lányt.

– Kísérjem ide, uram?

– Előbb meg kell fürödnöm. Egy óra múlva hozd ide, aztán mehetsz aludni! Mondd meg Baba Hasszánnak, hogy hajnalig nálam lesz a lány, utána jöjjön, és kísérje vissza a hárembe.

Azura felkelt, meghajolt a bej előtt, és kisietett a szobából, hogy megkeresse a főeunuchot.

Baba Hasszán kényelmesen elnyúlva épp a vízipipáját szívogatta, amikor az asszony betoppant hozzá.

– Épp most jövök a bejtől. Hajnalig nála lesz a lány, utána vissza kell kísérned a hárembe.

– Úgy – mosolyodott el Baba Hasszán. – Szóval nekiláttál a terved megvalósításának, igaz, öreg barátném?

– Nem tárom fel előtted, mit hallottam ma este a bejtől – mondta Azura –, de nagy szüksége van rá, hogy szeressen és viszontszeressék. Azt hiszem, ezt a lányt az isten is neki teremtette.

– Nem tartom a legjobbnak az időzítést, Azura. Nehéz idők jönnek.

– Mit hallottál? – kérdezte Azura.

– A janicsárok lázadást terveznek a szultán ellen. Embereik az egész birodalomban támogatókat keresnek. A segít-

ségért cserébe autonómiát ígérnek a barbároknak, és azt, hogy ezentúl nem kell adót fizetniük Isztambulnak.

Azura nem kérdezte, honnan vette Baba Hasszán az értesüléseit, az eunuch nem szokta ostoba pletykákra fecsérelni az idejét.

– A bej tud erről?

A főeunuch tagadólag megrázta a fejét.

– Eddig még egyetlen követ sem érkezett Isztambulból El-Szinutba.

– És Arudzs aga? Mit gondolsz, kihez húz? A szultánhoz vagy janicsártársaihoz?

– Arudzs aga addig lesz El-Szinutban, ameddig a bej – mondta megfontoltan a főeunuch. – Azt hiszem, hű marad a szultánhoz, bár a családja mindig a janicsárokat szolgálta.

– És kit akarnak Murád szultán helyébe emelni, Baba Hasszán?

– Kiuszem validehnek három fia van, Murád és két öccse, Ibrahim és Bajazid.

– Isztambulban most Kiuszem valideh jelenti a hatalmat, mert Murád szultán még csak tizenhárom éves? –mondta Azura. – Mit számít, melyik fiú az uralkodó, ha úgyis az asszony dirigál helyettük?

– A janicsárok arra készülnek, hogy megölik Kiuszemet és Murádot – válaszolta Baba Hasszán. – Ők választják meg a következő szultánt, aki szintén túl fiatal lesz még az uralkodásra. A janicsárok könyörtelenek. Az utóbbi száz évben nagy hatalomra tettek szert, és erejükkel a befolyásuk is megnőtt. Csillapíthatatlan vágyat éreznek, hogy ők uralják a birodalmat, és az övék legyen minden kincs.

– Talán éppen ezért alkalmas időpont ez arra, hogy a bej szerelembe essen, Baba Hasszán – töprengett Azura. – A szíve hideg, a családja és hazája emléke csak keserűséget kelt benne. Elhamarkodottan cselekedhet, hiszen mit veszíthet? De ha megszeret egy lányt, ha gyermekük születik, bölcsebben cselekszik, mert nem akarja új családját odadobni a szeszélyes végzetnek.

– Mindig jók voltak a megérzéseid, Azura – mondta a főeunuch. – Talán igazad van. Talán a janicsárok egy darabig még nyugton maradnak.

– A janicsárok soha nem elégedettek – szögezte le Azura. – Isztambul azonban messze van El-Szinuttól. Egy kis szerencsével elfoghatjuk a cselszövőket.

– Imádkozom Allahhoz, hogy igazad legyen, Azura – mondta Baba Hasszán hevesen.

– Én is – mosolyodott el az asszony. – Most azonban lássuk, vajon egymásba szeret-e Kaleb Afraim és India.

– Nagyon különböznek. Az az érzésem, hogy a janicsárokkal könnyebben elbánunk, mint velük – vihogott fel az eunuch.

8. fejezet

India elszunyókált, de nagy bosszúságára valaki felrázta álmából.

– Kelj fel, gyermekem! Itt az idő – súgta a fülébe Azura.

India lassan kinyitotta a szemét.

– Minek az ideje, asszonyom? – kérdezte.

– Hogy a bejhez menj.

India hirtelen teljesen felébredt.

– Most? – kérdezte döbbenten. – Azt akarja, hogy odamenjek? Azok után, amit tettem?

Azura gyengéden felsegítette Indiát a matracról.

– Semmitől sem kell félned, gyermekem – nyugtatgatta.

– Én nem félek! – tiltakozott India.

Mélyen agyába vésődtek Thomas Southwood szavai: „Soha ne mutasd ki a félelmedet!" India elhatározta, hogy történjék bármi, rajta ugyan senki nem láthatja, mennyire retteg.

Azura tudomásul sem vette a lány tiltakozását. Megfésülte India sötét fürtjeit, utasította, hogy mentás vízzel öblítse ki a száját, azután kivezette a háremből a homályos előtérbe, amelynek végében kétszárnyú, rézveretes ajtó állt.

Azura kinyitotta az ajtót.

– Menj, gyermekem. Már várnak – mondta halkan, és gyengéden, de határozottan betaszította Indiát a helyiségbe.

A szobát csak halványan világította meg egy illatos olajjal teli függőlámpás. A vékony függönyök mögül behallatszott az udvar szökőkútjának halk csobogása.

– Gyere ide!

India megdermedt a kurta parancsszótól. Szeme a fából faragott, arannyal és ezüsttel díszített emelvényre tévedt, és a rajta lévő óriási korall- és aranycsíkos selyemmatracra.

A fehér pantallót viselő bej gőgös testtartásban hevert a matracon. India szeme kitágult. Még soha életében nem látott ennyire… ennyire hiányosan öltözött férfit. A bej mellkasa simának, aranyszínűnek látszott. Egyetlen ruhadarabját mélyen letolta, annyira, hogy még a köldöke is kilátszott.

– Gyere ide! – hangzott fel ismét a parancs.

India alig észrevehetően megrázta a fejét.

Kaleb Afraim végignézett a remegő lányon. Megállapította, hogy páratlan szépség, a bőre sima elefántcsonthoz hasonlatos. Most jött rá, micsoda kincset zsákmányolt féltestvérétől. A bej arra vágyott, hogy megcsókolja a lány telt ajkát, ujjait végigfuttassa hajának sötét hullámain, de látta, hogy India milyen rémült. Az aranyszínű szempár kerülte az ő pillantását. A férfi felkelt a matracról. Kíváncsi volt, vajon mikor adja meg magát neki a lány.

Amikor India látta, hogy a férfi közelít, megfordult, és kétségbeesetten az ajtófélfába kapaszkodott. Ajkába harapott, hogy fel ne törjön belőle a kiáltás, érezte, amint a bej teste hátulról az ő testéhez préselődik. Lélegezni is alig mert, csak a könnyeit nyelte. Amikor a bej egyik kezét az ajtóra tette, közvetlenül az arca mellé, riadtan összerezzent.

– Te félsz! – nevetett fel halkan a bej, és forró ajkával megcsókolta a lány nyakát.

– Ne! – szakadt ki a lányból.

– Nem bántalak – hajolt előre a férfi, és ajkával végigsimított India fülcimpáján. – Hmmmm. Sejtettem. Nagyon finom vagy.

India csendben maradt, hátgerincén furcsa remegés futott végig.

– Nagyon engedetlen kis rabszolga vagy – játszadozott a bej India hajfürtjeivel.

– Nem vagyok rabszolga! – vágott vissza hevesen a lány. – Lady India Anne Lindley vagyok, Glenkirk herceg lánya, Westleigh márkijának és Lundy hercegének a nővére. Nincs joga megérinteni!

– Arról beszélsz, India, ki voltál, nem pedig arról, ki vagy most – mondta halkan a bej. – Fogoly vagy, rabszolga lettél. Ideje, hogy megtanuld, hol a helyed ebben az új világban.

– Soha!

A férfi nevetett, és éles fogaival harapdálni kezdte India nyakát.

– Miféle választásod van? – ugratta.

– A halál – hangzott a felelet.

– Kis bolond – mordult mély torokhangon a bej. – Odaadhatnálak a janicsárjaimnak, vigyenek a barakkjukba, és töltsék rajtad a kedvüket! Azt hiszed, tiszteletben tartanák a vonakodásodat? Nem sokat töprengenének, hanem meztelenre vetkőztetnének, lefognának, és egyik a másik után megerőszakolna. Csakugyan ezt akarod, India?

– Nem – suttogta a lány, akit a bej szavai rettegéssel töltöttek el.

– Akkor add meg magad szépen – mondta a bej halkan.

India újra megrázta a fejét.

– Megerőszakolhat, uram, de önként soha nem adom meg magam. Soha!

– Megerőszakolni? – ízlelgette a szót a sértett bej. – Megerőszakolni? Én szeretkezni akarok veled, kis bolond. Simogatni akarom a gyönyörű testedet.

Becsúsztatta a kezét India kaftánjának bő ujjába, és megcirógatta a hónalját.

– Minden porcikádat szeretni akarom, és addig ingerellek a csókjaimmal, amíg csak bírlak – mondta, és vállánál fogva megragadta a lányt. – Hallani akarom, amikor felkiáltasz a gyönyörtől, miközben testünk egyesül, de nem akarlak megerőszakolni.

– Márpedig engem csak erőszakkal kaphat meg, uram – jelentette ki India szilárdan.

A bej bosszúsan levette a kezét a lány válláról.

– Kis bolond! Bármikor rád vethetném magam. Megmutatnám neked a paradicsomot. Nem, te ezt nem érted, én pedig nem vagyok hajlandó arra, hogy gyönyörre oktassak egy vonakodó lányt.

A férfi kinyitotta az ajtót, végigvonszolta a lányt a folyosón, Azura szobájáig. Benyitott az asszonyhoz, belökte hozzá Indiát, és lábát rátéve így szólt a kővé dermedt Azurához:

– Ez a rabszolgalány használhatatlan. Tartsd magadnál éjszakára, holnap pedig mondd meg Baba Hasszánnak, hogy jöjjön érte, és tanítsa be a személyes szolgálatomra. Ha az ágyam nem felel meg a számára, akkor másképp vesszük hasznát.

Az asszonyhoz taszította Indiát, sarkon fordult és távozott. A lány összekucorodva feküdt a márványpadlón.

– Mi történt? – kérdezte Azura.

Ez az ostoba szüzecske a végén még keresztülhúzza az ő szép terveit a makacs természetével! Erélyes mozdulattal felrántotta Indiát a földről.

– Elutasítottam – válaszolta vonakodva a falfehérre sápadt lány. – Megmondtam, hogy megerőszakolhat, de önként nem adom oda magam!

Azura kétségbeesetten csóválta a fejét.

– Tudod, mi történhetett volna veled? – kiáltotta. – Van fogalmad arról, mekkora szerencse, hogy urunk ilyen kegyes volt hozzád? Megölhetett volna ott helyben, hiszen csak rabszolga vagy! Ó, India, nem is tudom, mi lesz most! Valahogy meg kell győznünk a bejt arról, hogy bocsássa meg a kitörésedet, és fogadjon az ágyába.

– Nem vagyok szajha! – mondta India megtört hangon.

Tovább már nem bírta, kitört belőle a sírás.

– Haza akarok menni! – zokogta.

– Otthon vagy! – csattant fel Azura. – Ha továbbra is ilyen ostobán viselkedsz, csak Allah a tudója, hol fogod végezni!

Azura kissé megenyhült, és átkarolta a síró lányt, hogy megvigasztalja.

– Nem kér váltságdíjat értem a bej? – szipogott India.

– Nem, gyermekem, erre nincs remény. Bele kell törődnöd a sorsodba. Mondd meg őszintén, mi olyan borzalmas abban, ha Kaleb Afraim a magáévá tesz? Fiatal, jóképű férfi. Ha gyermeket szülnél neki, biztos lenne helyed a házban, kivált akkor, ha fiad születne. Mondd, India, nem az a sors várna rád Angliában is, hogy férjhez menj és gyerekeket szülj?

– Ön azt akarja, hogy a bej felesége legyek? – lepődött meg India.

– Ha gyermeket adnál neki, feleségül venne – füllentett Azura. – Ebben a világban ez így szokás.

– De én keresztény vagyok, ő meg pogány!

– Nem pogány, gyermekem. Az iszlám tanításait követi.

– Mama igazi apja is mohamedán volt – mondta elgondolkodva India.

– Mindannyian ugyanazt az istent imádjuk.

– Most mi lesz velem, asszonyom? – kérdezte India. – Mit jelent az, hogy ezentúl a bej személyes szolgálója leszek?

– Mindig a gazdád háta mögött kell állnod, hogy bármelyik pillanatban igénybe vehesse a szolgálataidat – magyarázta Azura. – Többé nincs helyed a háremben.

– Akkor hol fogok aludni?

– Azt majd a bej megmondja. Ne félj, India! Enyhe büntetést kaptál, pedig csorbát ejtettél a büszkeségén. De talán jobb is így. Így majd jobban megismered őt – mosolygott Azura bátorítóan a lányra. – Reggel majd Baba Hasszán elmagyarázza, mi lesz a feladatod. Most feküdj le, gyermekem! Kimerültnek látszol, nehogy elájulj!

Még alig pirkadt, amikor Baba Hasszán felkeltette Indiát. Pillantása és hanghordozása roppant helytelenítő volt.

– Kelj fel, te lány! Fel kell ébreszteni és meg kell fürdetni a gazdádat!

India felkecmergett, kétségbeesett pillantásokat küldött Azura felé, de a hárem őrasszonya úgy tett, mint aki észre sem veszi.

– Gyere! – mondta a főeunuch, és India gyorsan a nyomába eredt. – Nos, miután felkeltetted a bejt, elkíséred a fürdőbe, megfürdeted és felöltözteted, majd elkészíted a reggelijét. Ma reggel még segítek neked, de holnaptól mindezt egyedül kell csinálnod.

Baba Hasszán benyitott a bej lakosztályába, és halkan így szólt:

– Keljen fel, uram. Reggel van, és igen sok látogatója lesz ma.

Az eunuch ellökte a meztelen lányt a bej oldala mellől.

– Eredj vissza a hárembe, Leila – mondta, majd Indiára nézett. – Érintsd meg lágyan, és keltegesd!

India óvatosan megérintette ujjaival a bej vállát.

– Ébredjen, uram – suttogta.

Kaleb Afraim megfordult, és Indiára nézett.

– Nincs rendesen felöltözve – szólt oda Baba Hasszánnak.

– Most megfürdeti önt, uram. Utána majd kiadjuk neki a megfelelő ruhát – felelte az eunuch.

– Akkor hát lássunk hozzá – kelt fel a bej.

India szeme a meglepetéstől óriásira tágult, mert a bej anyaszült meztelen volt. India azt sem tudta, hova nézzen. A férfi ajkán gúnyos mosoly játszadozott. És az a kis teremtés az ágyában! Mától kezdve minden reggel ilyen nőket kell keltegetnie? A bej látta rajta, hogy soha életében nem látott meztelen férfitestet. India arca szinte lángolt zavarában.

– A bejnek saját fürdője van – világosította fel az eunuch Indiát. – Vedd le a kaftánodat, te lány. Nem fürösztheted meg felöltözve urunkat. A víz és a gőz tönkretenné a ruhádat.

A bej fürdőszobájának előterében az eunuch lehúzta Indiáról a kaftánját, és átadta egy ott várakozó rabszolgának. Nem volt idő sem tiltakozásra, sem szégyenkezésre. India nagyot nyelt, nem mert belenézni a bej szép arcába, de tudta és érezte, hogy Kaleb Afraim remekül mulat magában.

Az eunuch aprólékosan elmagyarázta, hogyan kell megfürészteni egy férfit.

– A vakargatást te végezd el, Baba Hasszán – szólt közbe a bej. – Egyelőre nem akarok éles szerszámot adni a lány kezébe.

Az eunuch levakargatta az izzadságot és a piszkot a bej bőréről, utána India leöblítette urát.

– Nagyon jó – mondta helyeslően az eunuch. – És most folytasd, ahogy magyaráztam. Amíg a gazda a medencében ázik, te is fürödj meg, mert ez a nap egyetlen órája, amikor módodban áll ezt megtenni. Utána kísérd el urunkat a masszőrhöz, én pedig idehozom az új ruhádat.

Az eunuch elsietett, és kettesben hagyta Indiát a bejjel. Kaleb Afraim leült egy márványpadra, és biccentett Indiának, hogy kezdheti a mosdatást. India először a férfi sötét haját mosta meg, gondosan leöblítette, majd egy törülköző-

vel megszárította. Azután elébe térdepelt, és megmosta a bej lábszárát. A férfi felállt, és a lány lemosta a combját, a mellkasát, a hasát, majd a háta mögé állva a hátát, fenekét és lába hátsó felét is.

A bejnek nagyon szép teste van, állapította meg magában India, miközben azon töprengett, helyes dolog-e egy tisztességes nőtől, hogy egy meztelen férfit nézeget, ráadásul még tetszik is neki az alakja.

– Végeztem, uram – jelentette halkan.

– A férfiasságomat még nem mostad meg, India, pedig az igen fontos testrész.

– Nem moshatná meg magának? – kockáztatta meg a kérdést a lány.

– Vedd a kezedbe a szivacsot, térdelj le, és tedd a dolgodat! – mondta a bej ellentmondást nem tűrő hangon.

India a fogát csikorgatta, de letérdelt. Az a valami egyenest az arcába meredt. Vajon mindig ilyen nagy? És mi lehet az, ami mögötte és mellette csüng? Bemártotta a mosdóruhát az alabástromtégelyben lévő sűrű szappanlébe.

– Csak finoman! – figyelmeztette a bej Indiát. – Nagyon érzékeny, csak lágyan szabad megérinteni. Nehogy bántani merészelj ilyen pompás szerszámot, mint ez!

– Feltételezem, hogy ennél jobbak is vannak a világon – vágott vissza India.

Csak akkor kapott észbe, mit is mondott, amikor a szavak már kicsúsztak a száján.

Nagy megkönnyebbülésére a bej csak nevetett.

– Lehetséges. De hidd el nekem, kis szüzem, a férfiasságomra eddig még egyetlen asszonynak sem volt panasza.

India meleg vízzel lemosta a testrészt.

– Az ön asszonyai nem mernek panaszkodni, uram. Ha megtennék, száműznék őket a háremből.

A bej beszállt a medence meleg, parfümös vizébe. India gyorsan megmosakodott. Amikor befejezte, a bej odahívta.

– Gyere ide mellém.

India letipegett a medence lépcsőjén, és a bejjel szemközt helyet foglalt a simogatóan meleg vízben. Egyetlen szót sem szólt.

– Kívánatos szád van – jegyezte meg a bej. – Megcsókoltak már valaha?

India bólintott. Milyen kék a bej szeme!

– A szeretőd, az angol lord csókolt meg?

– Nem volt a szeretőm, uram. Össze akartunk házasodni.

– Akkor ki csókolt meg?

– Senki, uram. Nem vagyok könnyűvérű nő.

A bej átsiklott a medence másik oldalára, India elé állt, és ajkával könnyedén végigsúrolta a lány ajkát.

– Megérintett valaha a lordod?

– Egyszer – suttogta India.

Szörnyű zavarban volt, mert testük finoman összeért.

– Egyszer hozzáért a mellemhez – vallotta be lángvörös arccal.

– Így? – vette a kezébe a bej India egyik keblét, és ujjával megcirógatta a mellbimbóját.

– Igen – hunyta be India egy pillanatra a szemét.

– És élvezted – mondta halkan a bej.

– Kérem, uram! – mondta India, és eltolta magától a férfit. – A masszőr már várja.

– Előbb-utóbb behódolsz nekem, India. Türelmesen várok rád, mert azt hiszem, megéri.

A bej kilépett a fürdőteremből. India lassan, zavartan követte.

Baba Hasszán már várta.

– Itt vannak a ruháid, amelyeket mostantól viselned kell – nyújtott át egy selyemnadrágocskát.

A nadrág derekán és bokája körül széles arany- és ezüsthímzés húzódott, rövid dereka szabadon hagyta India köldökét. Az eunuch most elé állt, kezében kis festékes tégellyel és ecsettel. Az ecsetet bemártotta a tégelybe, és kárminvörösre festette India mellbimbóját.

– Elkészültünk – jelentette ki. – Most menj, és segíts felöltözködni urunknak.

– Csak van valami más ruhadarab is, amit felvehetek! – pillantott le India vörösre festett mellbimbóira.

– A rabszolganőknek ilyen ruhát kell viselniük – válaszolta az eunuch.

Előhúzott a zsebéből egy keskeny, ékkövekkel dúsan kirakott aranypántot, és óvatosan India nyaka köré kapcsolta.

– Ha felöltöztetted és visszakísérted a szobájába a bejt, megmutatom, hol találod a konyhát. Most állj gazdánk mellé, miközben masszírozzák.

Kaleb Afraim egy márványpadon hevert, és egy alacsony, erős testalkatú nő erős ujjaival éppen a fenekét dögönyözte. India megkövülten állt, alig tudta elhinni mindazt, ami vele történt. Angol úrihölgy létére rabszolgalány lett! Elhatározta, hogy megszökik.

India aranyszínű szeme a bej alakján pihent. Megállapította, hogy a férfi lába formás, lábikrája izmos, bokája karcsú, lábfeje keskeny. A lány megbűvölten követte szemével a masszőr minden mozdulatát, nem is sejtve, hogy a bej kék szeme titkon őt lesi.

A masszőr befejezte munkáját, felállt, meghajolt, és kiment a helyiségből.

– Segíts fel – szólt oda a bej Indiának. – A ruháimat abban a cédrusszekrényben tartják. Mától kezdve a te kötelességed, hogy öltöztess. Baba Hasszán minden reggel elmondja a napirendemet, és azt is, hogy szükségem van-e aznap valami különleges öltözékre. Megértetted?

– Nem vagyok együgyű, uram, persze hogy megértettem – nyelvelt India.

A bej elkapta a lány csuklóját.

– Ha bárki meghallotta volna, milyen hangon merészeltél beszélni velem, újra megvernélek! – mondta metsző hangon. – Ha hozzám szólsz, alázatosan és halkan kell beszélned, az illik egy kötelességtudó rabnőhöz. Tegnap este alaposan kihoztál a sodromból, mégsem bántottalak. Kaptál még egy lehetőséget, de ezentúl nem tűrök el semmiféle engedetlenséget vagy szájalást. Ha felbosszantasz, odaadlak az őreimnek, hogy tanítsanak móresre.

India már-már kinyitotta a száját, hogy visszavágjon, de eszébe jutott unokabátyja figyelmeztetése.

– Igen, uram. Bocsánatot kérek – mondta.

– Szolgálj jól, és meglátod, nem vagyok kegyetlen. De én vagyok El-Szinut ura, és nem szolgálhatnám a szultánt, ha a legkisebb engedetlenséget is eltűrném. Én a bej vagyok, nem holmi ostoba udvaronc.

– Igen, uram. Értem. – mondta a lány.

A cédrusfa szekrényhez lépett, és elővett belőle egy arannyal dúsan hímzett inget. Átcsúsztatta a bej fején, és eligazgatta a férfi széles vállán és a hátán.

– Egyetlen alsónadrágot sem találok – mondta idegesen.

– Mert nem viselek alsónadrágot – közölte a bej. India elvörösödve állt, nem tudta, mitévő legyen.

– Rám kell segítened a nadrágomat – emelte fel egyik lábát a bej.

India keményen összeszorította a fogát, nehogy valami gorombaság szaladjon ki a száján. Letérdepelt, felhúzta a pantallót, és eligazította a bej combján, keskeny csípőjén és duzzadó férfiasságán.

– Melyik övet kívánja ma viselni? – kérdezte szelíden. –Az ezüstöt. Megmutatom, hogyan kell a derekam köré tekerned – mondta a férfi, és megkötötte, majd ismét kioldotta az övszalagot. – Most te csináld! India szépen megkötötte a széles övet.

– Okos lány! – dicsérte meg a bej.

India újból bekukkantott a szekrénybe, kivett egy pár ezüsttel hímzett papucsot és egy apró, ezüstszínű, tengerkék akvamarinnal díszített turbánt.

– Ezeket is felveszi, uram?

– Majd reggeli után – mondta a bej.

Baba Hasszán már várt rájuk. A barna bőrű főeunuch kritikus szemmel végigmérte urát.

– A leány jó munkát végzett, uram – jegyezte meg végül.

– Igen – mosolyodott el a bej.

– Gyere! – intett az eunuch Indiának.

A lánynak rohannia kellett a főeunuch után. Az előcsarnokban felkiáltott.

– Kérlek, Baba Hasszán, ne siess ennyire, mert nem találok vissza!

Az eunuch nem felelt, de kissé lelassította a lépteit, így India megfigyelhette, merre kell mennie másnap reggel.

Benyitottak a konyhába, és az eunuch bemutatta Indiát Abunak, a konyhafőnöknek.

– Szóval ez az a leány – mérte végig jelentőségteljesen Abu Indiát. – Bolond teremtés vagy.

– A bej reggelijéért jöttem – közölte India, mint aki nem hallotta a megjegyzést. – Segítesz, vagy visszamenjek a bejhez, és megmondjam neki, hogy nem vagy rá hajlandó?

– A gazdánk túl gyengéden bánik veled, te lány – mondta Abu savanyúan.

– Nem az én dolgom, hogy bíráljam a bejt – mormolta India. – Merész vagy, amiért ilyesmit mondasz a fülem hallatára, de én nem ismétlem el szavaidat a bejnek, Abu. És most ki vele, mi lesz a reggeli? Nem ismerem az itteni ételeket.

– Néhány falat dinnyét kap – szeletelte fel Abu a gyümölcsöt. – Ez itt joghurt – öntött egy selymesen fehér löttyöt a csészébe –, továbbá kenyér, méz és kávé.

– Köszönöm – emelte fel a tálcát India, majd várakozóan a főeunuchra nézett.

– Lássuk csak, figyeltél-e – mondta Baba Hasszán. – Vezess vissza urunk szobájába!

Nagyon elégedett volt, hogy India visszatalált a folyosók útvesztőjében.

Benyitottak a bej szobájába, és kimentek a kövezett teraszra. India letette a tálcát az asztalkára. Megjelent egy kis öregember, aki apró edénykét, kék-fehér csészét és csészealjat és más eszközöket hozott. Sötétbarna babszemeket öntött a darálóba, az őrleményt a rézedénybe öntötte, amelyben vizet forralt.

Kaleb Afraim elfogyasztotta a reggelijét, és amikor végzett, a kis öregember elébe tette az aromás, sziruposan sűrű török kávét.

– Szedd le az asztalt! – súgta Baba Hasszán Indiának.

– Megeheted, amit meghagytam – mondta a bej.

– Egyél! – tanácsolta Baba Hasszán. – Ha nem rendelkezik másképp, csak a maradékot eheted meg.

India hirtelen dühbe gurult, de azután észbe kapott. Nem engedheti meg magának, hogy a büszkesége úrrá legyen a józan eszén.

Az asztalon talált egy kevés dinnyét és narancsot. Mindkettőbe belekóstolt, és nagyon finomnak találta. Ott volt még az ezüstkanál is a csészében, amibe Abu a joghurtot töltötte. India a szájához emelte a kanalat. A joghurt egy kicsit fanyar volt, de kikanalazta az utolsó cseppig.

– Amikor urunk elindul, követned kell, de előbb add rá a papucsát és a turbánját – tanácsolta az eunuch.

A bej felült, és India letérdelt, hogy ráadja az ezüstbrokátból készült papucsot. Azután átvette az ezüstturbánt Baba Hasszántól, és rátette a bej sötét hajára.

– Most lépj hátra, és hajolj meg – dirigált Baba Hasszán. – Ezzel jelzed, hogy befejezted, és ő is készen áll.

India megtette, amit kívántak tőle. Közben azon töprengett, vajon miért nem képes a bej egyedül felvenni a papucsát, és a fejére rakni azt a vacak kis turbánt, de bölcsen hallgatott, és az eunuch nyomában kilépett a teremből.

Hirtelen ráébredt, hogy a felsőteste meztelen, és bárki megláthatja a mellét. A gondolat elviselhetetlennek tűnt, de a lány úgy vélte, most az a legfontosabb, hogy él, majdcsak adódik alkalom a szökésre.

Kis oldalajtón át léptek a fogadóterembe. Arudzs aga jelent meg, vele volt Thomas Southwood is, aki török ruhát viselt. Tom pillantása az unokahúgára villant, elborzadt, majd gyorsan másfelé nézett.

India rettentően vágyott rá, hogy beszélhessen a kuzinjával, de meg sem merte próbálni. Baba Hasszán az emelvényhez vezette, és a kezébe nyomott egy hosszú nyelű pávatoll legyezőt. Nyele elefántcsontból készült, a tollak végét aranytokba bújtatták.

– Állj ide – igazgatta el Indiát Baba Hasszán. – A kihallgatás alatt lassan legyezgesd urunkat. Időnként megállhatsz pihenni, de ne engedd, hogy a gazdád izzadni kezdjen, különben magam korbácsollak meg!

India bólintott, és felemelte a fejét, hogy hallja, mit mond Arudzs aga a bejnek.

– Holnap elvitorlázunk, uram – szólt az aga.

– Mi van az ifjú lorddal? – kérdezte a bej.

– Megrendült, amikor látta, hogy evezésre fogjuk, de másküllönben jól van.

– Gondoskodj róla, hogy később se essen baja! Ha tisztességesen viselkedik, előbb-utóbb talán hazaengedem a családjához. Kár lenne veszni hagyni a váltságdíjat – mondta a bej, majd Tom Southwoodra nézett. – Biztos vagy benne, hogy teljesíteni tudod a feladatot?

– Igen, uram – válaszolta az angol. – Az Oszmán nevet vettem fel, ezzel akartam tisztelegni nagyanyám drága régi barátjának az emléke előtt. Algériában élt, asztrológus volt.

Arudzs agának tátva maradt á szája.

– Oszmán, az asztrológus? A nagy Oszmán? – kérdezte, és a bejhez fordult. – Uram, Oszmán nagyon híres, köztiszteletben álló személyiség volt! A nagyanyja valóban ismerte őt? – nézett ismét Tomra.

– Ez igen hosszú történet, de boldogan felidézem majd a tengeren töltött hosszú estéken. Kérem, uram, Kaleb Afraim – nézett most Tom a bejre –, megengedi, hogy elutazásom előtt egy csekélységet kérjek öntől?

– És mi lenne az, Oszmán?

– Az unokahúgom… – mormolta Tom Southwood.

– Még mindig szűz – mondta a bej szárazon. – Megengedtem, hogy rabszolgaként mellettem maradjon. Senki nem bántotta, és ha így viselkedik, nem is fogják bántani.

– Köszönöm, uram – hajolt meg Thomas Southwood.

Csendben várt, amíg az aga és a bej megbeszélték az utazás részleteit. A kapitány még egy utolsó pillantást vetett Indiára. A lány óvatosan bólintott, jelezve, hogy hallotta, amit a bej mondott, és minden szó igaz.

Az aga indulni készült. A két férfi újra meghajolt a bej előtt, majd távoztak. A bej felült trónusára, és odabólintott a főeunuchnak, hogy kinyithatja az ajtót.

Előlépett a bej titkára, egy fontoskodó emberke, és átadott urának egy teleírt pergamentekercset. Az ajtónállók kitárták az ajtó mindkét szárnyát, és a terem hirtelen zsúfo-

lásig megtelt. India nagy megkönnyebbülésére senki rá sem hederített kárminvörösre pingált mellbimbójára.

Kaleb Afraim átvette a tekercset titkárától.

– Kezdjük – mondta.

– Fatime, az elvált asszony, és Ali Akbár, a kereskedő – jelentette a titkár.

A szólítottak a bej elé álltak. Az asszony mélyen meghajolt. Szegényesen öltözött, és nem látszott már fiatalnak.

– Uram, igazságért jöttem. Harminc éve, amikor tizennégy éves voltam, Ali Akbár felesége lettem. Három fiút és egy leányt adtam neki. Az elmúlt években Ali Akbár további három féleséget vett magának, de még egyet szeretett volna. Mivel a próféta csak négy feleséget engedélyez, ezért el akar engem taszítani magától, hogy elvehessen egy tizenhárom éves lányt, akitől azt reméli, helyreállítja elvesztett férfiasságát. Őszinte leszek, uram. Nem vagyok boldogtalan, hogy megszabadulok ettől az embertől. Ali Akbár azonban nem akarja visszaadni nekem hozományomnak azt a részét, amely a próféta törvénye szerint engem illet. Ha nem adja vissza, kolduskénti tengethetem az életemet. Nincs otthonom, idegenektől kell kikönyörögnöm a napi betevő falatot. Kérem, uram, segítsen!

– Igaz ez? – nézett a bej Ali Akbárra.

A kereskedő meggörnyedt a sötét pillantás alatt.

– Uram – kezdte idegesen –, mostanában rosszul megy az üzlet. Fatime lakhatna a lánya házában, de jobban szeret megszégyeníteni azzal, hogy koldulva járja az utcákat, és fűnek-fának elmeséli az állítólagos sérelmeit.

– Visszaadtad a feleségednek a hozományát? – kérdezte szigorúan a bej.

– Nem, uram – feszengett a kereskedő.

– Még ma add vissza – mondta a bej, majd az asszonyra nézett. – Tudod, mekkora összeg illet meg téged?

– Tudom, uram – mondta halkan Fatime.

– Majd mondd meg a titkáromnak. Te pedig, Ali Akbár, ne vitatkozz. Megparancsolom, hogy vásárolj egy szép házat és két rabszolgát Fatime asszonynak. Te pedig, asszony, ezentúl ne panaszkodj úton-útfélen a volt férjedre.

– Uram, tönkretesz! – kiáltotta a kereskedő, és az öklét rázta volt felesége felé.

– Ezenfelül fizess be tíz aranyat a szultán kincstárába, másik tízet pedig El-Szinut mullahjának, amiért megpróbáltad kijátszani a próféta törvényét – folytatta a bej. –A törvény megengedi ugyan, hogy elválj asszonyodtól, de számára védelmet kell nyújtani. Még egy hang, Ali Akbár, és sokkal súlyosabb büntetést szabok ki rád.

A kereskedő megadta magát, meghajolt, sarkon fordult, és kitámolygott a teremből.

Fatime térdre esett, és megcsókolta a bej papucsát.

– Köszönöm, uram – mondta, és ráncos arcán könnyek peregtek végig.

– Ne ess a mohóság bűnébe, amikor menedéket keresel magadnak, asszony – figyelmeztette a bej. – Az igazság kardja kétélű.

– Igen, uram – állt fel a nő, és kihátrált a teremből.

India lenyűgözve állt. Néhány pillanatra még arról is megfeledkezett, hogy legyezgesse a bejt. Eddig úgy gondolta, El-Szinutban igen keveset számítanak az asszonyok, most azonban kiderült, hogy az iszlám törvények megvédik a nőket.

A többi ügy már nem volt ennyire érdekes, de Indiának úgy tűnt, hogy a bej mindegyiket egyforma érdeklődéssel tárgyalta végig.

Kora délután a bej leállította a kihallgatást, és elküldte a várakozókat.

– Éhes vagyok – közölte. – Menj a konyhába, India, és hozz valamit!

– Igen, uram. Van valami különleges kívánsága?

– Csak ennivaló legyen.

– Odatalálok! – mondta India Baba Hasszánnak, és kiszaladt.

– Ehhez elkel egy kis segítség – mondta békülékenyen Abu, amikor India tudtára adta, hogy a bej enni kíván. – Veled megy néhány konyhai rabszolga, azok majd beviszik az ennivalókat.

– Milyen ételt készítesz? – kíváncsiskodott India.

– Urunk nem nagyétkű – mondta Abu. – Sült csirkét küldök, sáfrányos-mazsolás rizzsel, egy tálka olajbogyót, néhány szelet olajos uborkát, kenyeret és gyümölcsöt.

Mialatt beszélt, mindezt tálcákra halmozta, és kijelölt néhány konyhalányt, majd India kezébe adott egy üvegkancsót.

– Ez itt citromsörbet.

– A bej nem iszik bort?

– A próféta megtiltotta, noha vannak néhányan, akik nem engedelmeskednek a próféta parancsának – mondta sötéten Abu.

India mindent megköszönt az immár jóval készségesebb szakácsnak, és bevezette a felszolgáló lányokat a bej szobájába.

Ebéd után India lesegítette a bej ruháit, rózsavizes szivaccsal megmosta a testét, és odavezette a díványához, hogy lepihenjen.

A férfi arra biztatta a lányt, hogy fogyassza el a maradékot. Kész nevetség, gondolta magában India, de amikor a bej elszunyókált, odaült az asztalhoz, és nekilátott az evésnek. Abu nem takarékoskodott az ennivalóval, India is jóllakott. Kivitte az üres tálcákat, majd visszament a szobába.

Baba Hasszán már várt rá.

– A bej naplementéig aludni fog – világosította fel Indiát az eunuch. – Ha mindennel végeztél, te is lepihenhetsz.

– Hol alhatok?

Az eunuch odament egy faliszekrényhez, és kivett belőle egy keskeny matracot.

– Tedd az ajtó elé, ott fogsz aludni, ha a bej másképp nem rendelkezik. Majd szólít, ha akar tőled valamit.

Tehát ott fog aludni a bej küszöbén? Ez aztán tényleg nevetséges! *De legalább kényelmesen elnyúlhatok* – gondolta magában India *nem láncoltak az evezőpad kemény fájához Arudzs aga gályáján.*

Leterítette a matracot a bej ajtaja elé, és lefeküdt. Némán sírdogált. Ezt a helyzetet a büszkeségének köszönheti, és az is az ő hibája lesz, ha Adrian meghal.

9. fejezet

India arra ébredt, hogy melege van és fáj a feje. Felkelt, felgöngyölte a matracát, visszagyömöszölte a faliszekrénybe, majd töltött magának az asztalon álló korsóból. A víz meleg volt, de azért eloltotta a szomját, és a fejfájása is enyhült.

Kinyitotta a hálószoba ajtaját. A bej még aludt. India nyitva hagyta az ajtót, hadd jöjjön be egy kis friss levegő, és kiment a kertbe.

A fallal körbevett kert közepén egy kerek, csempézett szökőkút bronzvirágából szökött elő a víz. India leült a széles párkányra. Itt sokkal hűvösebb volt, a szökő-kútból ráspriccelő víz is felfrissítette. A levegőben virágok illata szállt. Madárdal hallatszott, színes pillangók és poszméhek kergetőztek a virágok között. India egy kurta pillanatra úgy képzelte, hogy valahol másutt van, nem El-Szinutban.

Megriadt, amikor egy kéz a vállára nehezedett.

– Szépnek találod a kertemet, India? – kérdezte a bej.

India talpra ugrott.

– Nem baj, hogy kijöttem ide, uram? Talán engedélyt kellett volna kérnem – mondta, és aranyszínű szeme tágra nyílt aggodalmában.

– Ha elvégezted a kötelességedet, használhatod a kertemet. Ne félj, nem haragszom. Hogy tetszik? – kérdezte a bej, és levette kezét a lány válláról.

– Ó, gyönyörű, és olyan békés! Egy pillanatra el is felejtettem, hol vagyok – mondta India őszintén.

– Tudsz sakkozni? – kérdezte a bej halvány mosollyal.

– Igen. Tudok.

– Jól játszol? Mert a háremben egyetlen nő sem játszik rendesen.

– Nagyon jól játszom. Mondja, uram, muszáj meztelenül sétálgatnia? – kérdezte India elpirulva.

– Ebben a hőségben így a legkényelmesebb, de tiszteletben tartom a szemérmességedet. Kérlek, hozz egy köntöst! Ha a háremem egyik asszonya lennél, nem zavartatnám magam. Vajon nem azt mondják a szent könyvek, hogy Isten a maga képére teremtette a férfit?

– Valahogy nem Isten jut eszembe, ha önre pillantok, uram – mondta India velősen, azzal elindult a kaftánért.

A férfi kuncogott. Ennek a lánynak aztán van esze! Évek óta nem akadt ilyen szórakoztató nőszemélyre.

A bej tudta, hogy Baba Hasszán és Azura azt remélik, előbb-utóbb ráakad egy nőre, akit megszeret, feleségül veszi, és gyermekeket nemz vele. Háremének asszonyait egy különleges itallal terméketlenné tették, mert a bej nem akart olyan gyerekeket, akiket felhasználhatnak ellene El-Szinutban. Mindig a cselszövés hálója vette körül, az isztambuli kormányzat már nem volt olyan erős és hatalmas, mint a múltban.

Azért előbb-utóbb megházasodik. Indiának lenne esélye. Ha a lány túl büszke, akkor még nagyobb gyengédségre van szüksége. Nyakassága tapasztalatlanságából és fiatalságából fakad, és nem kétséges, félelemből is. Roppant sebezhető. A bej könnyen rájött, hogy Adrian mivel bírhatta rá a szökésre. India valószínűleg megkönnyebbült, amikor az unokabátyja leleplezte őket, és megmenekült attól, hogy be kelljen vallania, mekkora hibát követett el.

India futva tért vissza a kaftánnal. Egy árva szó nélkül átvetette a bej fején, és villámgyorsan lesimította rajta.

– Annyira zavar a meztelenségem, hogy ilyen sietve kell betakarnod? – ingerkedett a bej.

– Nem vagyok hozzászokva az ilyesmihez – mondta India. – Nem hozta ki a sakktáblát. Mondja meg, hol találom, én majd kihozom!

– A nappali szobám fiókjában van – mosolygott a bej.

Igen, Indiának van esélye. Máris milyen szépen megtanulta, hogy kell beszélnie mások előtt, míg ha kettesben vannak, kissé bizalmasabb hangot üt meg. És milyen szép! Igazán izgató a krémszín bőre, fekete fürtjei és elbűvölő, aranyszínű szeme. A bej még soha életében nem látott ilyen

színű szempárt. Elég sok ideig eltart, mire megnyeri, noha Indiának sejtelme sincs róla, hogy udvarol neki. India magától jön majd hozzá, de nyilvánvaló, hogy még nem áll rá készen.

India visszatért, és magával hozta a faragott vörös és fehér márvány sakkfigurákat. Felállították a teraszon az alacsony asztalkát, és nagy párnákra telepedtek. A bej örömmel állapította meg, hogy a lány kitűnően játszik, majdnem megverte őt.

– Matt! – szólt mégis a bej.

India összehúzta a szemöldökét.

– Hol hibáztam el? – töprengett hangosan.

A bej csak ekkor jött rá, hogy a lány valóban nyerni akart. Ez meglepte. Háremhölgyei mindig hagyták, hogy ő győzzön.

A második partit India, a harmadikat újra a bej nyerte meg. A kert lassacskán besötétedett, a levegőben éjszakai bogarak zümmögtek. A bej már évek óta nem érezte magát ilyen jól.

– Menjünk be – állt fel, és talpra segítette a lányt. – Éhes vagy? Esténként csak kenyeret és gyümölcsöt szoktam enni.

– Hozom! – mondta India, és elsietett.

Amikor visszatért, a bej arra kérte, hogy egyen vele együtt a hűvös kertben. Szőlőt, dinnyét és friss kenyeret falatoztak, amikor Baba Hasszán lépett hozzájuk.

– Szeretném eligazítani a lányt, milyen ruhát készítsen ki holnapra, uram – mondta az eunuch.

– Vidd csak. Addig megleszek magamban.

– Holnap a város főmérnökével kell találkoznia a bejnek – magyarázta Baba Hasszán. – A nagy vízvezeték, amely ellátja a várost a hegyekből jövő friss vízzel, javításra szorul. Urunk egyszerű ruhát vesz fel.

Baba Hasszán egy nagy helyiségbe vezette Indiát. A teremben feszülő ezüstrudakon százával lógtak a ruhák.

– Ezeken a fogasokon őrizzük a legszebb köntösöket – mutatta az eunuch –, ezeken meg az egyszerűbbeket. Ebben a szekrényben találod a nadrágokat, az öveket és az in-

geket. A papucsok ezen a polcon állnak. Az ékszereit egy nagy ékszeres dobozban tároljuk a hálószobában. Nos, lássunk neki. Mit választanál holnapra a bejnek?

India gondos választása megnyerte Baba Hasszán tetszését.

– Szívesebben szolgálod a bejt, mint hogy a háremhölgyei egyike légy? – kérdezte kíváncsian.

– Egyáltalán nem szolgálok szívesen – válaszolta India becsületesen –, de még mindig jobb, mint szajhának lenni. Szeretném megtanulni az itteni nyelvet. Megtanítanál rá, Baba Hasszán?

India kérése meglepte az eunuchot.

– Arabul beszélünk – mondta. – Ha a bej engedélyt ad rá, Azura asszony megtanít arabul. Majd holnap megkérdezem. Most azonban vissza kell mennünk. Meg akarlak tanítani, hogyan kell előkészíteni a szeretkezéshez való kendőket. Gazdánk minden éjszakára női társaságot igényel.

– Tudom, hogyan kell előkészíteni az efféle kendőket – mondta India.

– De hiszen szűz vagy! – hökkent meg Baba Hasszán.

– Az vagyok. De anyám Akbár nagymogul leánya. Indiában nevelkedett, és amikor Angliába jött, magával hozta a szolgálóit is. Rohána, anyám egyik cselédje megtanított ezeknek a kendőknek az előkészítésére. Mama mindig azt mondta, hogy semmi nem hervasztja le jobban a férfiakat, mint a korábbi gyönyör illetlen bizonyítéka.

– Anyádnak igaza volt – bólogatott az eunuch. – Most már értem, miért olyan mandulavágású a szemed. A nagymogul vére mutatkozik rajtad.

Újra a bej ajtaja előtt álltak.

– Ha tudod, mit kell tenned, hát csináld meg – mondta Baba Hasszán.

India benyitott a szobába. Az egyik faliszekrényben ezüstkancsóra bukkant. Vizet töltött bele, és rózsaolajat csepegtetett hozzá. A lavór mellett szépen összehajtogatott vászonkendők sorakoztak. India elvett belőlük egy tucatot, majd a lavórral együtt bevitte a bej hálószobájába, és az ágy mellé helyezte.

A bejt a kertben találta.

– Azt hiszem, uram, minden feladatomat teljesítettem. Van még valami kívánsága, mielőtt nyugovóra térek?

– Menj be a hárembe, és hozd el nekem Nilát! Szőke, a legszőkébb az összes nő közül, és nagyon érzéki az alakja. Ma éjszakára őt akarom – közölte a bej, és kifürkészhetetlen pillantással Indiára nézett.

– Én hozzam ide a szajháit? – tört ki a harag Indiából.

– Két választásod van: vagy idehozod, vagy helyettesíted őket – mondta a bej hidegen. – És ne nevezd őket szajháknak, India. Egytől egyig tisztességes háremhölgyek, akik nagy megbecsülésnek örvendenek a házamban. Ne ítélj el olyasmit, amit nem ismersz. Ez itt nem Anglia, hanem El-Szinut. Ha elhoztad nekem Nilát, leterítheted a matracodat a hálószobám ajtaja elé, hátha szükségem lesz valamire éjszaka.

India sarkon fordult, és kirohant a szobából. Ez a legnagyobb megaláztatás, gondolta. Először arra kényszerítették, hogy egész nap félpucéran járkáljon, kárminvörösre pingált mellbimbókkal, ami csak annak nem kelti fel a figyeimét, aki nem néz oda. A nap minden percében lesnie kell a bej kívánságát. Meg kell fürdetnie! Elébe hordani az ennivalóját! Kiválasztani a ruháit! Öltöztetni! És most még azt is elvárják tőle, hogy odavigye neki a szajháit? Ez elviselhetetlen! De ha nem engedelmeskedik, ki tudja, mit csinál vele a bej. Olyan kiismerhetetlen ember!

India képtelen volt megérteni a férfit, de azt már megtanulta, hogy a bej nem tűri az engedetlenséget.

Odabotorkált a háremhez, és benyitott, majd körülnézett. A háremhölgyek úgy tettek, mintha észre sem vennék, hiszen ő most nem volt egyéb, mint a bej rabszolgája. India hét nő közül választhatott, közülük négy volt szőke és érzéki. Egyszerre ott termett mellette Azura.

– Melyiket kívánja a bej? – suttogta kérdőn.

– Nilát – mondta halkan India.

– Ő az ott, akinek olyan a melle, mint a puha párna – világosította fel Azura Indiát. – Az a hosszú hajú szőkeség Mirmah. Leila vastag fonatban viseli a haját, az a másik

szőke amott Deva. A vörös hajút Szárainak hívják. A magas barna Szamara. Az alacsony barna Lea. Milyen napod volt?

– Érdekes és tanulságos – nevetett India.

– Keress fél, ha lesz egy kis idődd! Most pedig menj, és vidd magaddal a kiválasztottat – mondta Azura.

India átsétált a háremen, és megállt Nila előtt.

– A bej azt kívánja, hogy keresd fel. Kövess engem – mondta közönyösen.

Sarkon fordult, és kifelé indult a háremből. A bej ágyasa feltápászkodott, és önelégült pillantást vetve társnőire India után sietett.

– Ne szaladj annyira! – nyafogta Nila. – Az én lábam nem olyan hosszú, mint a tiéd! Törékeny és finom csontozatú vagyok.

India egy szót sem felelt, de kissé meggyorsította lépteit. Törékeny és finom csontozatú? De hiszen ez egy parasztlány!

– Megmondom a bejnek, milyen goromba vagy! – kiáltotta Nila.

India megállt és megfordult.

– Én meg azt fogom elmondani neki, hogy amikor benyitottam a hárembe, ti éppen leszóltátok a férfiasságát. Nagyon megdöbbentem. Majd megkérdezem: vajon hogy érthették azt a hölgyek, hogy önnek kukac van a farka helyén, uram?

– Ezt nem merészelheted! – mondta Nila, és kék szeme tágra nyílt rémületében.

– Vigyázz, Nila, nehogy rosszkedvemben találj! – figyelmeztette India a nőt.

Folytatta útját, és Nilát a bej hálószobájához vezette.

– Gondolom, egyedül is idetalálnál – szólt hátra mézédes hangon.

Nila eszelős sebességgel elrohant India mellett, és trillázva berontott Kaleb Afraim szobájába.

– Ó, uram, olyan gyorsan jöttem, ahogy csak tudtam!

– India! Hozz egy fiaskó sörbetet! – hallatszott a bej hangja. – Siess!

India kisietett a konyhába. Az asztalon ezüsttálca állt, rajta egy nagy üvegkancsó gyümölcslé és két kis pohár. India felvette a tálcát, és visszasietett. Lassan benyitott a hálószobába.

A bej és társnője már meztelen volt. Nila urának széttárt lába között ült, és mialatt a férfi egyik keze a nő hatalmas mellét gyömöszölte, Nila félig lehunyt szemmel, sóvár arckifejezéssel a bej másik kezének ujjait szopogatta. India megtorpant, nem tudta, hová tegye a tálcát.

Nila megfogta a férfi kezét, és a vénuszdombjára helyezte. A férfi ujjai úgy jártak fel és alá, mintha önálló életet éltek volna, mialatt Nila ide-oda mozgott.

A bej szeme Indiára tévedt. Látta a lány szép arcán a zavart és a megdöbbenést. India megpróbált máshová nézni, de képtelen volt rá, arca lángvörösre vált szégyenében.

– Tedd a tálcát az ágyra, aztán keresd meg a matracodat! – szánta meg a bej Indiát.

A parancsoló hang felriasztotta a lányt kábulatából. Annyira sietett, hogy megbotlott a saját lábában, lecsapta a tálcát, és kirohant a hálószobából, hogy ne lássa és ne hallja ezt a felkavaró, mégis izgalmas jelenetet. Szíve hangosan kalapált, lába roskadozott a gyengeségtől.

Kivette matracát a szekrényből, odaterítette a bej ajtaja elé, és ráfeküdt. De amint behunyta szemét, újra a bejt és társnőjét látta maga előtt. *Vajon miért zavar ez engem ennyire* – kérdezte magától. A bej nem bántotta Nilát, a nő azon igyekezett, hogy még jobban felkeltse a bej figyelmét. Nyilván nem lehet abban semmi rossz, ha a bej és Nila olyan elégedettek egymással.

India megint lehunyta a szemét, és elszunyókált. Pár perc múlva azonban egy női hang mély nyögésére riadt fel. Közelebb kúszott az ajtóhoz, és rátapasztotta a fülét.

– Óóó! Óóó! Ne hagyd abba, uram! A paradicsomban vagyok! Óóó! Óóó! Igen! – hallatszott Nila sikolya.

India szeme rémületében kerekre tágult, majd meghallotta a bej nyögését is. A hang gyönyörről árulkodott.

– Dehogy hagyom abba, te kielégíthetetlen kis szuka! – mondta a bej. – Addig csinálom, míg kielégülsz végre!

– Óóó! Igen! Igen! Igen! – Nila majdnem zokogott.

India egészen picire húzta össze magát, kezét a fülére tapasztotta. A szeretkezés hangjait semmi mással nem lehetett összetéveszteni. India szeme előtt állandóan a bej és Nila imént látott képe lebegett. *Ó, istenem, mi történik velem* – gondolta magában.

Megpróbálta maga elé képzelni Adriant hasonló helyzetben, de sehogy sem sikerült. Inkább saját magát képzelte Nila helyébe. Ez túl rémes volt ahhoz, hogy tovább elmélkedjen rajta. Hiszen nem is ismeri ezt a férfit! Hogyan képzelheti el magát olyan férfival, akit egyáltalán nem ismer?

A következő napok hajszálra ugyanúgy teltek el a bej szolgálatában, mint a legelső, mégis minden nap hozott valami apró változást. India legjobban azokat a délelőttöket szerette, amikor a bej nyilvános kihallgatást tartott, vagy amikor hivatalnokok és látogatók érkeztek az udvarba. Csak az európai vagy a zsidó látogatóknak esett nehezükre, hogy ne meredjenek rá India mezítelen mellére. A lány kezdte mulatságosnak tartani az efféle helyzeteket.

A délutánok forrók, hosszúak és unalmasak voltak. A bej engedélyt adott rá, hogy Azura arabul tanítsa Indiát. Az idegen írásjeleket nagyon nehéz volt megtanulni, de India szerette a kihívásokat.

Egy délután, amikor befejezték a leckét, Azura hozatott kettejüknek egy nagy kancsó hideg sörbetet és egy tál mézes süteményt.

– Nagyon jól haladsz – dicsérte meg Indiát. – Kaleb Afraimnak sokkal tovább tartott, mire megtanulta azt, amit te néhány hónap alatt magadba szívtál. Jó nyelvérzéked van, gyermekem.

– Kicsoda ő, Azura? Mármint Kaleb Afraim. Hogyan lett egy idegenből a szultán helytartója?

– Fogoly volt, két évet töltött gályán. Egy napon az én uram, Sarif el-Mohamed érkezett a hajóra, mert meg akart beszélni valamit a kapitánnyal. Kaleb addigra bebizonyította ügyességét, és már nem volt odaláncolva az evezőpadhoz. Amikor a megbeszélés véget ért, Sarif el-Mohamed beszállt a csónakjába, de megbotlott, és a tengerbe zuhant. Nem

tudott úszni, súlyos ruhái a mélybe húzták. Kaleb azonnal utánaugrott, és megmentette a bej életét. Az én uram ekkor hálából felszabadította Kalebet, és meghívta magához, hogy neki szolgáljon. Hamar összebarátkoztak. Sarif betegeskedni kezdett, és Kaleb Afraim egyre több és több terhet vett le a válláról. Az uram levelet írt a szultánnak, megírta, hogy haldoklik, és kérte, hadd lépjen Kaleb Afraim az örökébe. A szultán beleegyezett. Az én drága uram azzal a tudattal halt meg, hogy El-Szinut jó kezekben lesz.

Azura kék szemében könnyek csillogtak. India részvéttel fogta meg az asszony kezét.

– Ne sírj!

Azura elmosolyodott.

– Régen történt már meg, hogy Sarif el-Mohamed nevének említése sírásra késztetett – mondta. – Megkértem Kaleb Afraimot, engedje meg, hogy továbbra is itt maradjak, ebben a házban. Kaleb Afraim kegyes és jószívű. Mondd, gyermekem, kedveled egy kicsit?

– Igen – bólintott India. – De nem mindig. Néha olyan goromba, pedig azt hiszem, nem akar az lenni.

– Bölcs vagy, hogy észrevetted – mondta elismerően Azura. – Különleges asszonynak kell lennie annak, aki megolvasztja szíve jégpáncélját. Azt hiszem, India, te lehetnél az az asszony. Annyi mindent megkaphatnál, gyermekem, csak kérned kellene.

– Nem tudom, készen állok-e erre – vallotta be India.

– Ugye, arra nem is gondolsz, hogy visszatérj a hazádba? Hidd el, ebből semmi nem lesz. A te életed itt telik el.

Este, amikor India matracát a bej ajtaja elé terítette, ezek a szavak jártak az eszében. Megpróbálta kirekeszteni agyából a bej éjszakai társnőjének kiáltozását. Vajon miért jajonganak ezek a nők, mialatt a bejjel szeretkeznek, és miért kiált fel a férfi is? Kész rejtély. Olyan titok, amit nem képes megoldani, ha nem adja oda magát Kaleb Afraimnak.

Adja oda magát? Igaza van Azurának? Tényleg soha nem térhet vissza Angliába? Mi van akkor, ha Azura igazat mondott? Élete végéig így fog élni?

India arra gondolt, hogy már megismerte a bej testét, a látványtól nem riadozik, már nem is zavarja. A saját testét is ismerte. A baj ott kezdődött, hogy nem volt benne biztos, mit csinálnak a bej és asszonyai, amikor csókolgatják és simogatják egymást.

Eszébe jutott, hogy egyszer megkérdezte az anyjától, mi történik egy férfi és egy nő között. Jasmine hosszan töprengett, majd azt felelte, amíg férjhez nem megy, nem kell tudnia erről. Egy lány ne szerezzen tapasztalatokat az esküvője előtt. És különben is, nevetett Jasmine, jobb, ha a férfi azt hiszi, hogy ő irányítja a szeretkezést. Ha a menyasszony már mindent tud, az lelohasztja a vőlegény kedvét.

India azon töprengett, hogy Azura talán felvilágosíthatná. Holnap meg is kéri rá. Azura elégedett lesz, ha megtudja, hogy India érdeklődik az érzékiség után.

– Ah, uram, ez túlságosan jó! – hallatszott a kiáltás a bej szobájából.

– Maradj már csöndben, te ostoba teremtés! – motyogta maga elé India.

Lefogadom, hogy én nem visítoznék így – gondolta. – *Azt hiszem, csak azért csinálják, hogy elnyerjék a bej tetszését.*

Ennyire mégsem lehet csodálatos az a dolog. Vagy mégis? Vajon lesz valaha bátorsága, hogy kitapasztalja? Mi van, ha a bejt már nem is érdekli? Nem. Ez lehetetlen.

India az utóbbi időben gyakran elkapta a bej pillantását, amely őt követte. Vajon sejti, hogy mennyire érdekli őt? Azt a kutyafáját! Hogy ez milyen zavarba ejtő!

India végül elaludt, de pirkadatkor szokása szerint felébredt. Benyitott a bej hálószobájába, az ágy mellé lopakodott, és megérintette a férfi mellett kuporgó meztelen lány vállát.

– Szamara! – suttogta a hosszú lábú, barna hajú lány fülébe. – Szamara! Kelj fel! Menj vissza a hárembe!

– Hmmm. Ha még egy kicsit maradok, talán újból megkíván – motyogta a lány félálomban.

India megragadta a lány karját.

– Kelj fel! Ismered a szabályt! Ha nem mész vissza a hárembe, idehívom az eunuchot! Akkor aztán megbüntetnek!

Szamara felkászálódott és talpra állt.

– Féltékeny vagy, mert a bej nem talál kívánatosnak – mondta megvetően.

India taszigálni kezdte a meztelen lányt, és a kezébe nyomta a kaftánját.

– Tévedsz, te elvirágzott damaszkuszi rózsa! *Én* nem találom kívánatosnak a bejt. Azt hiszem, hosszú időbe telik, míg újra az ágyába akar hívni téged, Szamara. Tudod – tette hozzá édesded mosollyal –, a gazdám tökéletesen megbízik bennem, és én választom ki az éjszakai hálótársát. Azt hiszem, jó sokáig nem foglak téged választani.

– Hazudsz! – tátotta el a száját Szamara. – Hazudsz!

India nevetett.

– Eredj vissza a hárembe, és várj, amíg gazdád újra hív. Mire ez az idő eljön, megöregszel és elhájasodsz.

Ki lökdöste a lányt a folyosóra, és rácsapta az ajtót.

– Ronda tehén – morogta félhangosan. – Előbb alszom én a bejjel, mint hogy újra az ágyába bújj!

– Csakugyan, India? – kérdezte a bej az ajtóban állva.

– Mit csakugyan, uram? – kérdezte ártatlanul India.

– Gonosz nyelved van, és zsarnokoskodsz az asszonyaimon – nevetett a bej. – Féltékeny vagy rájuk?

– Uram, igaz, hogy most a rabszolgája vagyok, de az apám herceg. Az ön asszonyai alacsonyabb osztályból származnak, és ha nem fegyelmezem meg őket, elviselhetetlenné válnak – válaszolta India, mintha nem is hallotta volna a bej kérdését. – Jöjjön, itt az ideje a fürdésnek.

– Igenis, asszonyom – tréfálkozott a bej, és követte Indiát a fürdőbe.

A vakargatást India akkora hévvel végezte, hogy a bej tiltakozni kezdett.

– Ne gyerekeskedjen! – szólt rá India szigorúan. –Menjen a medencébe, és áztassa ki magát.

A bej nyakig belemerült a meleg, illatosított vízbe, onnan figyelte a tisztálkodó Indiát. Az óta az első reggel óta nem közelített hozzá. Most úgy gondolta, talán újra megpróbálhatná. Félig csukott szemmel figyelte, ahogy a lány leöblí-

tette magát, a polcra tette az ezüstlavórt, beszállt a medencébe, és leült a bejjel szemközt.

– Ma nem lesznek látogatói, uram – mondta India.

– Elmegyek és megnézem a mérnök terveit a vízvezeték javításáról – mondta a bej. – Azon gondolkodom, talán jobb lenne, ha újat építtetnék a városnak, és nem a régit toldozgatnánk.

– Megjavíttathatná a régit, hogy azt használják, mialatt újat építtet, így El-Szinut egy percre sem maradna víz nélkül. Ha a vízvezeték csakugyan olyan régi, ahogy ön mondja, bármikor felmondhatja a szolgálatot, és ez nagy csapás lenne a városnak.

– Egyesek szerint még kibírja egy darabig. Miért adjak ki tengernyi pénzt egy újra?

– A nép jóléte érdekében, uram, egyetlen kormányzat sem krajcároskodhat – válaszolta India. – Miért szed adót és sarcot, ha nem teszi kényelmesebbé és biztonságosabbá a nép életét? Úgy tudom, a szultán anyja azt szeretné, hogy béke legyen. Ha El-Szinut elveszíti a vízellátását és a nép fellázad a kormányzat ellen, ugyan mit segíthet a távoli Isztambul? Csapatokat küldenek ide, leverik a lázadást, eltávoznak, de a probléma megmarad. Sokkal jobb lenne tehát, uram, ha elkerülné a zendülést.

– Jó tanács – mondta a bej.

Mialatt India beszélt, arra gondolt, hogy a lány sokkal eszesebb minden általa ismert nőnél.

– Jöjjön, uram – mosolygott India. – Nem maradhat egész álló nap a medencében. A masszőr már várja.

Kaleb Afraim jót kuncogott magában. Arra készült, hogy elcsábítja a lányt, de India annyira elbűvölte a vízvezetékről tartott előadásával, hogy a bej egészen megfeledkezett szándékáról.

A férfit megmasszírozták, India felöltöztette, és reggelit vitt neki. Ezután a bej bezárkózott a könyvtárába, és átnézte a mérnök terveit. Eszébe jutott, hogy India milyen bölcsen látja a dolgokat. Elküldött a tervezőért, és elmondta neki az ötletet, hogy építsenek új vízvezetéket a régi mellé.

– Ez csakugyan jobb stratégia, uram – helyeselt a mérnök. – Ha kisebb javításokat végzünk a régi vezetéken, az még kitart néhány évig. Az új megépítése három évet vesz igénybe, de az jó néhány évszázadon át elláthatja friss vízzel a várost.

– És mennyibe kerülne?

– Nem többe, uram, mint a régi kijavítása.

– Akkor hát újat építünk – döntötte el a bej, és visszaadta a terveket a főmérnöknek. – Kezdjétek el azonnal.

Amikor a bej visszatért lakosztályába, kegyetlenül megfájdult a feje.

– Azt hiszem, esni fog – mondta.

– Előkészítsem a délutáni szundikálását, uram? – kérdezte India.

A bej bólintott. Allah! Hirtelen annyira megkívánta a lányt, hogy majdnem beleőrült. India levetkőztette, és rózsavízbe mártott szivaccsal megmosdatta. A bej egy szót sem szólt, de kék szemének fürkésző pillantásától India egészen elgyengült. *Ha ránézek, elveszek* – gondolta.

– Jól van, uram? – kérdezte.

– Fáj a fejem.

– Üljön le, majd egy kicsit megmasszírozom.

– Ne! – tiltakozott a bej, mert úgy érezte, ha a lány megérinti, felrobban. – Lepihenek, és jobban leszek. Menj, tanulj Azurával.

– Azura szerint gyorsabban haladok, mint bármelyik eddigi tanítványa. Itt maradok inkább, ha szüksége van rám.

– Gyere, feküdj mellém – mondta halkan a bej.

India megrázta a fejét.

– Feküdj mellém, ígérem, egy ujjal sem nyúlok hozzád! A közelséged megnyugtat.

– Még nem ettem, azután pedig vissza kell vinnem a tálcát a konyhába.

– Ha befejezted, gyere vissza.

– Ez parancs, uram?

– Nem – felelte a bej, és behunyta a szemét.

India kisurrant a hálóteremből, megebédelt, aztán visszavitte a tálcát Abunak. Visszatért a hálószobába, pár percig vívódott magában, majd odahevert a bej mellé. A bej meg sem mozdult. India nem tudta, alszik-e vagy ébren van. Eleredt az eső, a cseppek egyhangú kopogása megnyugtatta. A lány szemhéja elnehezült, és hamarosan elaludt.

Kaleb Afraim mélyet lélegzett, és karját az alvó lány válla köré fonta. India álmában felsóhajtott, és közelebb húzódott hozzá. A bej alig bírt magával. A lány önként jött hozzá! Nézegette India arcát. Milyen szép, és már majdnem az övé! Alig várta, hogy megcsókolhassa telt ajkát.

Ökölbe szorította a kezét, nehogy véletlenül megérintse, és ezzel elijessze a lányt. Tudta, hogy mások nevetségesnek tartanák, ahogy Indiával viselkedik. Ha egy nő egy férfihoz tartozik, és a férfi megkívánja a testét, akkor a nő vagy neki adja magát... vagy a férfi a magáévá teszi. Indiát azonban nem volt képes erőszakkal a magáévá tenni. Rádöbbent: azt akarja, hogy a lány önmagáért szeresse őt, és ne azért, mert ő El-Szinut ura.

Háremének asszonyai szépek és szeretnivalók, de Indiának igaza volt, amikor azt mondta, hogy félnek tőle. A háremhölgyek tetszeni akarnak neki, mert ő El-Szinut ura, a bej. India elgondolkodtatta, nem fecsegett ostobaságokat. Sokkal nagyobb szüksége volt a lányra, mint a többi odaadó testre. Asszonyra volt szüksége, aki a társa lenne, a szerelme, akinek elmondhatja az igazat. Szüksége volt Indiára.

Olyan egyszerű volt ez, akár a kétszerkettő, de úgy érezte, meg kell győznie a lányt is. Azon, hogy vajon könnyen vagy nehezen megy-e majd a dolog, nem töprengett.

Mostanában kérdést vélt felfedezni a lány csodálatos szemében. Vajon mire gondolhat, amikor így néz? Vajon ha Angliában lennének és nem El-Szinutban, elfogadná őt férjéül? India tizenhét éves, szűznek már túl koros, de még nem választott magának férjet, és a családja sem választott számára. Ugyan miért nem, tűnődött a bej. Egy szép napon majd ezt is megkérdezi tőle, gondolta, majd mély álomba merült.

Amikor felébredt, teljesen tiszta volt az agya. Az eső elállt. India eltűnt mellőle. Álmodta volna az egészet?

– India!

– Igen, uram! – A lány a hálószoba ajtajában állt.

– Elmúlt a fejfájásom.

Egy pillanatra úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, aki fél, hogy otthagyják.

– Örülök, uram.

A bej felkelt, és India ráadta a kaftánját.

– Kit válasszak ma éjszakára, India? Kit válasszak?

Egy hosszú pillanatig csend volt. India átható tekintettel nézte a bejt, mintha a lelkébe próbálna látni, majd lassan megszólalt.

– Azt hiszem, hallotta azt a butaságot, amit Szamarának mondtam.

– Kit válasszak, India? – ismételte meg a kérdést a bej. A lány elé állt, kezét könnyedén India vállán nyugtatta. *Elvesztettem a józan eszem* – gondolta India. – *Nem!*

Nem akarom!

– India?

– *Engem válasszon, uram! Engem.*

10. fejezet

A bej nem volt benne biztos, jól hallotta-e. Kinyújtotta a karját, két kezébe fogta India arcát, és a lány szemébe nézett.

– India?

– Engem válasszon, uram! – ismételte meg halkan a lány.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a bej.

A szíve erősen vert, és olyan erős vágyat érzett, hogy majdnem elájult, fiz nemcsak testi vágy, ébredt rá hirtelen. fiz szerelem!

– Biztos. De kérem, legyen türelmes hozzám! Olyan keveset tudok a szenvedélyről! – mondta India lángba borult arccal.

Kaleb Afraim lehajtotta sötét fejét, és ajkát a lány szájára tapasztotta. Lassan, finoman, sokat ígérőn csókolta.

A csók után India önkéntelenül az ajkához érintette a kezét. Nem tudta pontosan, mire számított, csak azt tudta, hogy nem erre a lágy kedvességre. A bej a lány szemében tükröződő zavarból kiolvasta tökéletes ártatlanságát.

– Majd én megtanítalak a szenvedélyre, India – engedte el a lány arcát, aztán két erős karjával szorosan átölelte.

India arca a férfi mellkasán feküdt. A kaftán selymén át érezte a bej szívverését. Megremegett. Haragudott magára, mert ezt a gyengeség jelének vélte, és elhúzódott a bejtől.

A férfi gyengéden visszahúzta, és újra átölelte. Keze megnyugtatóan simogatta a lány fekete haját.

– A szenvedély először mindig zavarba ejtő – magyarázta. – Később már csupa meglepetés.

– Olyan ostobának érzem magam – vallotta be India.

– Ne érezd ezt, tüskés szüzecském – mondta ingerkedve a bej. – Még soha nem volt szűz lány az ágyamban, és ez szokatlanul izgató.

– Mit kell tennem? – kérdezte India.

– Egyszer majd megtanítalak azokra a dolgokra, amiket szeretek, drágám. Ma éjjel azonban egyszerűen bevezetlek a szerelem élvezetébe.

– Ó!

A bej érezte, hogy a lány megmerevedik a karjában. Rájött, milyen ideges lehet, ezért elengedte.

– Menj, hozd be a vacsoránkat! Már nem fáj a fejem, és farkaséhes vagyok.

India megkönnyebbülten az ajtó felé szaladt. Nem mintha vissza akarta volna vonni felajánlkozását, esze ágában sem volt. A férfi viselkedése rádöbbentette, hogy nem akarja őt siettetni a szenvedély ösvényén. Vajon milyen lehet? Ő is úgy kiabál majd, mint azok az ostoba háremhölgyek? Kíváncsi volt, vajon mi készteti gyönyörteli kiáltozásra a nőket.

A bej csókja tényleg csodálatos, sokkal kellemesebb Adrian csókjánál. India egy pillanatra lelkifurdalást érzett, de ez az érzés hamar tovaszállt.

Már látta, hogy Adrian milyen ostoba volt. A bej nem volt kegyetlen ember, de tiszteletet követelt. Ha Adrian okosabban viselkedik, talán már kiválthatták volna, és akkor Indiáról is megtudná a családja, merre van. Adrian egyszer kiszabadulhat a fogságból, de ő soha nem szabadul meg.

Ezért adja meg magát Kaleb Afraim vágyának? Hogy megtalálja a helyét ebben az új világban? Vagy egyszerűen felizgatta ez a férfi, aki olyan kedves és olyan kegyetlen tud lenni? India azon töprengett, vajon más férfi is ennyire türelmes lenne-e hozzá.

– Felállítom a sakktáblát – mondta a bej, amikor India letette a tálcát, és előkészítette a lavórt a szerelmi kendőcskékkel.

India leült a bejjel szemközt, és sakkozni kezdtek. A lány azonban most szórakozott volt, és miután a harmadik partit is elvesztette, a bej azt javasolta, hagyják abba a játékot.

A férfi kinyújtotta a kezét, megfogta vele a lányét, az ajkához emelte, és szopogatni kezdte India karcsú ujjhegyeit. A lány meghökkent, és elhúzta a kezét. A bej most kinyújtotta a karját, és megérintette a lány ajkát.

– Tedd azt, amit én csináltam, India – utasította halkan.

India szégyenlősen a szájába vette a bej ujjait, megnyalogatta, eleinte csak gyengén, majd erősebben kezdte szopogatni. Erezte, hogy a szívverése felgyorsul, arcát elöntötte a forróság. Ez annyira érzéki… olyan primitív. Miközben kényszerítette magát, hogy csinálja, valójában nem is akarta abbahagyni.

Elengedte a férfi ujjait, és kérdő tekintettel nézett rá. A bej gyengéden megsimogatta India arcát.

– Éhes vagy? – kérdezte.

India idegesen bólintott, noha egy csepp éhséget sem érzett. Minden, ami eltérítette a felháborítóan érzéki gondolatoktól, megkönnyebbülést jelentett.

Odamentek az asztalhoz, az előkészített ennivalóhoz. India sörbetet töltött a bejnek egy kis ezüstserlegbe, és a kezébe adta. Egy darabig némán eszegettek.

A bej vett magának egy fürt szőlőt, és lassan, egyenként leharapdálta róla a szemeket. Pillantásuk találkozott. India elbűvölten figyelte a férfit, amint erős fehér fogaival és gyorsan forgó nyelvével kiszívta a szőlő nedvét. A látvány szinte megszédítette.

Amikor a bej megette a szőlőt, elvett a tálcáról egy szelet gránátalmát, kiszedegette a magjait, és etetni kezdte Indiát. A lány evett néhány falatot a fanyarul édes gyümölcsből, és a kicsorduló levét lenyalogatta a férfi kezéről. *Milyen merész lettem* – gondolta, és elpirult, amikor meglátta a kis mosolyt a férfi szája szögletében. Csak nem olvas a gondolataiban?

Kaleb Afraim egy benedvesített szalvétával megtörölgette a lány száját és kezét, majd a magáét is. Azután hátradőlt a székében.

– Vetkőztess le, India! – mondta.

India nem ellenkezett. A meztelenség már természetes dologgá vált közöttük. Felállt, megoldotta a pantalló övét, és lehúzta a nadrágot a bejről.

– Most gyere ide – mondta a férfi.

India előrelépett. A bej egy nedves szalvétával letörölgette a lány mellbimbójáról a kármin festéket.

– Jobban szeretlek úgy, ahogy Allah megteremtett – mondta.

Levetette a kaftánját, és annyira magához húzta a lányt, hogy testük összeért.

– Fogalmad sincs, drágaságom, mennyire kívánlak – mondta halkan a bej. – Nagyon fontos, hogy ne félj tőlem, és attól sem, ami ma éjszaka történik közöttünk. Érted?

India némán bólintott, képtelen volt a férfira nézni. Hirtelen nagyon elszégyellte magát.

– Nem bántalak – ígérte a bej. – Ha félsz, rögtön szólj! Nincs abban semmi szégyen, ha egy szűz lány hirtelen vonakodni kezd. A szeretkezés kellemes időtöltés, és én azt akarom, hogy neked is örömed teljék benne.

India újra bólintott. A férfi lágyan simogatta, keze finoman siklott fel-alá a hátán, majd megcsókolta. Ajka érintése elhessegette a lány idegességét. India olyan édességet érzett, mint még soha életében. Visszacsókolta a férfit, úgy kínálta fel magát, ahogy Adriannek sohasem, és rájött, mennyire kívánja. *Akarom őt* – gondolta India –, *pedig nem is tudom, mit jelent ez valójában.*

A bej csókokkal árasztotta el a lány arcát. India úgy gondolta, nincs már a bőrén egy picurka hely sem, amit ne csókolt volna meg.

– Olyan szép vagy – suttogta a bej.

Újra meg újra lecsapott rá az ajkával, ahogy a méh száll a virágra. Harapdálta egy kicsit, majd szenvedélyesen az ajkára tapasztotta a száját, és lágyan, mégis erélyesen rávette, hogy a lány szája kinyíljon. A bej először csak a nyelve hegyével cirógatta meg, majd hirtelen bedugta nyelvét a lány szájába, és megérintette India nyelvét.

A lány levegő után kapkodott. Vissza akart húzódni, de nem tudott, a szájában körkörösen mozgó nyelv a legérzékibb dolog volt, amit valaha tapasztalt. Habozva, de egyre jobban nekibátorodva ő is megkereste nyelvével a férfi nyelvét. Érezte, hogy a teste átforrósodik a furcsa, ismeretlen, de kellemes melegségtől. Átkarolta a bej nyakát, közelebb préselődött a férfi testéhez. Egymáshoz tapadtak.

A bej lélegzete elakadt, amikor megérezte India hozzásimuló mellét. Ha más nő lett volna ott, a bej azon nyomban a padlóra dönti és a magáévá teszi. Ehelyett kissé lazított a lány ölelésén, fordított egyet a derekán, úgy, hogy mindkét kezével elérje India mellét.

A lány keblei úgy pihegtek a férfi tenyerében, mint két fehér galamb. A bej hüvelykujjával könnyedén végigsimogatta a mellbimbóit, és elmosolyodott, amikor a finom bimbók megmerevedtek az érintésétől.

India lehunyta a szemét, felsóhajtott, és fejét a férfi vállára hajtotta. Olyan jól érezte magát, ahogy Adrian Leigh-vel sohasem. Hogy lehet ez? Szerette Adriant! Szerette? India rájött, hogy apjának igaza volt. Nem szerelem volt az, csak afféle hóbort, tapasztalatlanság és nyakasság. Semmi több. De akkor mi az, amit Kaleb Afraim iránt érez? Vajon miért enged meg neki olyasmit, mint amit most tesz vele? A férfi nem tesz erőszakot rajta. Ó, nem, India nem akart a megrontott lányok ősrégi kifogásával takarózni.

– Mi az, India? Érzem, hogy valami zavar – mondta a bej, miközben keze folytatta a lány mellének cirógatását.

– Azon gondolkodom, miféle teremtés vagyok – mondta őszintén India. – Arra tanítottak, hogy az intim érintések csak férj és feleség között megengedettek, én mégis engedem, hogy csókoljon és fogdosson… Ráadásul bűntudatot sem érzek. Hogy lehet ez? Talán semmivel nem vagyok jobb, mint egy bájait kínálgató, züllött utcalány?

A bej levette kezét a lány kebléről, megfogta a vállát, és maga felé fordította.

– Nézz rám! – mondta szigorúan. – Ez itt nem Anglia. Itt nem tartjuk bűnnek, ha egy férfi megkíván egy nőt. Ezért tarthatunk egyszerre négy feleséget és annyi ágyast, amennyi tetszik. Mondd, India, feltűnt már neked, hogy vonzódsz hozzám, ezért nem szégyelled a viselkedésünket?

A férfi ajka könnyedén végigsimított a lány ajkán, kék szemével kérdőn nézett a szemébe.

India elpirult, és reszketni kezdett.

– Én… én… ó! Annyira utálom, hogy zavarban vagyok! – mondta, és sírva fakadt.

– Megmondtam, hogy semmi nem lesz közöttünk addig, amíg te nem akarod éppen annyira, mint én – emlékeztette a bej.

Imádkozott, nehogy a lány újra lelohassza a szenvedélyét. Minden erejére szüksége volt, hogy türelmes maradjon.

– De én akarom… – mondta India halkan, és fejét a férfi mellkasához szorította.

Jaj, istenem, miért viselkedik ilyen végtelenül ostobán? Mi a baj vele?

Allah, gondolta a bej. Minden szűz lány ilyen? A fene a kis boszorkányba! Felkeltette benne a vágyat, most már nem vár tovább!

Se szó, se beszéd felnyalábolta a lányt, és karjával szorosan átölelve a párnák közé zuhant vele.

– Ó! – nyílt tágra a lány szeme.

Ösztönösen tudta, hogy innen már nincs visszaút. Amikor a férfi elfektette a selyemmel bevont matracon, a szeme leplezetlen vágyat tükrözött. Hirtelen eszébe jutott az anyja. Vajon Jasmine nem önként adta oda magát Stuart Henry hercegnek? Abból a szerelemből született az ő féltestvére, Charles Frederick Stuart! És ez Angliában történt!

– Mire gondolsz? – támadt rá a férfi.

– Arra, hogy a pillantása éget, uram – vallotta be India.

A bej nevetett, és könnyedén megcsókolta a lány ajkát.

– Ha olvasni tudnál a gondolataimban, kis szüzem, azonnal lángra lobbannál. Nem is tudom, kívántam-e valaha asszonyt annyira, amennyire téged kívánlak, drága Indiám.

– Még nem vagyok asszony – suttogta India.

– Ezen hamarosan segítünk – felelte a bej.

Végigcsókolta a lány nyakát, a mellkasát, a keblét, a férfi forró ajka égette India bőrét. A lány melle megduzzadt, szinte fájt. Amikor a férfi szája a mellbimbójára zárult és szopogatni kezdte, kis kiáltás tört fel belőle.

Erezte, hogy a bej körbenyalogatja bimbóját, majd fogaival gyengéden, nagyon gyengéden beleharap érzékeny csúcsába. Nyelvével közben gyorsan, csillapítóan simogatta.

Amikor a bej felemelte sötét fejét, India mohón odakínálta a másik mellét is, amely ugyanilyen gyönyört kívánt.

Ekkor megérezte, hogy a bej másik keze a hasát simogatja, kis köröcskéket rajzol selymes bőrére. India fájó gyönyörrel várta, mi történik most. A kéz lecsúszott a vénuszdombjára, és a lány lélegzete elakadt.

A bej végigsimította a sima domborulatot, és ujjával szétválasztotta az egymásra boruló rétegeket. India még mindig alig kapott levegőt, mert a férfi ujja olyan helyre tapintott, amelynek létezéséről ő eddig nem is tudott. Az ujj becézgetni és simogatni kezdte azon a helyen. India a férfi vállába mélyesztette az ujjait.

– Ez itt a gyönyöröd helye – suttogta a bej, és ujja fel és alá mozgott az érzékeny területen. – Érzed már, drágaságom, érzed? Kezd átjárni a gyönyör, ugye?

– Igen!

Jóságos ég, ez nagyon jó! Mindjárt meghalok a gyönyörűségtől – gondolta India, és még jobban a férfi ujjához szorította magát. Úgy érezte, mintha szétrobbanna, a gyönyör lassacskán egész testét átjárta. Mint valami forró bor nyargalt végig az erein, de éppolyan gyorsan, ahogyan elkezdődött, félbeszakadt.

– Ne! – tiltakozott India.

– Folytatom majd – nyugtatta meg a bej. – Ez még csak a kezdet.

Ujjával mélyebbre ásva felfedezőútra indult India bensőjében. Egy pillanatig sem kétkedett a szüzességében, de nem tudta megfosztani magát attól az élvezettől, hogy kitapintsa a lány érintetlenségét. India nagyon szűk volt, de máris megnedvesedett, fiatal teste mohón várta a beteljesülést.

A bej nem tudott tovább várni. Visszahúzta a kezét, ráfeküdt India testére, csókolta, és közben kezével lágyan magához húzta a lányt.

India érezte a hosszú keménységet, ami nekifeszült, és utat keresgélt magának a testében. A férfi lassan széttárta a lány lábait, és újra megcsókolta. Arcán nem látszott buja vágy, csak gyengédség.

– Uram? – nézett rá kérdőn India, és választ keresett a bej szemében.

A mélykék szempár a lány szemébe nézett.

– Te kis bolond – mormolta. – Még mindig nem jöttél rá, hogy szeretlek?

Aztán egyetlen szó nélkül mélyen beléhatolt, és elvette az ártatlanságát.

A bej kijelentése annyira meglepte Indiát, hogy szüzessége elvesztésének fájdalmát is alig érezte. A férfi mozogni kezdett benne, és India halkan felkiáltott a gyönyörűségtől. Érezte a férfi hímtagjának teljes hosszát és terjedelmét. Eleinte szégyenlősen, majd egyre merészebben fogadta magába, miközben karjaival magához ölelte a bejt.

– Fond körém a lábadat – suttogta a bej India fülébe.

India engedelmeskedett, és felkiáltott, mert érezte, hogy mozdulatától a férfi még mélyebben tud beléhatolni. Soha életében nem képzelte, hogy ez ilyen! Ilyen csodálatos! Ilyen meghitt! Ilyen leírhatatlan!

Erősen belekapaszkodott a férfiba, lélegzete nehéz lihegéssé mélyült, körmei a bej húsába vágtak. Növekedett benne a feszültség, amelynek ki kellett robbannia.

– Óóó! Nem bírok többet! Óóó! Ne hagyd abba! – kiáltozta India.

Aztán eljött a pillanat, amikor lelke elszakadt testétől, és a csillagok felé repült. Meg-megrándult, reszketett, a gyönyör egyik hulláma a másik után érkezett, forrósággal és kéjjel árasztva el a testét.

A bej érezte India sima bensőjét robbanni készülő férfiassága köré feszülni, és ezen nagyon meglepődött. A lány az imént még szűz volt, és lám, szenvedélye máris elragadta. A teljes megadás nyögésével elárasztotta India titkos kertecskéjét szerelmi levével, *Fiúkat akarok ettől az asszonytól* – ez volt az utolsó gondolata. Legördült India testéről, de karjával szorosan magához ölelte.

Halk szipogásra riadt fel.

– Mi a baj, India? Allah bocsássa meg, ha bántottalak! Mondd, mi a baj, drágaságom? – hajolt a lány fölé, és lecsókolta könnyeit az arcáról.

– Olyan boldog vagyok – sírdogálta India. – Most már mindig így lesz ez közöttünk? Ezentúl is kívánni fogsz, vagy most, hogy már nem vagyok szűz, elvesztettem a vonzerőmet?

India kétségbeesetten nézett a bejre, olyan sebezhető arckifejezéssel, hogy a férfinak majd meghasadt a szíve.

– Szeretlek – ismételte. – Azt hiszed, csak azért mondtam ezt az előbb, hogy elkábítsalak, India? Soha nem hittem volna, hogy beleszerethetek egy asszonyba, de téged szeretlek. Mindig kívánni foglak, kis bolond. Mindig! Azt akarom, hogy a feleségem legyél, amilyen hamar csak lehet. Te leszel a bej első felesége.

– Első feleség? – ült fel India.

– Négy is lehet – incselkedett a bej.

– Négy feleséged lesz? – nézett mérgesen a férfira India.

– Azt hiszem, beérem eggyel is, ha te vagy az, kincsem – nevetett a bej. – Allah, már megint megkívántalak! Azt hittem, hogy az ilyesmi nem lehetséges, de tessék!

– És a háremeddel mi lesz, uram?

– El-Szinut bejét mindenki bolondnak tartaná, ha nem lenne háreme. Erről nem érdemes beszélni, India. És most csókolj meg, édesem!

– Szeretkezni fogsz a háremhölgyekkel?

A bej maga mellé húzta Indiát, és keményen megcsókolta.

– Úgy tűnik, rájuk szorulok, ha a kedvencem ilyen engedetlen – mondta félig nevetve. – Tagadjam meg magamtól a női társaságot, amikor te a gyermekünket hordod a hasadban, vagy amikor havibajod van?

– Ennyire kéjvágyó vagy?

– Bizony – vigyorgott Indiára a bej. – Az vagyok. És most hozd ide a kendőcskéket, mert percről percre jobban kívánlak.

India lebiggyesztette az ajkát, de azután lecsúszott az ágyról, hogy odahozza a lavórt és a puha kendőcskéket. Először saját magát mosta meg. Amikor combja közén megpillantotta a vért, egy pillanatra meghökkent, majd rájött,

hogy ez elvesztett szüzességének a bizonyítéka. Azután friss vizet tett az edénybe, és tiszta ruhát hozott a bejnek.

– A te kötelességed, hogy megmosd a hímtagom – mondta kötekedve a bej.

India megnedvesítette és kicsavarta a kendőt, roppant óvatosan elvégezte feladatát, majd a bej visszahívta az ágyba.

– Azt szeretném, ha cirógatnád a szerelmi lándzsámat – mondta. – Érintsd meg, India. Vedd a kezedbe. Ne félj, nem harap.

India leült a bejjel szemközt. Kíváncsi volt, többet akart tudni a férfi azon testrészéről, amely olyan kimondhatatlan gyönyörűséget szerzett neki. Ujjhegyével óvatosan megérintette a hímvesszőt. Meleg volt, és érintésétől kissé megremegett. India idegesen visszahúzta a kezét, majd játékosan újból kinyújtotta, megfogta a bej férfiasságát, és ujjait lágyan köréje fonta.

– Olyan, mintha önálló életet élne – mondta. – Érzem, ahogy lüktet.

Kissé lazított a fogáson, és most már biztosabb ujjakkal simogatta a hímvesszőt, mintha kedvenc háziállatát cirógatná. Nagy meglepetésére a hímtag a szeme láttára megnőtt, hosszabb és vastagabb lett, vörös feje kicsúszott bársonyos ruhájából.

– Ó! – lehelte India halkan.

– Látod, mekkora hatalmad van felettem, kincsem? Csak rád gondolok, és máris izgalomba jövök. Megérintesz, és én megmerevedek – mondta a bej, és simogatni kezdte India mellét.

– Én éppen úgy felkeltem az étvágyadat, mint ahogy te az enyémet – mondta India, mert megértette, hogy a bej mire akarta megtanítani.

– Igen, India. Tökéletesen megértettél.

– Szeretkezz velem, uram – mondta India halkan. – És taníts meg rá, hogyan kell veled szeretkeznem.

– Az még ráér. Ez az éjszaka a te gyönyörödet szolgálja, drágám. Ha én élvezem, tudom, hogy te is élvezed.

A bej ajka újra birtokba vette India száját. Ez a mennyország, gondolta India. Beleveszett a tüzes szenvedélybe, és az egész világ forogni kezdett körülötte.

Azura észrevette, hogy aznap este a bej egyetlen háremhölgyet sem hívatott magához. Amikor már az éjfélt is elütötte az óra, kapta magát, és átsietett Baba Hasszánhoz. – Nem küldött egyetlen asszonyáért sem, Baba Hasszán. Már évek óta nem fordult elő, hogy a bej nem kívánt magának éjszakára társaságot.

– Erre csak egyetlen válasz adódik: a mi kis vonakodó védencünk végül mégis megadta magát a gazdának. Urunk türelme túltesz minden halandó türelmén – kelt fel párnáiról Baba Hasszán. – Gyere, Azura! Nézzük meg, mi történt kettejük között.

– Nem tehetjük meg!

Baba Hasszán felvihogott.

– A bej soha nem fogja megtudni, hogy kilestük! –emelt fel egy kis olajlámpást. – Kövess!

A főeunuch áthaladt a helyiségen, megnyomott egy csempét a falban, amitől feltárult egy rejtekajtó. Mögötte keskeny, homályos folyosó húzódott. Beléptek, és az ajtó bezárult mögöttük.

– Gyere utánam – suttogta az eunuch, és Azura hüledezve követte.

Az átjáró hol erre, hol amarra kanyarodott. A levegő nehéz és áporodott volt. *Hogy lehet* – töprengett Azura *hogy ilyen régóta élek ebben a palotában, és még soha hírét sem hallottam ennek a titkos átjárónak?*

Az eunuch lámpásának fénye titokzatos árnyékokat vetett a falra. Azura egyre kínosabban érezte magát a szűk, levegőtlen helyen.

– Ugye, mindjárt ott leszünk? – kérdezte.

Az eunuch hirtelen megtorpant, felemelte a lámpást, megfogott egy kallantyút, és halkan elhúzta. Az átjáró falán pici lyuk keletkezett.

– Nézz be, Azura, és mondd el, mit látsz odabent!

Az asszony bekukkantott a nyíláson. A bej hálószobája tárult a szeme elé. Pillantásával az ágyat kereste, majd el-

mosolyodott. India a bej karjában feküdt, és a bej szenvedélyesen szeretkezett vele. Ennél is fontosabbnak tűnt Azura számára, hogy látszott, India felettébb élvezi ura tevékenységét.

Azura elfordult a réstől, és odaszólt Baba Hasszánnak.

– Úgy van, ahogy sejtetted.

Az eunuch betekintett a szobába, majd bezárta a kémlelőlyukat, és visszavezette társát a titkos rejtekúton saját szobájába. A két összeesküvő letelepedett.

– Reménykedjünk, hogy urunk nem un rá – mondta az eunuch, és Azurára nézett. – A lány nem kapott a különleges sörbetből, ugye?

– Eddig nem volt rá szükség, mert nem fogadta el urunk figyelmességét – válaszolta Azura. – Ha a bej nem rendelkezik másképp, nincs is szándékomban megitatni vele. Nagyon gyengéden bánt a lánnyal, Baba Hasszán.

– Mert szerelmes belé – válaszolta az eunuch szárazon.

– Úgy látod, hogy ez nemcsak bujaság? – lepődött meg Azura.

– Nem. Szerelem. Ugyanúgy viselkedik, ahogy veled viselkedett a boldogult gazda. A lány szerencsés.

– Akkor imádkozzunk Allahhoz, hogy elég időnk legyen, mielőtt a janicsárok ideérnek – mondta Azura aggódva. – Indiának annyira le kell kötnie urunk szívét, hogy bölcs és meggondolt férfi módjára tudjon cselekedni. Ó, Baba Hasszán, miért nem élnek békességben a férfiak? Miért kell nekik állandóan háborúzni?

– Ilyen a természetük, asszonyom – vont vállat a főeunuch, majd vihogni kezdett. – Holnap te is nagy háborúságot tapasztalhatsz a háremben, ha a többi nő megtudja, hogy India asszonnyá és valószínűleg urunk kedvencévé lett.

Azura összevonta a szemöldökét. Ő nem találta ezt olyan mulatságosnak.

– Az ő háborújuk felér a janicsárokéval – morogta, majd felállt a helyéről. – Most megyek és lefekszem. Indiának szüksége lesz rám reggel. Meg kell védenem őt a többiektől. Már az este rosszat sejtettek, amikor a bej senkiért nem

küldött. Veszekedtek, és találgatták, mi lehet az oka. Reggelre biztos megfejtik a rejtélyt.

– Neked kell elbánnod velük – jegyezte meg az eunuch.

– Nekem bizony. Ki nem állhatom, amikor a mi kis világunkban kitör a zűrzavar, Baba Hasszán.

Azura távozott. Baba Hasszán elkomorodott. A janicsárok követsége még nem érkezett meg El-Szinutba. Az eunuch sztambuli kapcsolata nemrégiben tudatta, hogy csak egyetlen ügynököt küldenek a fővárosból a barbár államokba. Ha csak egyvalakit küldenek, elkerülhetik a feltűnést. Ki tudja, hová megy először, Algírba vagy El-Szinutba? Miféle álruhát visel? Miként lehetne eljuttatni a bej üzenetét a szultánhoz? Az eunuch felsóhajtott. Türelmesnek kell lennie. Minden úgy lesz, ahogy Allah akarja, de Baba Hasszán gyűlölte a lázadást.

El-Szinutban már jó ideje béke honolt. A barbár államok legkisebbjét mindig az a veszély fenyegette, hogy hatalmasabb szomszédai bekebelezik. Csak az intelligens, erős és okos bejek tudták megtartani függetlenségét. A szultán elleni lázadás kimenetelét azonban nem lehet kiszámítani. Imádkozzunk a legkegyelmesebb Allahhoz, hogy elkerüljön bennünket az anarchia, gondolta a főeunuch.

11. fejezet

– Jó reggelt, uram. Ideje, hogy felkeljen. Itt a reggelije – mondta Baba Hasszán, barna arcán teljes közönnyel.

Kaleb Afraim a hátára fordult, kék szeme lustán felnyílt.

– Jó reggelt, Baba Hasszán. Máris fel kell kelnünk?

Fél könyékre támaszkodott, lehajolt, és csókjával felébresztette Indiát.

– Ma van a fogadónapja, uram – emlékeztette gazdáját az eunuch. – Kísérjem a fürdőbe?

– Ez az én feladatom, Baba Hasszán! – ült fel India.

Egy pillanatra sem jött zavarba meztelensége miatt.

– Mától kezdve más kötelességeid lesznek, kincsem – mosolyodott el a bej, és kis csókot nyomott India orra hegyére.

– De én annyira szeretlek fürdetni, uram!

– Akkor hát legyen – felelte a bej.

Együtt szálltak ki az ágyból, és kéz a kézben sétáltak be a fürdőszobába.

Az eunuch arcán széles mosoly ömlött el. Hát ez igazán nagyszerű! Ezek ketten fülig szerelmesek egymásba. Ám a mosoly éppen olyan gyorsan lehervadt az arcáról, mint ahogy felragyogott. Vajon hajlandó lesz India együttműködni velük annak érdekében, hogy a bej elkerülje az árulást? A lány nem buta. Ha mindent elmagyaráznak neki, nem kerüli el a figyelmét tervük bölcsessége, és képes lesz rá, hogy a bejt is meggyőzze erről.

Baba Hasszán visszasietett a hárembe, hogy Azurával beszéljen. Amint belépett, nyomban körülvették a bej asszonyai, és mind egyszerre kezdtek beszélni hozzá.

– Csend legyen! – dörrent rájuk az eunuch.

A nők egy kicsit megijedtek, és hátraléptek.

– Most legalább láthatod, mivel kell megbirkóznom – morgott Azura.

– Mi történt a bejjel? – kezdte rá a sötétbarna hajú Szamara merészen.

– Ó, Baba Hasszán! Kérlek, mondd meg, jól van az urunk? – esdekelt könnyes szemmel a szép szőke Mirmah.

– A bej kitűnő egészségnek örvend és igen jó a kedve, hölgyeim – biztosította őket az eunuch.

– De tegnap este egyikünkért sem küldött! – kiáltotta a lángvörös hajú Szárai.

– Ezúttal sem volt egyedül – felelte Baba Hasszán.

– Az angol lány? – kérdezte Szamara hitetlenkedve.

– Ó, az nem lehet! – suttogta Déva maga elé.

– Kikaparom a szemét! – horkant fel Szamara.

– Csillapodjatok, különben egy órán belül a rabszolgapiacon találjátok magatokat! – jelentette ki szigorúan Azura. – Egyszerre milyen haszontalanok lettetek! Az a dolgotok, hogy felkeltsétek gazdátok tetszését, és ha most Indiában leli örömét, akkor örüljetek! Nem tűröm a féltékenykedési a háremben.

Azura elfordult a lányoktól.

– Gyere, Baba Hasszán, valamit meg kell beszélnünk. – Az asszony a saját szobájába vezette az eunuchot, és leültette. – Hol van a bej?

– Magam keltettem fel – kezdte az eunuch a beszámolót. – Bevittem a reggelijét. India ragaszkodott hozzá, hogy ma is ő fürössze meg az urát. Én mondom, Azura, a lány is szereti az urunkat. Ez az, amit reméltünk, de meg kell győződnünk arról, hogy India elfogadja a tervünket, mert ha nem, mindannyian a kegyetlen janicsárok karmai között találjuk magunkat.

– Magam megyek a bejhez, és megtudakolom, mik a tervei Indiával – mondta Azura. – A lánnyal már összebarátkoztunk. Intelligens, megérti az észérveket. Ha valóban szereti a bejt, akkor nyilván meg akarja védeni a bajoktól.

Azura kiválasztott a ruhatárból egy különlegesen díszes, türkizszínű, aranyszállal hímzett kaftánt, és bevitte a bej lakosztályába.

– Úgy gondoltam, uram, hogy Indiát ma más öltözetben kívánja látni – hajolt meg Azura. – Ezt a ruhát választottam a számára.

– Mit gondolsz, kincsem? – nézett a bej Indiára.

– Nagyon szép ruha, uram. Ha tetszik neked, akkor felveszem, de kérem, engedd meg, hogy jelen legyek a mai kihallgatáson. Nagyon szeretem hallani, ahogy elsimítod a vitákat. Boldogan legyezlek ma is, nehogy túlságosan meleged legyen.

– Nem. Te a trónusomon ülsz. Majd másvalaki legyezget. Menj, és vedd fel az új ruhádat, amíg elbeszélgetek egy kicsit Azurával – parancsolta a bej.

India átvette Azurától a ruhákat, és besietett velük a hálókamrába.

– Azt akarom, hogy a mai kihallgatáson te és Baba Hasszán is vegyetek részt, továbbá az összes háremhölgy. Ültesd őket egy spanyolfal mögé, hogy láthassanak, de őket ne lehessen látni.

– Valami különös oka van erre? – kérdezte Azura.

A bej nevetett.

– Feleségül akarom venni Indiát – mondta a bej. – Ne tegyél úgy, mintha meglepődtél volna! Baba Hasszánnal azt akartátok, hogy mindez így alakuljon. Azt hittem, bolondok vagytok, de most úgy tűnik, jobban ismertek engem, mint amennyire én ismerem saját magam.

– A férfi természete olyan, uram, hogy szeretni akar, és viszonzást vár – felelte Azura félénken.

– Hah! – nevetgélt a bej. – Az egészet ti agyaltátok ki!

– Uram! – jött elő India a hálókamrából.

Kaleb Afraim kék szeme elismerően megvillant.

– Allah! Milyen gyönyörű vagy, drágaságom!

Azura a bejhez fordult.

– Gondolom, uram, azt kívánja, hogy India úrnőnek ezentúl saját lakosztálya legyen, ugye?

– Igen. A lakosztályom melletti üres szobákat készítsétek elő neki.

– De uram, azok kívül esnek a háremen!

– A hárem az ágyasaimé. A mellettem lévő szobák a feleségeméi lesznek. Nem akarom, hogy távol legyen tőlem. Te, drága Azura, továbbra is háremem felügyelője leszel. Ez a kívánságom.

– Igen, uram.

Allah! *Ez* a férfi csakugyan szerelmes! Azura udvariasan meghajolt, kihátrált a bej szobájából, és rohant, hogy megkeresse Baba Hasszánt, és mindent elmeséljen neki.

Az ágyasok le lesznek törve, ha megtudják, mire készül a bej, de majd ő megnyugtatja őket, hogy mindig lesz helyük a bej háztartásában. A bej ezentúl nem óhajtja olyan gyakran igénybe venni a szolgálataikat, mint eddig, de a nőknek el kell fogadniuk az új helyzetet.

Azura elégedett volt, hogy Kaleb Afraim megházasodik és gyermekei lesznek, de úgy gondolta, a szép Indiának nem szabad megengedni, hogy túl nagy befolyása legyen férjére. A bej előbb-utóbb majd második feleséget vesz, vagy valamelyik kedvenc ágyasa köti le a figyelmét. India lesz az egyetlen asszony, akinek megengedik, hogy fiúkat szüljön a bejnek. Mostantól kezdve, szögezte le magában a hárem felügyelőnője, India egyfelől az ő céljaikat szolgálja, másfelől minden férfiak legboldogabbikává teszi Kaleb Afraimot.

– Gyertek, hölgyek – nyitott be Azura a hárembe. – Engedélyt kaptatok rá, hogy részt vehessetek a bej fogadónapján, és meghallgassátok urunk ítéleteit.

A háremhölgyek örömsikolyokat hallatva futottak, hogy megkeressék legszebb ruháikat. Feltúrták az ékszeres dobozt, magukhoz rendelték rabszolgáikat, hogy fessék ki arcukat és illatosítsák be őket. Szamara lángszínű ruhát választott, a barna hajú Lea mélyvöröset. A vörös hajú Szárai zöld és arany köntösben pompázott, a négy szőkeség pedig pasztellszíneket viselt: rózsaszínűt, világoskéket, barackszínűt és almazöldet.

A főeunuch utat tört a nőknek a tömegben. Az emberek arcáról lerítt, mennyire örülnek, hogy láthatják a bej háremhölgyeit, akik lehajtott fejjel, lesütött szemmel, elfátyolozott arccal tipegtek át a folyosón. Baba Hasszán bevezette

őket az oszlopos fogadóterembe, amelynek áttört fala mögött ülve egyenesen a bej trónusára láthattak.

Szamara megszámlálta a székeket. Nyolc szék állt odabent, tehát mindegyiküknek jut egy, a nyolcadik pedig Azuráé lehet. Szamara elégedetten elmosolyodott.

– Az angol lány nem részesül a kiváltságban – közölte társnőivel. – Ezek szerint nem nyerte meg urunk tetszését.

– Jusson eszedbe – jegyezte meg Déva pajkosan –, hogy az a lány csak egy közönséges rabszolga.

– Pontosan! – kárálta Szamara.

– Azt hiszem, mégis megnyerhette a bej tetszését – suttogta a szőke Leila. – Nézzétek!

Azura az ajkába harapott, nehogy kipukkadjon belőle a nevetés. A hét kerekre tágult szempár az emelvény felé bámult. Az emelvényen a bej állt, oldalán Indiával, akinek aranyfátyla csillámlott a délelőtti napfényben. A teremben halálos csend lett.

A bej megszólalt.

– Ma jó hírt jelentek be – kezdte. – Én vagyok a legboldogabb minden férfi között, mert elhatároztam, hogy megházasodom. Felkérem az imámot, hogy adjon össze bennünket ezzel a leánnyal, mielőtt a nap lenyugszik.

Megfogta India kezét, és előbbre vezette.

– Íme, nézzétek, ő szerezte nekem a legnagyobb örömet!

Azura meglepődve látta, hogy India a bej elé térdel, megcsókolja a férfi köntösének szegélyét, és hasra veti magát a lábai előtt.

A teremben óriási üdvrivalgás tört ki, amikor Kaleb Afraim felemelte a lányt, és karját védelmezőn a vállára tette. Azután odavezette a trónusa jobb oldalán álló székhez, és ráültette. Ő maga csak ezután foglalt helyet.

Baba Hasszán a faragott spanyolfal felé nézett. Azura tudta, hogy az eunuch neki üzen. Baba Hasszán pillantása azt fejezte ki: India nagyon erős jellem. Kitűnően viselkedett, megadta a bejnek a tiszteletet, ezzel még jobban megszeretteti magát vele.

– Ej, ej – mondta halkan Szárai a vállát vonogatva. – Sosem hittem volna, hogy urunk szívéhez az engedetlenségen át vezet az út.

– Ne ess kétségbe – mormolta Nila. – Az első feleséget mindig követi a második. Nekünk is lesz esélyünk, ha majd urunk megelégeli az angol lány tüskés természetét.

– Ez az előadás nem arra utal, hogy szeszélyeskedik majd – vélte Szamara, akinek több esze volt, mint a többi háremhölgynek. – Ez a lány okos. A kis szuka sokkal okosabb, mint hittem!

– Adjunk neki egy esélyt – mondta Mirmah a többieknek, és Lea egyetértőn bólintott. – Hiszen még nem is ismerjük. Most majd odaköltözik közénk a hárembe, és lehet, hogy összebarátkozunk vele. Elvégre ő a gazdánk első felesége, és mindig az első feleségnek a legnagyobb a befolyása.

– Nem mindig – vágta rá Szamara.

Azura csendre intette őket, mert a kihallgatás megkezdődött. Lesz még rá idő, hogy megtudják, India nem költözik be a hárembe.

Szamara a legnagyobb bajkeverő, gondolta Azura, de Nilát és Szárait is jó lesz szemmel tartani. Mirmahnak azonban olyan tulajdonságai vannak, amelyekre Azura eddig nem figyelt fel. Majd megemlíti Baba Hasszánnak a dolgot, és Mirmahot úgy tarthatják számon, mint egy esetleges második feleséget. Mirmah cserkesz nő volt, a háremben nevelkedett, és számos módját megtanulta, hogyan keltse fel gazdája figyelmét.

A bej a lehető leggyorsabban végzett a nyilvános kihallgatással. A teremben ácsorgó tömeg megértette a helyzetet. Néhány egyszerűbb esetet a következő hétre halasztottak, hogy a bej a saját ügyeivel foglalkozhasson. Baba Hasszán előrelépett.

– Elkísérjem India úrnőt az asszonyok mecsetjébe, uram, hogy felkészítsék a házasságkötésre?

A bej bólintott.

– Most különleges tisztító fürdőt kell venned, kincsem – mondta halkan Indiának azután az imám néhány kérdést

intéz hozzád. Baba Hasszán majd megmondja, mit válaszolj.

– Ugye azt akarod, hogy áttérjek a mohamedán hitre?

– Ha a feleségem leszel, ennek meg kell történnie – mondta a bej.

Szavak. Csak néhány szót kell kimondani. Ami a szívében van, azt úgyis csak Isten ismeri, gondolta India. *Én nem tagadom meg Krisztust* – szögezte le magában.

Felnézett a bejre, és rámosolygott.

– Megteszem, uram, de viszonzásul egy kegyet kérek tőled.

– Gyere velem, drága kincsem – fogta karon Indiát a bej.

Pillantásával Baba Hasszán tudtára adta, hogy maradjon a helyén. Amikor hallótávolságon kívülre értek, megkérdezte:

– Mit szeretnél kérni, India?

– Már elmondtam, hogy anyám Akbár nagymogul leánya. Tizenhárom évesen feleségül adták egy ifjú herceghez. A herceg mohamedán volt, anyám pedig katolikus. Az ifjú herceg szerette anyámat, ezért kívánságára titokban ő is megkeresztelkedett. Megtennéd ugyanezt értem, uram? Van itt El-Szinutban olyan megbízható keresztény pap, aki összeadna bennünket, de nem sodorna téged veszélybe?

A bej elgondolkodott.

– Nem tudom, hogy az itteni kis keresztény közösség tagjai közül kiben bízhatnék meg ennyire. Azt azonban megígérem, hogy mielőtt az első gyermekünk megszületik, áttérek a te hitedre. Elfogadod ezt, drága szerelmem?

– Elfogadom. Számos hónapot töltöttem melletted rabszolgaként, és ezalatt megfigyeltem, hogy szavatartó ember vagy.

– Igazán? – hatódott meg a bej. – Szeretsz engem, India? Vagy csak azért jössz hozzám feleségül, mert így célszerű?

– Azt hiszem, kezdelek megszeretni, uram. Azt biztosan tudom, hogy nem gyűlöllek. Abban is biztos vagyok, hogy soha nem térek vissza Angliába. Azt hiszem, bölcs dolog, ha belenyugszom a sorsomba, és egy kicsit boldogabbá teszem az életemet – mosolygott India szégyenlősen a bejre.

A bej elégedett volt az őszinte válasszal. Visszakísérte Indiát az eunuchhoz.

– Tedd a dolgodat – mondta. – Megyek, és beszélek az imámmal.

– Most elsétálunk az asszonyok mecsetjébe – magyarázta Baba Hasszán.

Odakiáltott néhány rabszolgának, és India hamarosan egy kis hordszékben találta magát. Hónapok óta most hagyta el először a palotát.

A hófehér márványépületben Baba Hasszán egy öregasszony gondjaira bízta Indiát. A rituális fürdőben már vártak a menyasszonyra. India érezte, hogy a fürdőszolgák megkülönböztetett tisztelettel bánnak vele. *Olyan, mintha egy királyhoz mennék feleségül* – gondolta.

Megfürdették, megmasszírozták, beillatosították, és arannyal és ezüsttel dúsan hímzett, gyöngyökkel és gyémántokkal ékesített vajszínű kaftánba öltöztették. Illatos olajat kentek fekete fürtjeire, és gyöngyöket fűztek bele. Fejére finom arany- és ezüstkelmét borítottak, arca elé ugyanilyen fátylat tettek. Keskeny lábára puha kecskebőr papucsot húztak, amelyet aranylevélkék díszítettek.

– Készen van, asszonyom – jelentette a fürdő főnöknője.

Kivezette Indiát az udvarra, ahol Baba Hasszán várta.

– Gyere, úrnőm – mondta a főeunuch. – Az imám az asszonyok mecsetjében vár. Majd én fordítom, amit mond.

India egy öreg, fehér szakállú ember előtt találta magát. Meghajolt előtte, majd csendben megállt, és szemét szerényen lesütötte.

– A bej gyönyörű asszonyt választott, Baba Hasszán – mondta az imám. – Tudja vajon, hogy miért van itt?

– Tudom, uram – válaszolta India, mielőtt még az eunuch lefordíthatta volna a kérdést. – Azért, hogy mohamedán hitre térjek, és Kaleb Afraim féleségül vehessen.

Baba Hasszán a gondosan megválasztott arab szavak hallatán elmosolyodott.

Az imám bólogatott.

– Gyere, leányom, üljünk le, elmondom a bölcsesség öt oszlopát, amely hitünk erejét képezi.

Letelepedtek egy alacsony díványra, a főeunuch a hátuk mögé állt.

– Ahhoz, hogy valaki jó mohamedán legyen, hinnie kell Istenben, az ő angyalaiban, a könyveiben, a prófétáiban és az utolsó ítélet napjában. Imádságunk igen egyszerű: egy az Isten, és Mohamed az Ő prófétája. Elismételnéd ezeket a szavakat, szépséges hölgy?

– Egy az Isten, és Mohamed az Ó prófétája – mondta ki tisztán India.

– Az angyalokban te is hiszel, ha keresztény hitben nevelkedtél. Szent könyvünket Koránnak nevezzük. Elismerjük Ábrahámot, Mózes tóráját, Dávid zsoltárait és Jézus Krisztus evangéliumait. Bölcsességünk második oszlopa az imádság. Napjában ötször imádkozunk. Felkeléskor, kora délután, késő délután, napnyugtakor, végül az esti lefekvés előtt. A harmadik oszlop a jótékonyság. Segítenünk kell a nálunk kevésbé szerencséseknek. A negyedik oszlop böjtölést kíván tőlünk a kilencedik holdhónapban. Ezt a böjtöt ramadánnak nevezzük. Napkelte és napnyugta között tartózkodunk az evéstől, az ivástól, a dohányzástól és asszonyaink érintésétől. Az ötödik és egyben utolsó oszlop megköveteli, hogy életünkben legalább egyszer zarándokoljunk cl Mekka szent városába. Ezek a hitünk alapjai. Elfogadod?

– Elfogadom – válaszolta habozás nélkül India.

– Akkor, leányom, engedélyt adok rá, hogy házasságot köss a bejjel – mondta az öregember. – Azt is tudnod kell, hogy az esküvő a mi világunkban nem vallási szertartás, hanem két ember egymás közötti szerződése. A bej letesz egy bizonyos összeget érted, ami kizárólag téged illet. Neked, leányom, engedelmeskedned kell urad akaratának. Ha ő el akarna válni tőled, azt mondaná: „Megtagadlak téged.” Ebben az esetben az esküvői ajándékpénz a te tulajdonodba megy át. Egyébként nem helyeseljük a válást, lebeszéljük róla a férfiakat.

– És mi van akkor, uram, ha egy nő kíván elválni a férjétől? – kíváncsiskodott India.

– Ilyesmit nem engedélyezünk – jött a kurta felelet.

Az imám lassan feltápászkodott a díványról.

– Gyere, Baba Hasszán, vidd el az úrnőt az esküvőre.

El-Szinut főimámja már várja, hogy tanúja lehessen a boldog eseménynek.

India elköszönt az öreg paptól, és követte az eunuchot.

Az asszonyok mecsetje közvetlenül a város nagymecsetje mellett állt, épp csak át kellett vágniuk az udvaron. Az eunuch bevitte Indiát egy kis szobába, ahol Azura, a bej és a főimám várt rá.

Abdallah, az imám pocakos, méltóságteljes férfiú volt.

– Kezdjük – mondta, majd Indiára nézett. – Hozzá akar menni ehhez a férfihoz, asszonyom?

– Igen – felelte halkan India.

– Nagyszerű! – mosolygott az imám. – Kezdheti, uram.

Kaleb Afraim a kezébe vette India kezét.

– Azura majd megsúgja, mikor mit kell mondanod – nézett biztatóan Indiára, azzal belekezdett a házassági ígéret szövegébe. – Én, Kaleb, Isten színe előtt és a Korán tanításai szerint törvényes feleségemmé fogadlak téged, India, ígérem, mindent megteszek, hogy Istennek tetsző házasságban éljek veled, szeretetben, kegyelemben, békességben. Legyen erre Allah a tanúm, mert ő a legjobb tanú.

A bej kék szeme India aranyszínű szemébe mélyedt. India érezte, hogy egyre mélyebben elpirul. Íme, férjes asszony lett belőle, férjhez ment, méghozzá úgy, ahogy soha életében nem gondolta volna. Egy pillanatra könnyek gyűltek a szemébe, és azt kívánta, bárcsak itt lehetnének a szülei és a testvérei.

A bej megszorította a kezét. India rámosolygott, majd elkezdte az eskü szövegét.

– Én, India, Isten színe előtt és a Korán tanításai szerint törvényes férjemmé fogadlak téged, Kaleb. Ígérem, mindent megteszek, hogy Istennek tetsző házasságban éljek veled, szeretetben, kegyelemben, békességben. Legyen erre Allah a tanúm, mert ő a legjobb tanú.

– Nos, elvégeztetett – mondta Abdallah széles mosollyal. – Engedje meg, hogy sok szerencsét kívánjak, uram. Kívánom, hogy frigyük gyümölcsöző legyen, és felesége számos fiúgyermekkel ajándékozza meg.

– Gyere – ragadta karon Azura Indiát. – Vissza kell mennünk a palotába. Még napnyugta előtt látogatást kell tenned a háremben.

– Ugyan miért? Nem ott élek majd. Az asszonyok már az esküvőm előtt is gyűlöltek. Vajon most mit érezhetnek irántam?

– A bej nem számolja fel a háremét, India – figyelmeztette Azura a lányt. – Roppant ésszerűtlen dolog lenne, ha azt képzelnéd, hogy ezentúl kizárólag veled fog hálni. Nagy étvágya van, minden áldott nap megköveteli az asszonyi húst. Ha tisztátalan vagy, netán gyermeket vársz, nem kérheted arra, hogy fojtsa el a vágyait. A férjed érdekében békét kell kötnöd ezekkel a butácska teremtésekkel. Hetük közül Szamara a legveszedelmesebb. Légy vele határozott, de igazságos. Nem valószínű, hogy megkedvel. Nila okos lány. A saját érdekeit tartja szem előtt, ne bízz meg benne túlságosan. Mirmah megbízható, kedves teremtés. A többieknek éles nyelvük van, de ártalmatlanok. Kiválasztottam néhány apró ajándékot, ezeket ma este odaadod nekik. Örülni fognak.

– Hát jó – sóhajtott mélyet India. – Követem a tanácsod, Azura asszony. Jobban eligazodsz ezekben a dolgokban, mint én.

Azura nevetett.

– Még túl fiatal vagy ahhoz, hogy magányosan élj, India. A háremhölgyek olyanok lesznek, akár a testvéreid. Némelyik megkedvel, némelyik nem, de a gondokat szépen elsimítod majd.

– Miért vagy olyan biztos ebben? – kérdezte India.

– Harminc éve ebben a háremben élek. Te nagyon szerencsés vagy. Az én uram, Sarif nem vett magának feleséget. Túlságosan félt az ellenségeitől. Én voltam a kegyencnője, mégis osztoznom kellett a figyelmén a többi háremhölggyel. Nem volt könnyű, de boldoggá tett a tudat, hogy békesség van a háza táján. Soha nem panaszkodtam a többi asszonyra. Csak arra törekedtem, hogy kellemesen érezze magát. Semmit nem kértem tőle, viszonzásul mindent megkaptam. Próbálj okulni a példámból.

– Sarif bej idejében is Baba Hasszán volt a főeunuch?

– Nem. Az akkori főeunuch Baba Mahmúd volt. Röviddel Sarif után ő is meghalt. Baba Hasszán az én szolgálatomban állt, és tanácsomra Kaleb bej magasabb beosztásba helyezte. Baba Hasszán és én úgy szeretjük Kaleb Afraimot, mintha a fiunk lenne.

– De ki ő voltaképpen? – töprengett hangosan India. – Semmit nem tudok róla. Nem tudom, milyen nemzetiségű, miféle rangja volt, még azt sem tudom, hány éves.

– Huszonnyolc éves – közölte Azura. – A többi meg mit számít? Ma már beszélni sem érdemes róla.

– Igazad van, Azura asszony. A múlt ma már nem számít. A jelenben kell élnünk – sóhajtott fel India. – Szeretném, ha a családom tudná, milyen boldog vagyok. Gondolni sem szeretek rá, mekkora fájdalmat okoztam nekik a szökésemmel.

– Ha tudnák, hol vagy, megpróbálnának visszaszerezni. Talán néhány év múlva, amikor már gyermekeid lesznek, megengedik, hogy üzenetet küldj anyádnak. Ó, végre visszaérkeztünk! – mondta, amikor a hordszék kis döccenéssel földet ért. – Gyere, India úrnő, megmutatom a szobáidat.

India új lakosztálya két szobából, valamint egy pici cselédszobából állt. Falai fehérek voltak, padlóját vörös márványlapok borították. A nappali közepén kis szökőkút állt, a helyiséget díványokkal és alacsony ébenfa asztalkákkal bútorozták be. A földön nagy, színes párnák hevertek, a bronz állólámpákban illatos aloé füstölgött. A mennyezetről színes üveglámpások függtek alá.

A hálószobában aranyozott emelvényen állt az ágy, matracát ezüst és tengerkék selyem borította. Az ágyon is számos párna hevert szanaszét. A kis asztalon álló ezüstlámpásban illatos olaj égett.

– Tetszik? – kérdezte Azura.

– Nagyon szép! A szolgák kitűnő munkát végeztek. Hát ebben a ládában mi lehet?

– Ruhák, ékszerek, illatszerek. Majd később lesz rá idő, hogy mindent felfedezz.

– A hárem! – mondta megadóan India. – Menjünk hát!

Amint beléptek a hárembe, néma csend támadt. Hét szempár meredt ellenségesen Indiára.

– Fejezzétek ki hódolatotokat gazdánk felesége iránt – figyelmeztette a nőket Azura, és élesen figyelte, amint a hét nő mély meghajlással köszöntötte Indiát.

– Hoztam néhány apró ajándékot – mondta India, és az eunuch felé fordult. – Baba Hasszán, te tudod, melyik ajándék kié. Bevallom, nem én választottam, mert még nem ismerjük egymást eléggé, de szeretném, ha az én kezemből vennétek át.

– Továbbra is megmarad a hárem? – kérdezte Szamara, aki nem kerülgette a forró kását.

– Ez nem tőlem függ, hanem a bejtől. Nem bánom, hogy itt vagytok, de a férjem házában nem lehet veszekedés.

India válasza lefegyverezte a háremhölgyeket. Egyenként előléptek, és átvették ajándékaikat. Mirmah a tenyerébe fogta India mindkét kezét, majd a megadás és elfogadás mozdulatával a homlokához szorította. A többiek is követték Mirmah példáját. Szamara maradt utoljára, ő vonakodott leginkább ettől a gesztustól.

A nők fel-felkiáltottak örömükben, miközben kicsomagolták az ajándékokat. Összehasonlítgatták nyakláncaikat és fülbevalóikat, és nagyon elégedettnek látszottak.

– Velünk tartanál egy frissítőre, asszonyom? – kérdezte Mirmah Indiát.

– Örömmel – válaszolta India.

Azura eltűnt. A nők odavezették Indiát a díványhoz, ők pedig a körülötte lévő párnákra kuporodtak. A felszolgálók sörbetet, mézes süteményt és egy nagy tálban mazsolát, diót és mézet hoztak be. Az egyik tálon édes datolya és füge kínálta magát.

– Tudjátok, hogy én angol vagyok – kezdte India. – Mirmah cserkesz, ezt Azurától tudom. És a többiek?

– Én franciának születtem – mondta Nila. – Tizenhét éves vagyok, tizenöt éves korom óta lakom a bej háremében. Az első gazdám, az algíri bej adott neki ajándékba.

– Mi görögök vagyunk – mutatott Leila magára és Dévára. – Ugyanabból a faluból származunk, tízéves korunkban

estünk fogságba. Baba Hasszán három éve vett bennünket El-Szinut piacterén.

– Én Velencéből származom – közölte Szárai. – A szüleim gazdag kereskedők. Éppen Nápolyba tartottam, hogy férjhez menjek, amikor megtámadták a hajónkat. A kalózkapitány megerőszakolt, és odaadott a bejnek. A bej lefejeztette a kapitányt, amiért bántani merészelt.

– Én mór vagyok – szólalt meg Lea. – Szegény családban születtem, a szüleim azért adtak el, hogy ne haljanak éhen. Két gazdám volt, mielőtt a bej háremébe kerültem.

– Szíriában születtem – közölte kurtán Szamara.

India nem faggatta tovább.

– Eleinte minden olyan furcsa volt – mondta. – Most azonban már ez az otthonom. Ti is hasonlóan éreztek?

A lányok bólogattak.

– Többségünk szabadnak született – mondta Szárai.

– Rabszolgának lenni eleinte nagyon nehéz. Te nagyon ügyes voltál, hogy megnyerted Kaleb úr szívét. Nekünk ez nem sikerült. Mindig kedves velünk, az igaz, de csak a kielégülést keresi nálunk. Te valami mást is nyújtasz neki, és ezért őszintén irigylünk.

India elpirult, nem tudta, mit feleljen.

– Biztonságban és kényelemben élünk – fűzte tovább a szót Mirmah. – Jó barátnők lettünk. Én egy rabszolga tanyán születtem, háremhölgynek neveltek. Az első gazdám Arudzs aga volt. Egy este a bej nála vacsorázott, meglátott és megcsodált. Arudzs aga másnap reggel átküldött a palotába. Szeretek itt élni. Arudzsnak nem volt más asszonya, nem engedhette meg magának ezt a fényűzést. Mindig egyedül voltam, és magányosan vártam, hogy visszatérjen a tengerről. Boldog vagyok itt a többiekkel, és örülök, hogy Kaleb urunk feleséget talált magának.

Mirmah kedvessége meghatotta Indiát. Kinyújtotta a kezét, és megfogta Mirmah és Szárai kezét.

– Jó barátok leszünk, és békességben éldegélünk majd – mondta. – ígérem, hogy jó úrnőtök leszek.

– Allah! – kiáltott fel Szamara. – Nem tudom, a levegő vagy a sütemény teszi, de hányingerem van ennyi édességtől!

India hangosan felnevetett.

– A testvéremre, Fortune-re emlékeztetsz, Szamara! Ó is mindig kimondta, amit gondolt.

Szamarát meglepte India válasza. Arra számított, hogy alaposan megsérti a bej feleségét, de India tréfaként fogta fél a durvaságát.

– Csakugyan kést emeltél a bejre? – kérdezte kíváncsian Szamara.

– Bizony. Még szerencse, hogy olyan rosszul céloztam – mondta kuncogva India.

– Allahra! Nagyon merész vagy – ismerte el Szamara.

– Nem tanítottak meg félni – mondta halkan India.

– És mi lesz, ha urunk egy második feleséget is maga mellé vesz? – kérdezte nyíltan Szárai.

– Nagyon féltékeny leszek – bukott ki őszintén Indiából –, de meg kell tanulnom együtt élni ezzel. Ha ugyan tényleg lesz második felesége – tette hozzá.

A többiek nevettek.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha minden így maradna – mondta elgondolkodva Szamara. – egy féleség és egy hárem. Azt hiszem, egész jól kijövünk majd egymással.

A többiek helyeslően mormogtak. Azurának, aki a jelenetet egy paraván mögül figyelte, nagyon tetszett, hogy India megfogadta a tanácsát, és békét kötött a háremhölgyekkel.

India irulva-pirulva bevallotta a nőknek, hogy az égvilágon semmit nem tud a szeretkezésről azon kívül, amibe a bej az előző éjszaka bevezette.

– Szörnyen ostoba vagyok – mondta. – Tudom, nagy vakmerőség arra kérni benneteket, hogy segítsetek nekem, de nagyon szeretném elnyerni gazdánk tetszését.

Azura őszintén csodálta a lányt. Milyen ügyes dolog, hogy Kaleb Afraimot „gazdánk”-nak nevezte, és nem azt mondta, hogy a férje! Úgy tesz, mintha közéjük tartozna. Ez az India roppant ügyes és boszorkányosan okos, gondolta.

A háremhölgyek őrasszonya pukkadozott a visszafojtott nevetéstől. A hét nő egyszerre beszélve, egymást túlkiabálva igyekezett megtanítani Indiát, mi az, amit a bej a legjobban szeret az ágyban.

Az öregasszony bámulattal csóválta a fejét. Jobban mennek a dolgok, mint remélte. Baba Hasszán el lesz ragadtatva, ha ezt elmeséli neki!

12. fejezet

A főeunuch besietett a hárembe, és India elé állva mélyen meghajolt.

– Asszonyom, a férjed látni kíván.

India azonnal felállt.

– Egy árva szóra sem emlékszem – mondta a háremhölgyeknek. – Visszajöhetek holnap?

– Igen! – kiabálták kórusban a nők.

– Nos – kezdte Szamara, amikor a hárem ajtaja becsukódott India mögött –, bevallom, egész szeretetreméltónak tűnik. Készüljünk fel arra, hölgyeim, hogy a bej nem fog ráunni egyhamar. Amilyen ostobák vagyunk, még segítettünk is neki abban, hogyan kell bánnia a bejjel!

– Hamarosan úgyis teherbe esik – viháncolt Nila. – Akkor a bej ismét nálunk keresi majd az élvezetet.

– Miért van az, hogy neki lehet gyereke, de nekünk nincs? – kérdezte Lea.

– Te kis bolond! – mondta Mirmah. – Valamit kevernek az ételünkbe vagy az italunkba, amitől nem esünk teherbe. Indiának azonban, úgy látszik, nem adnak belőle. Milyen jó lesz, ha majd itt ugrándozik közöttünk egy kisgyerek!

– Ha nem hagyod abba ezt az eszetlen gügyögést, megfojtalak – morogta Szamara.

India eközben Baba Hasszán nyomában a saját lakosztálya felé sietett. Belépve fiatal lányt pillantott meg, aki mélyen meghajolt előtte.

– A bej utasítására végigjártam a rabszolgapiacot, asszonyom, hogy találjak egy leányt, aki beszéli az anyanyelvedet, elég értelmes és akiben megbízhatsz – mondta az eunuch.

India megfordult, és rámosolygott a lányra. Nagyon fiatalnak látszott, szürke szeme okosan csillogott. Vékony termete és sárgarépaszínű, csillogó haja volt.

– Hogy hívnak? – kérdezte India a lánytól angolul.

– Margaretnek, asszonyom, de Meggie-nek szoknak szólítani.

– Angol vagy?

– Nem, asszonyom. Skót vagyok.

– Áááá! – mosolyodott el India. – A kiejtésedből mindjárt gondoltam. Én Glenkirk herceg mostohalánya vagyok, Meggie. Aberdeentől északnyugatra nőttem fel. Te hová való vagy?

– Ayrbe, asszonyom, ahol a legények bátrak és a lányok csinosak, ahogy mongyák.

– A lány kitűnő lesz – mondta India Baba Hasszánnak. – Nagyon jól választottál. Hol van a bej?

– Arudzs aga hazatért, a bej ma nála ebédel. Utána felkeres téged, asszonyom.

– Vajon az unokabátyám, Oszmán is Arudzs agánál van? Szeretném megtudni, hogy szolgál az egészsége, Baba Hasszán!

– Majd utánanézek, és elhozom az üzenetét – hajolt meg az eunuch, és kihátrált a helyiségből.

– Gyere, ülj mellém. Mondd el, hogy kerültél El-Szinut-ba – vezette India a díványhoz Meggie-t.

– A papám kapitány volt, asszonyom. Mindig könyörögtem, hogy engemet is vigyen magával valamelyik útjára. Papa megígérte, hogy elvisz Bordeaux-ba, de a Vizcayai-öbölben megtámadtak minket. A papámat a szemem láttára ölték meg, asszonyom! Engemet elhurcoltak, de nem bántottak. – A lányka szeplős arcán könnyek csorogtak. – Úgy vót, hogy hozzámegyek Ian Murrayhez. Most Ian elveszi majd azt a ronda Flóra MacLeant, aki mindig úgy járt utána, mint macska az egér után!

– Igen, valószínűleg elveszi – mondta India nyersen. – Attól tartok, ezen nem tudsz változtatni. A nőket ritkán váltják ki a barbárok fogságából, és ha meg is tennék, ugyan ki venné őket feleségül? Szerencsés vagy, Meggie, hogy a bej házába kerültél. Megvehetett volna egy kegyetlen gazda vagy egy gonosz asszonyság, vagy ami még rosszabb, bordélyházba is kerülhettél volna. Mellettem biztonságban

leszel. Én vagyok a bej első felesége, ezért fontos helyet foglalsz majd el a szolgálók között.

Meggie egy kicsit szipogott, majd keze fejével letörölgette a könnyeit.

– Hűségesen fogom szógálni, asszonyom, ezt megígérem.

– Most menj oda Abuhoz, a szakácshoz, és mondd meg neki, hogy vacsorázni szeretnék. Hozd ide a tálcát, a kertben eszem.

– Igenis, asszonyom – mondta Meggie, és elsietett.

Baba Hasszán azzal a hírrel tért vissza, hogy India kuzinja nincs Arudzs aga házában, a hajón maradt.

– Nagyon megbízhatónak tartják. Hamarosan tanítani kezdi a matrózokat, hogyan kell bánni az angol hajókkal. Elégedett vagy a lánnyal, asszonyom? Nem hiszem, hogy meg tudja tanulni a nyelvünket, de ért annyit franciául, hogy irányíthatom. Nagyon készségesnek látszik.

– Megpróbálom megtanítani arabul – mondta India. – Azt hiszem, jó társaság lesz. Köszönöm szépen, Baba Hasszán.

– Asszonyom – mondta az eunuch –, tudom, hogy ez az esküvőd napja, de beszélhetnék veled?

India bólintott.

– Arra kérlek, egyetlen szót se szólj a férjednek arról, amit most mondok. Ezt az ő érdekében kérem.

– Megőrzöm a titkodat, Baba Hasszán!

– Számos kapcsolatom van a szultán birodalmában. Néhány hónapja felhívták a figyelmemet, hogy zendülés készül Isztambulban. Meg akarják ölni a szultánt és az anyját. A zendülést a janicsárok szítják. Elküldték az egyik követüket a barbár államokba. Ez az ember szövetségesnek próbálja megnyerni a barbár államok uralkodóit. Azt ígéri nekik, hogy szabad kezet kapnak, ezentúl nem kell beszámolniuk a szultánnak, és adót sem kell fizetniük. Az ajánlat igen nagyvonalúan hangzik, de nem hiszem, hogy az összeesküvők győznek. Mindazok, akik együttműködnek a hazaárulókkal, halálos kockázatot vállalnak. A janicsárokat megbüntetik majd, aztán megbocsátanak nekik. Ez mindig így szokott lenni. A többieknek azonban, akik részt vesznek az összeesküvésben, nem lesz irgalom. Ha El-Szinutot be

akarják vonni a zendülésbe, Azurának és nekem segítségre van szükségünk ahhoz, hogy lebeszéljük a bejt a csatlakozásról. A bejnek Arudzs aga a legjobb barátja. Arudzs hű marad a hadsereghez, még ha nem ért is egyet velük mindenben, mert nem árulhatja el janicsár-társait.

– Ha a validehnek, a szultán anyjának a helyében lennék – mondta India –, megbüntetném a barbár államok janicsárjait. A hadseregben ők a legkevésbé fontos katonák, de felelősek az isztambuli társaik árulásáért. Ezenkívül megbüntetném a barbár államok uralkodóit is, és a helyükbe a saját hűséges embereimet nevezném ki.

– A valideh pontosan ezt teszi, asszonyom. Milyen éles az elméd, hogy ilyen gyorsan felfogtad, miről van szó!

– Ha a férjemet be akarják hálózni, segítek neked és Azurának, hogy megbuktassuk a zendülést El-Szinutban. Addig azonban hallgatok. Nem akarom, hogy Kaleb Afraim már akkor aggódjon, amikor még nincs rá oka. Miként szegitek kedvét a janicsárok követének?

– Azt tanácsoljuk a bejnek, mondja azt a követnek, hogy előbb keresse fel a többi bejt Tuniszban, Algírban és Marokkóban, és utána térjen vissza El-Szinutba. Kaleb Afraim a barbár államok legkisebbikének uralkodója. Azt mondhatná, hogy ő a legsebezhetőbb, ezért biztosnak kell lennie abban, hogy a nagyobb államok is elkötelezik magukat. Ha a követ visszatér, megöljük, hogy ne mehessen vissza Isztambulba. A fejét elküldjük a validehnek. Megüzenjük, hogy összeesküvés készült, de mi nem árultuk el a szultánt.

– Miért nem ölitek meg akkor, amikor először idejön? – akarta tudni India.

– Azért, mert ha a többi bej hajlandó elárulni a szultánt, mi pedig nem, akkor Kaleb Afraim jobb színben tűnik fel. A szultán és az anyja kitüntethetik ezért.

– És Arudzs aga? Vele mi lesz?

– Ó csak akkor tudja meg, mi történt, amikor már eltettük láb alól a követet. Hűségét és barátságát úgy tarthatjuk meg, ha nem kényszerítjük döntésre.

– Látom, sokat tanulhatok tőled, Baba Hasszán.

Az eunuch meghajolt és elmosolyodott.

– Boldoggá tesz, hogy ezt gondolod, asszonyom.

Meggie lépett a szobába, szinte roskadozott a tálca súlya alatt. Áttámolygott a helyiségen, és nagy csattanással lerakta terhét a cédrusasztalra.

– Abu nem volt benne biztos, mi felelne meg úrnőm ízlésének, így aztán jóformán mindent ideküldött, ami a konyhában volt – mondta morcosan a lány.

– Most egyél nyugodtan, asszonyom – vonult vissza Baba Hasszán.

India az asztalhoz ment, és megnézte, miféle étkeket küldött a szakács. Volt ott minden: sült csirke, báránycomb, sáfrányos rizs, párolt articsóka, joghurttal leöntött szőlőszemek, kenyér, lépes méz, narancs, füge, gránátalma, szőlő és egy nagy kancsó friss sörbet.

– Gyere, Meggie, egyél te is velem – invitálta a lányt India.

– Szedhetek önnek, asszonyom?

– Hagyd, majd én – rázta meg a fejét India.

Vágott magának néhány szeletet a sült csirkéből, és vett pár kanállal a sáfrányos rizsből.

Amikor a lány látta, hogy úrnője jóllakott, ő is enni kezdett a maradékból.

– Ízlik? – kérdezte India.

– Aha! E még annál is finomabb, mint amit a mamám főz – ismerte el Meggie.

Amikor befejezték az étkezést, Meggie kivitte a tálcát a konyhába.

– Hol fogok aludni, asszonyom? – kérdezte, amikor visszatért.

– Ez a kis szoba lesz a tiéd – mutatta India. – Nézd meg, aztán gyere, és segíts megágyazni. Úgy látszik, a férjem ma sokáig kimarad, már biztos nem hív be magához.

Meggie levetkőztette úrnőjét, és rózsavizes szivaccsal megmosdatta. India meztelenül bújt a selyemtakaró alá. Micsoda nap volt ez a mai, gondolta. Előző éjjel elveszítette a lányságát, ma pedig férjhez ment.

India arcán könnyek csorogtak. Rabságba esése óta most először fogta el erősen a honvágy. Eddig egyetlen percre

sem mert gyengének mutatkozni, de most nem bírta tovább. Kétségbeesve vágyott arra, hogy viszontláthassa a mamát és a papát, Eortune-t és a többi testvérét. Tudják vajon, hogy rabságba került? Vagy azt hiszik, hogy elszökött Adrian Leigh-vel, és összeházasodtak? Hiányzik nekik, vagy eszükbe sem jut? Megtudják valaha, mi történt?

Kaleb Afraim csendben benyitott felesége hálószobájába. Meghallotta a halk sírást, és odasietett hozzá.

– Mi a baj, drága kincsem? – bújt mellé az ágyba, és karjába vette a zokogó teremtést. – Mi szomorított el?

– Na-nagyon hi-hiányzik a családom! – sírt India.

A bej még erősebben magához ölelte, és megsimogatta fekete fürtjeit.

– Mé-még a-azt se tu-tudják, hol vagyok!

– Szülj nekem egy gyermeket, hogy senki ne rabolhasson el tőlem, drága India, és ígérem, akkor írhatsz anyádnak – mondta a bej. – Ugye tudod, mennyire szeretlek? Nem tudnám elviselni, ha a szüleid el akarnának venni tőlem.

– Én té-téged is szeretlek! – hüppögte India. – De azt szeretném, ha a szüleim tudnák, mi van velem, és osztoznának a boldogságunkban, Kaleb.

– Idővel az is meglesz – ígérte a bej, majd szenvedélyesen megcsókolta Indiát. – Te az enyém vagy, imádott Indiám, és nem engedem, hogy bárki elvegyen tőlem!

A bej mohó vágya egy pillanat alatt felszárította India könnyeit. Szerették, és ő viszonozta ezt a szerelmet. Ennél semmi nem lehet csodálatosabb.

– Ó, uram – suttogta, és gyengéden simogatni kezdte a férfi vállát. – Imádlak! Teljesen kielégítettél. Hadd mutassam meg, mire tanítottak ma délután a háremhölgyeid!

A bej nagy meglepetésére India kicsusszant az öleléséből, és a hátára fektette a férfit. Aztán lovagló ülésben ráült, és simogatni kezdte sima mellkasát. Eleinte szégyenlősen csinálta, majd egyre merészebbé vált, ujjai közé csippentette a férfi mellbimbóját, és megdörzsölte. Amikor a lány előrehajolt, a bej a kezébe fogta mellét, megcsókolta, és nyalogatni kezdte.

India lassan, óvatosan ringatózni kezdett, sötét fürtjei izgatóan csiklandozták a bej bőrét. A férfi lélegezni is alig mert, nehogy megzavarja, a lány pedig a kezébe vette a bej hímvesszőjét. Ujjaival kissé megszorította, a másik kezével végigsimított a férfi combján, majd lába közé nyúlva a tenyerébe vette meleg herezacskóit. Meghökkent a saját merészségétől. Amikor a háremhölgyek erről meséltek, az egész olyan nevetségesnek tűnt, most azonban nem tudta abbahagyni.

Gyengéden simogatta a férfit. A hímvessző egyre keményebbé és hosszabbá vált. India feje lebukott, és előbb megcsókolta, majd a nyelve hegyével megnyalogatta a bej férfiasságának rubinvörös csúcsát.

A férfi halkan lihegett. A lány szája rázáródott a hímvesszőre, és szopni kezdte. Nyelvével és fogaival ingerelte, ami a bej egész testét gyönyörrel töltötte el. India egyik ujjával benyúlt a herezacskó mögé, és olyan érzékien nyomta meg egy bizonyos ponton, hogy a férfi egész teste megfeszült, torkából feltört a gyönyör nyögése.

– Óóó, drága boszorkányom, nagyon jól megtanítottak! Ahhhhh! Elég! Elég!

India elengedte a férfit, és felnézett rá.

– Nem esett jól? – kérdezte ártatlanul.

– Nagyon jó volt, drága kincsem, de majdnem megöltél az ügyességeddel – húzta magához a bej Indiát. – És most gyere, lovagolj meg, szerelmem. Beléd mártom a fegyveremet, hogy örömed teljék benne.

Indiának elakadt a lélegzete, amikor a férfi belecsúszott mohón vágyakozó testébe. Lehunyta a szemét, háta ívbe feszült, és lovagolni kezdett. A férfi égő vágya elborította, és a gyönyörtől előrebukott a férfi mellkasára. A bej ekkor lágy mozdulattal a hátára gurította Indiát, így most már ő uralkodott felette. Csókjaival elborította az arcát, és India lassan, mélyet sóhajtva, vonakodva tért vissza a mennyből a földre.

– Megjutalmazom azokat a nőket, akik ilyen ügyességre tanítottak – mosolygott a bej India szemébe.

India elpirult. Csak most jött rá, mit művelt.

– Nagyon merész voltam – mondta halkan, és megsimította a férfi arcát.

– Nagyon merész voltál – bólintott elismerően a bej.

– Remélem, a merészséged fokozódik majd a jövőben, drága Indiám. Nagy örömem telik benne.

Lassan csókolni kezdte a lányt, és arra gondolt, hogy Indiának van a leginkább csókolni való szája az egész világon. Ezt meg is mondta neki.

– Én is nagyon szeretlek csókolni téged – vallotta be India.

– Az én csókjaim édesebbek, mint az angol úr csókjai? – kíváncsiskodott a bej.

– Igen – mondta India.

Valóban így van, gondolta magában.

– Nem sokat csókolóztam vele – mondta aztán őszintén –, de nem hiszem, hogy ő is olyan ügyes, mint te, uram.

– Talán kiadom majd őt, váltságdíj fejében – mondta a bej.

– Ez nagyon szép lenne tőled – szólt India. – Azt hiszem, néhány hónap gályarabság éppen elég büntetés volt a számára. Az apja beteg és öreg, anyjának pedig ő az egyetlen gyermeke.

– Találkoztál valaha a szüleivel? – érdeklődött a bej.

– Soha – rázta meg a fejét India. – Az apja vidéken él. Úgy hallottam, nem mozdult ki hazulról, mióta az idősebbik fia megölte Lord Jefferst és külföldre szökött. Ami az anyját illeti, Adrian bevallotta, hogy erkölcstelen nőszemély. A szüleim arra készültek, hogy hazavigyenek Skóciába, és elszakítsanak Adriantől, amikor megszöktem.

A bej India nyakát babrálta, csókjaitól kéjes borzongás futkosott a lány gerincén.

– Valóban hozzá akartál menni feleségül? – kérdezte a bej.

Nehéz volt válaszolni, mert a férfi teste az övéhez préselődött és az ajka finoman ingerelte.

– Nem akartam megszökni – vallotta be. – Nagyon elhamarkodott dolognak tűnt. Most úgy gondolom, nem szerelemből, inkább dacból szöktem el vele. Igaz, hogy élveztem

a kalandot, de éreztem, hogy ez nem tisztességes dolog. Nem lett volna szabad megengednem Adriannek, hogy belerángasson ebbe az ostobaságba. Azokat bántottam meg, akiket a legjobban szeretek.

– De, ugye, most nem akarsz elszökni, mert akkor nem tehetlek a magamévá – mormolta a férfi halkan, és nyelvével a lány fülét csiklandozta.

– Nem – suttogta India. – Ó, uram, mennyire megkeményedtél bennem! – reszketett meg. – Hogy lehet ez?

– Maradj csöndben, te kis buta, és hagyd, hogy szeresselek – mordult fel a férfi. – Egyetlen nő sem akadt eddig, aki ennyire fel tudott volna izgatni.

A férfi mozogni kezdett Indiában. Csodálatos dolog a szerelem, gondolta India, miközben érezte, hogy a férfi hímvesszője lassan előre-hátra mozog benne. A lány lehunyta a szemét, és egyre szaporábban lihegett, mialatt a férfi másodszor is kielégítette. Teljes nagyságában és hosszában érezte a keményen benne lüktető csodát.

Ha tudom, hogy ez ilyen – suhant át India szédülő agyán *nem álltam volna ellen ilyen sokáig.* Olyan biztonságban érezte magát a bej karjában! Felnyögött, amikor a férfi élvezetének nedve elöntötte lázas testét.

– Szeretlek – suttogta India fülébe a férfi. – Te vagy az én drága kincsem, imádni való és imádott feleségem, India.

– Szeretlek téged, uram, Kaleb – mormolta India. – Még soha nem éreztem akkora boldogságot, mint itt, a karodban. Adj nekem egy fiút, drága, legdrágább uram! Add nekem a hadat!

Szenvedélyük egyszerre ragadta el őket, és együtt jutottak az élvezet csúcsára. Egyszerre aludtak el, egymás karjában, egyszerre lélegeztek. India a férfi testéhez kucorodott, a bej pedig védelmezőn átölelte karjával.

Pirkadatkor a bej hirtelen felébredt. A mellkasán alvó lányra pillantott. Add nekem a hadat, ezt kiáltotta gyönyöre csúcsán. Ezen az éjszakán kétszer is meglocsolta India titkos kertecskéjét. Nagyon szerette volna teljesíteni a lány kérését. Eletében először gyereket akart nemzeni. Eddig

egyetlen asszonytól sem kívánt gyermeket. A bej felsóhajtott.

Ha most Angliában lennének, megkérné Lady India Lindley kezét. Első fiuk Oxton jövendőbeli grófja lenne. De ez itt nem Anglia, hanem El-Szinut. Fiát állandó veszedelmek fenyegetnék apja, a bej miatt. Persze ha a szultán abban a kitüntetésben részesítené, hogy hivatala örökre szóljon, akkor a gyermek egyszer az örökébe léphetne. Valami nagy szolgálatot kellene tenni a szultánnak.

A bej posztja a múltban örökölhető volt, ha a család hű maradt a szultánhoz. A bej elmosolyodott. Még azt sem tudja, hogy megtermékenyítette-e ifjú feleségét. Folytatnia kell a munkálkodását, míg Indián nem mutatkoznak a terhesség jelei. Ezt a feladatot nem lesz nehéz teljesíteni. Kaleb Afraim ráébredt, hogy nincs nála boldogabb férfi a földön.

Eltelt egy hónap, majd kettő. Arudzs aga, aki a bej házasságkötésének másnapján ismét útra kelt, most visszatért, és néhány hétig a kikötőben akart maradni, mert hajója javításra szorult. Angol navigátora, Oszmán ezalatt a legénységgel foglalkozott, hogy megtanítsa az arabokat, hogyan kell vitorlázni a bonyolult hajóval.

– Soha nem tudtam, hogy ilyen elégedett is tudsz lenni – csipkelődött barátjával a janicsárok kapitánya, miközben török kávét szürcsölgetett és vízipipát szívogatott a bej társaságában. – El sem tudtam képzelni, hogy Kaleb Afraim beleszeressen valakibe.

– Minden férfi képes szerelembe esni – mondta a bej nevetve. – Talán még Arudzs aga is. Egy szép napon megtalálod a neked való asszonyt, barátom.

– Egyszer szerettem egy nőt – hangzott a meglepő felelet. – Semmi nem lett belőle. Az én pozíciómban nem jó, ha valaki megházasodik. Régebben a janicsároknak tilos volt házasodni. Az az ember, akit felesége és gyermekei várnak otthon, az nem elég bátor a csatában. Óvatossággal nem lehet csatát nyerni. Azok győznek, akik nem félnek a haláltól. Jobb, ha agglegény maradok.

– Nem akarod, hogy fiaid legyenek? – kérdezte a bej.

– Nem kizárt, hogy akad egy-két fiam imitt-amott – szellemeskedett Arudzs aga.

A főeunuch lépett be, és meghajolt.

– Látogató érkezett Isztambulból, uram, és beszélni szeretne önnel – mondta.

– Nem várhat a holnapi fogadónapig, Baba Hasszán? – kérdezte a bej.

– Attól tartok, hogy nem, uram.

– Akkor magadra hagylak, barátom – mondta Arudzs aga.

– Maradj csak – mondta a bej. – Te vagy El-Szinutban a janicsárok kapitánya. Az isztambuli látogató mondanivalóját te is meghallgathatod. Kevés emberben bízom annyira, mint benned. Kísérd ide a látogatót, Baba Hasszán. Hajlandó vagyok fogadni.

Az eunuch kifejezéstelen arccal meghajolt. Egy pillanat múltán visszatért, és bevezetett egy férfit, akinek orra alatt a janicsárok hatalmas bajusza ékeskedett. A férfi többször mélyen meghajolt.

Kaleb Afraim üdvözlő mozdulatot tett.

– Beszéljen – mondta.

– Uram, önnek vendége van. Mondandómat csak az ön fülének szántam.

– Ez itt Arudzs aga, a janicsárok kapitánya. Bármit mond nekem, azt ő is hallhatja – felelte a bej.

– Ezek szerint ön támogatja a janicsárokat, uram?

– Én mindenkit támogatok, aki a békét szolgálja, és azt akarja, hogy urunk, Murád szultán ezer évig éljen – hangzott a felelet.

A látogató elmosolyodott.

– A janicsárok üdvözletét hozom, uram. A nevem Húszein aga, és a seregben szolgálok. A dolog, amit szeretnék ön elé tárni, igen kényes természetű. Kérem, adja a szavát, hogy senkinek nem árulja el, amit mondani fogok.

Kaleb Afraim bólintott.

– Beszéljen.

– Uram, a szultán nagyon fiatal, még évekig nem uralkodhat. Most egy asszony, a valideh kormányoz bennünket, márpedig ez tűrhetetlen.

– Mit akarnak tenni? – kérdezte a bej szárazon. – Meg akarják ölni az asszonyt, és a helyébe ültetni a szultánt?

– Ez bonyolult dolog, uram. Murád szultán nagyon szereti az anyját. Jóformán soha nem válik el tőle. Jobb lesz, ha egyáltalán nem kerül hatalomra, inkább az anyjával együtt kellene eltávolítani.

A bej elgondolkodva simogatta az állát.

– És kit emelnének az Oszmán Birodalom trónjára, Huszein aga?

– Van két fiatalabb gyerek is – jött a válasz.

– Közülük is meg kellene ölniük egyet – mondta a bej gyakorlatiasan. – Gondolom, az idősebbiket ölnék meg, és a fiatalabbikat emelnék trónra, ez hosszú uralkodási időt garantálna a janicsároknak. Hány éves a kicsike? Négy? Öt?

– Ezekről a dolgokról a hadsereg dönt – mondta Huszein aga mereven.

– Akkor hát miért jött hozzám? – meredt rá a bej. – A barbár államok közül a miénk a legkisebb. A hatalmam nem terjed túl az ország határain. Mit akar tőlem, Huszein aga?

– Azt, hogy támogasson bennünket – válaszolta a janicsár. – ígérje meg, hogy mellénk áll. Cserébe El-Szinut önállóságot kapna, és soha többé nem kellene adót fizetnie. Nem örülne, ha a fia örökölhetné a birodalmát?

– Nincs fiam – közölte a bej nyugodtan.

– Ön fiatal ember, még lehetnek fiai. Ha El-Szinut az öné lesz, akkor többé nem kell fogamzásgátló szörpöket itatnia a háremhölgyeivel. Apa lehet önből, uram – csábította Huszein aga a bejt.

– Beszélt már a nagyobb államok bejeivel? – kérdezte Kaleb Afraim.

– Ön az első, akit felkerestem, uram.

A bej simogatni kezdte kurtára nyírt szakállkáját, mintha fontolgatná az aga ajánlatát.

– Nos – szólalt meg végül –, a miénk a legkisebb állam, ezért mi veszíthetjük a legtöbbet. Mi lesz, ha beleegyezem, és csatlakozom a lázadásukhoz, a többiek azonban nem? Algír és Tunisz évek óta azt lesi, miként kebelezhetné be El-Szinutot. A csatlakozást majd megfontolom, ha a többiek mind elfogadják. Ha megbuknak, a szultán példát statuál. Gondolom, El-Szinutot áldozná fél. Meg kell védenem a népemet. Nem mondom azt, hogy nem csatlakozom a mozgalmukhoz, de biztos akarok lenni abban, hogy nagyobb és hatalmasabb szomszédaim elfogadják a terveiket. Ha visszajön ezzel a hírrel, Huszein aga, választ adok. Jól teszi az egér, ha figyeli a macskát, igaz?

– Méltányolom az őszinteségét, uram – jött a sima felelet. – Holnap indulok Algírba, Tuniszba és Marokkóba.

– Ma estére legyen a vendégem – hívta meg nyájasan a bej az agát.

Tapsolt, és Baba Hasszán máris elébe állt.

– Uram?

– Mondd meg Abunak, hogy öljön le egy bárányt, és készítsen pompás lakomát vendégünknek, Baba Hasszán. Ugye, nálunk marad éjszakára? – fordult az aga felé.

Huszein aga meghajolt.

– Arudzs aga, barátom, kísérd vendégünket a fürdőbe, és gondoskodj róla, hogy mindennel ellássák. Baba Hasszán majd gondoskodik friss ruháról ma estére, és intézkedik, hogy holnapra kimossák az utazástól bepiszkolódott ruháit.

Az isztambuli követ ismét meghajolt.

– Ön igen nagylelkű vendéglátó, uram. Mindig emlékezni fogok erre.

A két janicsár az eunuch kíséretében kiment a bej lakosztályából. Kaleb Afraim egyedül maradt, és eltöprengett a hallottakon.

A mindig jól tájékozott Baba Hasszán két napja jelentette a követ várható látogatását. A főeunuch az elmúlt évek alatt felbecsülhetetlen értékű hírhálózatot épített ki El-Szinut és Isztambul között, Algírtól Damaszkuszig. Baba Hasszán mindig előre értesült a fontos dolgokról.

Amint a bej megtudta, hogy lázadást szítanak a szultán ellen, megbeszélte a dolgot Indiával, amikor vágyuk kielégítése után az ágyban hevertek. Az asszony figyelmesen hallgatta, és óvatosságra intette férjét.

– Ez az ifjú szultán rossz uralkodó, uram? – kérdezte India.

A bej elmondta feleségének, hogy a fiú helyett az anyja uralkodik, bölcsen és igazságosan. A birodalomban nyugalom és békesség van.

– Én elkerülném az efféle elkötelezettségeket, Kaleb uram – mondta India. – Veszedelmesnek tartom. Volt már valaha olyan janicsárfelkelés, amelyik sikerrel járt? Ne csatlakozzon ezekhez az árulókhoz.

A bej egyetértett Indiával, és elmesélte Azurának és a főeunuchnak, hogy felesége milyen bölcs. A bej azt latolgatta magában, milyen pompás alkalom kínálkozik most arra, hogy születendő fia egy napon majd örökölhesse El-Szinutot. Ha feltárná a valideh előtt, hogy fia ellen lázadás készül, mielőtt még kitörne, a szultán anyja hálás lenne. Kaleb Afraim elégedetten mosolygott.

13. fejezet

– Nem tetszik nekem ez a Kaleb Afraim – mondta Huszein aga Arudzs agának.

A medencében áztatták magukat. Az aga törökül beszélt.

– Miért? Kitűnő tisztviselő – válaszolta Arudzs aga is törökül, azon a nyelven, amelyre kisgyerekkorában megtanították, a janicsárhadtest nyelvén.

– Túl okos. Miért mondta, hogy előbb menjek el a többi bejhez, majd jöjjek vissza hozzá? Nem bízom benne. Nem hiszem, hogy támogatna bennünket. És aki nem támogat minket, az az ellenségünk.

Rabszolgák léptek melléjük, kisegítették őket a medencéből, és meleg törülközőket hoztak, majd előkészítették őket a masszázshoz.

– Csak elővigyázatos – vette védelmébe Arudzs aga a bejt. – Már tíz éve ismerem, de még soha nem tapasztaltam, hogy becstelenül viselkedett volna. Ön rendkívül csábító dolgokat ígért neki, felmentést a sarc alól, és azt, hogy ő és örökösei megkapják El-Szinutot. A bej csak pár hónapja nősült meg. Ez egy nagyon kicsiny állam. Nagyobb szomszédai sivatagi keselyűk módjára próbálják évek óta bekebelezni. Ettől vált Kaleb Afraim oly elővigyázatossá.

– Ugyan már, Allah nevében, ki a csudának kellene egy ilyen vacak kis hely? – kérdezte megvetően Huszein aga.

– El-Szinut mélytengeri kikötője a legjobb az egész barbár parton. Ezért van az, hogy ránk nagyobb sarcot vetett ki Isztambul, mint Algírra vagy Tuniszra. A városon túl gazdagon termő datolyakertjeink vannak, az itteni datolyák nagyobbak és édesebbek, mint bárhol másutt. Sóbányáink is vannak, valamint ott az a híres forrás a Csillag-oázisban. Az egész Keletről, még Damaszkuszból is odajárnak a gazdagok kezeltetni magukat – sorolta Arudzs aga.

– Nem tudtam, hogy ez ilyen gazdag terület – töprengett el Huszein aga. – Lehet, hogy igaza van, és ott is dzsinneket, gonosz szellemeket látok, ahol nincsenek. Arra sem számítottam, hogy ön ilyen jó barátságban van ezzel a jelentéktelen bejjel. Nagy hatást tett rám, hogy marasztalta önt, noha azt mondtam neki, hogy négyszemközt akarok vele beszélni. Ez azt jelzi, hogy tisztelettel tekint a janicsárokra.

– Mindig együttműködött velünk, Huszein aga, és rendkívül nagylelkű volt az útjaink során begyűjtött kincsek elosztásánál. Minden évben egyhajónyi sarcot küld a seregnek, mióta csak hivatalba lépett.

– Éppen ezért kerestem fel őt elsőként – mondta Huszein aga. – Azt hittük, Kaleb Afraim a barátunk, akiben megbízhatunk.

– Ez így is van! Esküszöm az életemre.

– Rendben van, hiszek önnek – mondta Huszein aga. – Tudom, hogy ön becsületes ember. De egyet jól véssen az eszébe, Arudzs aga! Ha a bej elárul bennünket, kötelessége megölni. Megértette?

– Igen. Megfogadom – hangzott a felelet.

– Jó! Most arra kérem, keressen nekem egy csinos lányt, hogy teljessé tegyem az estémet. Gondolom, ilyen fiatal ember, mint ön, számos csinoska lányt ismer – kuncogott az élemedett janicsár.

– Vacsora után ott vár majd önre a szobájában – ígérte mosolyogva Arudzs aga.

Együtt távoztak a fürdőből, és a kertben sétálgatva várták ki a vacsora idejét.

Baba Hasszán kinézett egy pillanatra az ablakon, majd megfordult, és odahívta a fürdő főnökasszonyát.

– Mondd el, mit hallottál, Oma!

– Nem értek törökül, uram. Majd Refet elmondja – húzott oda az öregasszony egy vékony fiatal lányt.

– Beszélj hát, gyermekem – szólította meg nyájasan Baba Hasszán a lánykát, aki minden porcikájában remegett a főeunuch színe előtt.

– Török vagyok – kezdte a lányka. – A két janicsár az anyanyelvemen beszélgetett. Az öregebbik nem bízik a bejben, mert az nem ígért szövetséget. Arudzs aga megesküdött, hogy a bej megbízható, ezzel megnyugtatta a másikat. A látogató azt mondta Arudzs agának, hogy ha a bej elárulja őket, akkor Arudzs agának meg kell ölnie urunkat. Az aga beleegyezett. Azután az öregebbik férfi egy nőt kért ma estére az ágyába. Ez minden, uram.

– Köszönöm – mondta Baba Hasszán.

Mindkettejüket elbocsátotta, azután leült, hogy megfontolja, mit kell tennie. A látogató számára ki kell választania valakit, hogy szórakoztassa. A bej mostanában nem nagyon törődik a háremhölgyeivel, így akár két nőt is odaküldhet a két janicsár szolgálatára. India nem vesz részt a vacsorán, de Szamara biztos boldog lesz a bej oldalán. A kedves Mirmah, aki valaha Arudzsé volt, talán megfelelne az aga számára, a szenvedélyes, lángvörös hajú Szárai pedig biztosan tetszene Huszein agának. Ki tudja, hogy az okos Szárai mi mindent tud kihúzni szeretkezés közben ebből az emberből…

Baba Hasszán felkelt, és felkereste urát. A bejt a felesége társaságában találta, lerítt róluk, hogy éppen az imént szeretkeztek. A főeunuch elfojtott egy mosolyt, és meghajolt. Azután elmondta a bejnek mindazt, amit a fürdető lány kihallgatott, és azt is, milyen tervet kovácsolt ma estére.

– Jó lenne, uram, ha a janicsárok mellé két olyan nőt küldenénk, akikben megbízhatunk. Ha nem óhajtja megosztani velük saját asszonyait, akkor elküldhetek a városba két gyakorlott kurtizánért.

Kaleb Afraim halkan felnevetett.

– Nem, Baba Hasszán, mostanában nagyon elhanyagoltam az én szegény háremhölgyeimet, csak a szép feleségemmel foglalkoztam – mondta csillogó szemmel a bej. – Küldd csak oda az asszonyaimat, hadd higgye Huszein aga, hogy megbecsülöm őt.

– De miért Szamarának kell megjelennie a férjem oldalán? – mérgelődött India. – Nem érezné sztambuli vendé-

günk nagy megtiszteltetésnek, ha a bej feleségével vacsorázhatna?

– Ha ez egy közönséges este lenne, úrnőm, akkor egyetlen szóval sem ajánlanám, hogy Szamara kísérje el urunkat, de ez veszélyes helyzet. A palotán kívül kevesen ismerik az arcodat. Jobb, ha ismeretlen marad a sztambuli ember számára.

– Egyetértek – jegyezte meg a bej. – Kivált annak a dolognak az ismeretében, amit a feleségem ma délután közölt velem.

– Uram! – ragyogott fel Baba Hasszán arca. – A felesége gyermeket vár? Ó! Mindannyian ezért imádkoztunk!

Indiához fordult.

– Szálljon rád Allah minden áldása, úrnőm! Elmondhatom Azurának?

India boldogan nevetett.

– Nem vagyok benne egészen biztos, hiszen még soha nem volt gyermekem, de ismerem a jeleket. Igen, Baba Hasszán, mondd csak el Azurának, és a hölgyeknek is, akkor legalább reménykedhetnek, hogy egy ideig ismét a férjem szolgálatára állhatnak. Sajnálom, hogy ma este hetük közül csak hárman szórakoztathatják a janicsárokat. Ha én dönthetnék, Baba Hasszán, két hölgyet is küldenék a követhez. Ha csak egyet küldünk, felmerülhet benne a gyanú, hogy a hölgy kém. Két nő azonban a bej nagylelkűségét dicsérné. Miért nem adod neki Nilát és Szárait? Vendégünket annyira elbűvöli majd érzéki szépségük, hogy nem lesz ideje másra figyelni, csak arra, hogyan lelje minél nagyobb örömét bennük.

– Akkora cselszövő, akár a szultán anyja, a valideh – mondta a főeunuch a csodálat hangján. – Uram engedelmével így intézem majd.

– Tedd azt, amit a feleségem ajánlott – értett egyet a bej. – Hát nem csodálatosan okos, Baba Hasszán? Micsoda fiút fog szülni nekem!

– Könnyen lehet, hogy lány lesz! – mondta India.

– Egy kislánynak is örülök, ha olyan szép lesz, mint az anyja – mondta a bej, és megcsókolta India kezét. – De

azért nagyon remélem, hogy az első gyerekünk fiú lesz, kincsem, nem a magam, hanem El-Szinut érdekében.

– Készülnöd kell az estére, uram – mondta India. – Jót tenne egy fürdő, mert nagy a meleg. Ha az a boszorkány Szamara megpróbál elcsábítani, hát megtépem!

Baba Hasszán vihogva elvonult. Egyenesen Azura szobájába ment, és elújságolta, hogy India gyermeket vár.

– Dicsőség Allahnak! – tapsolt örömében Azura. – Hát nem vagyunk szerencsések, Baba Hasszán? India igazán tökéletes első feleség Kaleb Afraim számára.

– Hadd mondjam el a többit is – mosolygott az eunuch, és elmesélte, miként határozott India a háremhölgyek felől.

– Magam szólok Szárainak és Nilának – mondta Azura. – Mirmahnak megmondom, hogy csak Arudzs agával törődjön. Azt hiszem, még mindig szívesen gondol az agára, noha évek óta a bej házában él. Ami Szamarát illeti, vele beszélj te. Nekem nincs türelmem hozzá, Baba Hasszán. Szamara nem örül majd, ha az estély véget ér és a bej visszavonul éjszakára.

– Én tudom, hogy kell kezelni azt a lányt – mosolygott a főeunuch. – Ha nem alázzák meg, engedelmes.

A két janicsár megérkezett a bej ebédlőtermébe. Mirmah, Nila, Szárai és Szamara már várták őket. Izgalmas, áttetsző selymekbe burkolóztak, arcuk látszott a habkönnyű fátyol alatt. Hamarosan a bej is megjelent, mosolyogva, kegyes hangulatban. A mellette lévő párnán mutatott helyet Szamarának. Arudzs aga felismerte Mirmahot, aki édesen hozzásimult.

– Úgy gondoltam, Huszein aga, hogy ma este nincs ellenére a női társaság – mondta a bej. – Ezek a hölgyek itt a saját hárememhez tartoznak. A lángvörös hajú Szárai rendkívül jártas az egzotikus szerelmi praktikákban, az én aranyhajú Nilám pedig fáradhatatlan. Majd meglátja, milyen különleges élvezetet nyújtanak önnek. Mirmah Arudzs agát szórakoztatja. Tőle kaptam néhány évvel ezelőtt, és arra gondoltam, örülne neki ma este.

Huszein aga szólni sem tudott. A szórakoztatására rendelt két buja szépség parfümjétől szinte szédelgett. Liliom

és rózsa, szimatolt a levegőbe az aga. Nem tudta türtőztetni magát, egyik ujjával végigsimította Szárai meztelen karját. A lány bőre finom volt, akár a legdrágább bursai selyem.

Szárai csábítóan az agára mosolygott ragyogó fehér fogaival. Nila egyenesen a szemébe nézett, és pici, hegyes, rózsaszínű nyelvét kidugva végignyalta az ajkát. A janicsárok ügynöke hirtelen úgy érezte, mintha megfiatalodna, hímtagja megmerevedett. Kik ezek a nők? Talán kémek, akik ki akarják szedni belőle a titkait? Huszein aga most ezt sem bánta, kivált, amikor Szárai telt keble a karjához nyomódott.

– Bej uram – nyögte ki az aga, amikor ismét meg bírt szólalni –, nagyobb megtiszteltetésben részesít, mint amekkorát megérdemlek. Még soha életemben nem láttam ilyen gyönyörű nőket! Csodásak!

– Régi barátság fűz Arudzs agához és rajta keresztül a hadsereghez – mondta a bej őszintén. – Szívből remélem, mielőbb visszatér hozzánk, Huszein aga. Élvezze asszonyaim társaságát! Azt hiszem, az esküvőm óta nagyon elhanyagoltam őket.

– Ez valóban így van – felelte Szamara merészen, vörös ajkát lebiggyesztve. – Ugye, ez az igazság, hölgyeim? Nehéz India úrnővel versenyre kelni. Ó olyan szép, olyan tökéletes és bájos! Ez akkor is igaz, ha mi nem nagyon kedveljük őt. Most azonban gyermekáldás elé néz, hamarosan ismét alkalmunk nyílik élvezni urunk kegyeit.

A nők villogtak, és helyeslően bólogattak.

– Feleséged tehát fiúval örvendeztet meg? – mosolygott Arudzs aga melegen a barátjára. – Allah áldása kísér téged, Kaleb. Ha arra a napra gondolok, amikor feleséged először tette a lábát El-Szinut földjére! – mondta kuncogva. – Elmesélhetem Huszein agának? Olyan mulatságos történet!

– Hát persze – felelte a bej, és maga is elmosolyodott, amikor a hevesen ellenálló Indiára gondolt.

Mialatt Arudzs aga mesélt, a szolgák feltálalták a vacsorát. Káprázatos fogások kerültek az asztalra: jól megsózott-paprikázott fokhagymás lencseleves, fűszeres zöldségekkel és marhahússal kevert kuszkusz, sült bárány, valamint

mandulával, mazsolával és rizzsel töltött csirke. A fűszeres olajban úszó fekete, zöld és bíborvörös olíva-bogyók mellé ecetes uborkát tálaltak. Mindehhez meleg kenyeret szolgáltak fel. Hámozott zöld szőlőszemekkel meghintett joghurtot, desszertként pedig *khtajefe*t kaptak, ezt a dióból, mézből és cukorból kevert édességet, mentatea kíséretében. Nagy tálakban különféle gyümölcsöket, diót és pisztáciát tettek az asztalra.

Amikor minden elfogyott, a bej tapsolt egyet. A jelre előléptek a szórakoztató rabszolgák. Kígyóbűvölő csalogatta ki fonott kosarából a csúszómászókat, majd hastáncosnők penderültek elő, akik a furulya és dob hangjaira egyik fátylat a másik után dobták le magukról.

Kaleb Afraim figyelte, ahogy asszonyai finoman csábítani kezdték a janicsárokat. Szárai keze Huszein aga köntöse alatt matatott, és a férfi arckifejezéséből ítélve Szárai most is akkora szakértelemmel ügyködött, mint mindig.

– Itt az ideje, hogy visszavonuljak – szólt a bej. – Reggel találkozunk, Huszein aga, addig élvezze az éjszakát.

Felállt, és Szamara kíséretében elhagyta a termet.

– Ügyes voltál – dicsérte meg Szamarát, miközben viszszakísérte a hárembe, és kis csókot lehelt az ajkára.

– Türelmes asszony vagyok, uram – villant fel Szamara szeme.

– Nehogy a feleségem meghallja, hogy ilyeneket mondasz nekem! – nevetett fel a bej, és egy rövid csókkal búcsúzott Szamarától. – Jó éjt!

Szamara a bej után nézett a homályos folyosón, ajkán mosoly játszadozott. India hamarosan elterebélyesedik, és akkor a bej ismét a háremében keresi majd a szórakozást. Megint ő lesz a kedvenc. Szamara megfordult, és belépett az udvarba.

Kaleb Afraim magán érezte Szamara éles pillantását, mialatt Baba Hasszán szobája felé tartott. Sürgősen beszélnie kellett a főeunuchhal.

– Baba Hasszán! – rontott rá tanácsadójára. – Van egy tervem, miként lehetne El-Szinutot távol tartani az árulástól, és hogyan kaphatnám meg, amit akarok.

– És mit akar megkapni, uram? – tette le kíváncsian a vízipipáját az eunuch.

– A janicsárok terve, mint mindig, most is dugába dől. A szultán anyja majd bosszúért liheg, de egyszerűbb lesz számára, ha a barbár államokon torolja meg a sérelmeit, mint a valódi felelősökön.

– Ez így igaz, uram.

– De mi történik, ha El-Szinut leleplezi a janicsárok tervét, mielőtt még végrehajthatnák? Vajon nem lenne hálás a valideh? Vajon nem jutalmazná meg busásan El-Szinut bejét? Nem adná nekem hálából ezt a kis királyságot úgy, hogy bár továbbra is fizetném az adót a szultánnak, de El-Szinut mindörökre ;iz enyém és családomé lenne?

Baba Hasszán erősen törte a fejét, végül megszólalt.

– Ez igen veszélyes, uram. Túl veszélyes. Persze az is veszélyes, ha tud a tervről, mégsem jelenti azt Isztambulnak. Miközben ön a szultán és anyja személyében barátokra talál, halálos ellenségeivé teszi a janicsárokat. Refét jelentette, hogy Arudzs agának megparancsolták, ölje meg önt, ha elárulja a janicsárokat. Az aga beleegyezett.

– Szerintem csak Huszein agát akarta megnyugtatni – vélte a bej. – A mi barátságunk nagyon régi. Arudzs aga nem ölne meg engem.

– Uram, van valami, amit ön soha nem vett figyelembe Arudzs agával kapcsolatban. Ő hűséges a janicsársereghez. A nagyapja és a nagybátyja is janicsár volt. Már karonülő gyerekként is a janicsárokhoz való hűséget duruzsolták a fülébe. Önök ketten még nem kerültek összetűzésbe, de nem is kérte soha Arudzs agát arra, hogy álljon ön mellé a janicsárok ellen. Kzt soha nem tenné meg. I la ön elhatározza, hogy így cselekszik, többé soha nem bízhat meg benne.

– Akkor hát mitévő legyek, Baba Hasszán? A többi ország örömmel ragadja majd meg ezt az alkalmat, hogy lerázza magáról Isztambult és az adófizetést. Ha Huszein aga viszszatér, színt kell vallanom. Ha nem állok melléjük, az ellenségüknek tekintenek és megöletnek. A szultán udvara, a Magas Porta még örül is, ha bűnbaknak tekinthet engem.

El-Szinut elég kicsi ahhoz, hogy megbüntessék, a nagy államokat nem olyan könnyű megregulázni. Két tűz közé kerültem. Ha viszont leleplezem a janicsárok tervét, El-Szinut független lesz, és megkérhetem a szultánt, hogy hívja vissza innen a janicsárokat. El-Szinut az enyém lesz, a fiamé és a fiam fiáé. Ez megéri a kockázatot. Mondd, Baba Hasszán, látsz más kiutat?

– Nincs más út, uram. Minden Allah akarata szerint történik.

– Nos, öreg barátom – bólintott gondterhelten a bej –, hogy vehetnénk fél a kapcsolatot Isztambulban a szultán anyjával, a validehhel? Gondolom, van ötleted.

– Kétféle módon is, uram. Van néhány postagalambom, valaha Kiszlár agától kaptam őket. Három galambot röptetünk el a főváros felé, szárnyuk alatt az üzenetünkkel. Ugyanakkor hajóra ültetek két fiatal fiúcskát, hogy menjenek a szultánhoz. Legmegbízhatóbb segédem, Ali-Ali kíséri majd őket, aki elviszi az üzenetemet Kiszlár agának.

– Mi lesz, ha Ali-Ali elolvassa az üzenetet? – kérdezte a bej.

– Olyan titkosírással írom, amit csak Kiszlár aga ismer, és azok, akikre a postagalambjait bízza. Hz bevált módszer, uram.

– És miért fiúkat, miért nem szép lányokat küldesz a szultánnak? – csodálkozott a bej.

– A szultán anyja úgy nevelte a fiát, hogy jobban kedvelje a fiúk, mint a leányok társaságát. Nincs az a szépséges leányzó, aki miatt a szultán elvesztené a fejét. A valideh befolyása így nem gyengülhet meg, és a szultánnak sem születhet fia. Ez persze idővel megváltozhat, de most csinos fiúkkal nagyobb örömet szerzünk a szultánnak, mint ha csinos lányokat küldenénk.

– Honnan tudjuk meg, hogy a szultán időben megkapta az üzenetünket, Baba Hasszán?

– Azt bizony csak akkor tudjuk meg, uram, amikor Ali-Ali visszatér. Gondoljon arra, hogy Huszein aga küldetésének teljesítése is hosszú időt vesz igénybe. Hetekbe telik,

mire visszatér El-Szinutba. A galambok azonban egyenesen az otthonukba, a Jeni-szerájba repülnek.

– A tervünket csak Azura ismerheti, Baba Hasszán – kelt fel a bej.

– A feleségének is tudnia kell róla – tanácsolta az eunuch. – India úrnő nagyon okos, hasznára lehet önnek ebben a helyzetben.

– És a gyermek? Nem veszélyezteti ez a gyermeket?

– Ha a felesége semmiről sem tudna, az nagyobb veszélyt jelentene, uram. Ha India úrnő aggódik, mert úgy érzi, hogy ön semmibe veszi, és nem osztja meg vele a titkát, az sokkal többet árthat a kisbabának. Ha tud az eseményekről, az bátorságot és erőt önt belé.

– Meg kell hajolnom bölcsességed előtt – mosolygott a bej.

– Mindig szolgálatára állok, uram – kuncogott a főeunuch.

Reggelre kelve Kaleb Afraim találkozott az útra készülődő Huszein agával.

– Kellemes volt az estéje, Huszein aga? – érdeklődött nyájasan.

– Soha életemben nem volt még ilyen éjszakám! – lelkesedett az aga. – Sem az algíri, sem a tuniszi bej nem szárnyalhatja túl az ön vendégszeretetét. Már alig várom, hogy visszafelé jövet ismét felkereshessem önt.

– Örülök, hogy kellemesen töltötte nálunk az idejét, Huszein aga. Várom, hogy mielőbb visszatérjen El-Szinutba.

A janicsár távozott.

– És te, Arudzs aga? Kellemes társaságod volt? – fordult barátjához a bej.

– Nagyon. Csak azt nem értem, miért voltál olyan nagylelkű Huszein agához. Az asszonyaid nyújtotta gyönyör kis híján megölte. Így próbáltad eltenni láb alól?

– Csak kedveskedéssel tudtam elterelni a figyelmét arról, hogy rájöjjön, semmi kedvem szövetkezni a janicsárokkal a szultán ellen.

– Ugye, mellénk állsz, ha a nagyobb országok is részt vesznek a zendülésben? – tapogatózott Arudzs aga.

– Tudod, hogy mindig azt teszem, ami El-Szinut népének a legjobb – felelte őszintén a bej. – Nem azt tettem mindig? Nem tiszteltem és támogattam mindig a janicsárokat?

– De igen, így volt – ismerte el Arudzs aga. – Éppen ezt mondtam tegnap a fürdőben Huszein agának, mert kételkedett benned.

A bej megveregette az aga hátát.

– Olyanok vagyunk mi ketten, akár az egymás mellé fogott igáslovak, barátom, és ameddig így van, addig El-Szinut virágzik és biztonságban van. Jó kormányzó vagyok, de nélküled nem uralkodhatnék. Bárcsak mindig így maradna!

– Úgy lesz, ahogy Allah akarja – bólintott Arudzs aga.

– Hogy halad a hajód javítása? – érdeklődött a bej.

– Jól. Még egy hónap, és elvitorlázhatunk. Oszmán is keményen dolgozik a saját hajóján. Remélem, most először együtt indulhatunk útnak. Arra gondoltam, hogy átengedem neki a *Murád szultán* kapitányságát, természetesen úgy, hogy a fedélzeten ott lesznek a janicsárjaim.

– Azt hiszem, bölcs dolog, hogy Oszmán személyében tapasztalt kapitányt nevezel ki – válaszolta a bej. – A feleségem is örülni fog, ha megtudja, mekkora tisztesség érte a kuzinját.

India csakugyan örült a hírnek.

– Jó lenne, ha a kuzinomat kérnéd fél az új gárdád megalapítására, uram – vélte. – Európában sok derék ember akad, aki örülne egy efféle lehetőségnek.

– Diszkrétebbnek kell lenned, drágaságom – intette a feleségét a bej. – Még semmi nincs eldöntve, ezért óvatosnak kell lennünk. Nagyon sajnálom, hogy nem bízhatom Arudzs agában, de Baba Hasszánnak igaza van. Barátom a janicsárokhoz húz.

– Az is lehet, hogy idővel az aga belátja majd, hogy bölcsen cselekszel – vigasztalta India a férjét.

Tudta, hogy a bejnek Arudzs aga volt eddig az egyetlen igaz barátja. Kaleb nagyon magányos lesz, ha az agát visszszarendelik Isztambulba, de talán Tom Southwood… azaz Oszmán átveheti a helyét. India nagyon szerette volna vi-

szontlátni Tomot, de tudta, hogy ez lehetetlen. Legalábbis addig, amíg a kapitány be nem kerül a bej belső köreibe.

Thomas Southwood megtudta, hogy a bej féleségül vette Indiát. Hála istennek, gondolta, unokahúgának megjött a józan esze. Nem kételkedett benne, hogy India az első adandó alkalommal vissza akar térni Angliába. Thomas úgy tervezte, amikor ő megy, magával viszi a kuzinját is. India tetemes hozománya könnyen feledtetheti múltbéli bűneit egy férfi szemében.

Tom Southwood türelmes ember volt. Tudta, ha győzni akar, ki kell várnia a megfelelő pillanatot. Milyen sokan próbáltak már megszökni a barbár államokból! És mi történt velük? Mind meghaltak. Maradék legénységét is rávette, hogy várjanak türelmesen.

– Fogjátok léi úgy, mint egy nagy kalandot – biztatta őket. – Egy szép napon majd elmesélhetitek az egészet az unokáitoknak. Tanuljatok meg itt mindent, amit csak lehet. Élvezzétek a nőket, egyetek-igyatok kedvetekre, sütkérezzetek a napon, a jó melegben. Én visszaviszlek benneteket Angliába!

Mialatt Tom a lelket tartotta társaiban, kieszelte, miként szervezze meg a szökést. A siker érdekében tökéletes tervet akart kovácsolni.

A legnehezebb dolog az volt, hogy Tomnak be kell jutnia a palotába, és kicsempészni onnan Indiát és a szobalányát. Tom már megtudta, hogy Indiát egy skót leányzó szolgálja, így hát a lányt is ki kell menteni.

Adrian Leigh megmentésére Tom nem látott esélyt. Adriant a többi gályarabbal együtt az evezőpadhoz láncolták. Ha lom megpróbálja kiszabadítani Twyford vicomte-ot, az veszélyeztetné a terveit. Erről tehát szó sem lehetett. Tom azt remélte, hogy India nem lesz túlságosan bánatos emiatt. Az ifjú Leigh családját azonnal értesítik majd, ha visszatérnek Angliába. Az már rajtuk áll, kiváltják-e a fiatalembert.

Tom Southwood lassan, óvatosan mindent előkészített. Emberei készen álltak a szökésre. Minden csak idő kérdése volt. Jó időpontot kellett választaniuk, mert Tom tudta, hogy csak egyetlen alkalmuk lesz. Ha a terv nem sikerül,

valamennyiüket megölik. Tom látta, mi történt azokkal, akik megpróbáltak elszökni, de elkapták őket. Efféle halálnemhez semmi kedve nem volt. Türelmesen ki kell várnia a megfelelő pillanatot, akkor hazajuthatnak Angliába.

– Nemsokára – ígérte embereinek. – Nemsokára. Már érzem a csontjaimban. Mindannyian tudjátok, mi a dolgotok, ha kimondom a jelszót. Nem szabad hibázni, emberek!

14. fejezet

India meztelenül hevert férje karjaiban, és felmosolygott rá.

– Tehát el akarsz menni vadászni, és néhány napig a hegyekben táborozol majd Arudzs agával. A vadászat a férfiak sportja.

Kaleb a felesége keblét simogatta, és élvezettel figyelte, ahogy India mellbimbói válaszoltak a becézgetésre.

– Vadásztál valaha? – kérdezte a bej. – Úgy tudom, a hazádban a nők is szoktak vadászni.

– Anyám és a húgom gyakran kilovagoltak apámmal és a fivéreimmel az erdőbe, de én magam soha nem szerettem igazán ezt a sportot. Én másfajta sportot kedvelek – hajolt le, és csábítóan megnyalogatta a bej hasát.

– Telhetetlen! – nevetett fel a bej halkan, és szorosan a karjába zárta Indiát.

Feleségének gyönyörű teste volt, amelyen az anyaság még semmit nem rontott. Hasa lapos maradt, gömbölyű végtagjai tökéletesek voltak. Csak a keblén látszott némi változás, kissé megtelt, és mellbimbói érzékenyebbé váltak.

A bej a combjára ültette Indiát, arccal maga felé. Előrehajolt, és a szájába vette az egyik mellbimbóját, közben kezével szorosan markolta India mellét. Az asszony melle megfeszült, mellbimbója kőkeménnyé vált férje nyelvének körkörös mozdulataitól.

A bej anélkül, hogy elengedte volna szájával a mellbimbót, kissé hátrább tolta India testét, és egyik ujjával benyúlt szeméremajkai közé, hogy megkeresse a csiklóját. A férfi ujja lágyan birizgálta. India felnyögött, a kéjtől elöntötte a forróság, és a gyönyör hirtelen egész testét megremegtette.

– Gonosz vagy! – nyögdécselte. – Élvezed, hogy kínozol? Elég! Elég! Mindjárt elájulok!

A bej nevetett, és a hátára fektette Indiát, majd ráfeküdt.

– Igen. Élvezettel kínozlak, te csodálatos teremtés – dörgölőzött testével feleségéhez. – Ma éjjel nem engedem, hogy fölébem kerekedj, drágaságom. Annyira élvezem, amikor felkiáltasz a gyönyörtől!

A bej mohó csókjai teljesen elkábították Indiát, szinte alig vette észre, amikor férje a testébe döfte férfiasságát, majd lágyan ki-be mozgatta.

– És ez a kínzás hogy tetszik neked, India, szerelmem?

India szorosan a férfi köré fonódott, fejét hátrahajtotta, és merészen követelőzött.

– És neked hogy tetszik, uram?

– Ah, te szuka! Csak nem akarsz megölni?

– Gondolj majd rám, amikor a dombok között táborozol, uram – ingerkedett India a bejjel. – Az éj sötétjében jusson majd eszedbe az én melegségem.

– Neked is jusson eszedbe az én szenvedélyem, kincsem, amikor egyedül fekszel az ágyadban – lihegte a bej, és egyre hevesebben mozgott Indiában.

Az asszony már alig kapott levegőt. Érezte, hogy testében egyre nő a feszültség. Nőtt, nőtt, majd egy vad vonaglással kirobbant, és ők kielégülten zuhantak egymás karjaiba.

India a bej mellkasán fekve hallgatta férje szívének vad dobogását. Arcát a férfi bőréhez dörzsölte. Sima és nyirkos volt, az illata pedig meleg pézsmaszagú.

– Szeretlek, Kaleb – suttogta India, és felsóhajtott.

A bej karja szorosabbra zárult.

– Szeretlek – válaszolta.

Igen, valóban szereti ezt a nőt. Annyira szereti, hogy el is határozta, amint hazatér a vadászatról, beváltja ígéretét. Nemrégiben rábukkant a városban egy protestáns papra, aki beleegyezett, hogy összeesketi a bejt a feleségével, és megőrzi keresztény házasságkötésük titkát.

– Nagyon jól tudom, uram, miért van szükség a titoktartásra. Minden bizonnyal gyengítené a pozícióját, ha kitudódna, hogy eleget tett egy asszony esdeklésének. De Allah majd megáldja ezért – mosolygott az öreg pap az összeesküvők huncutságával. – Én nem vagyok a szigorú tanok embere, és ez nagy nyugtalansággal tölti el a feletteseimet.

Ezért is helyeztek át Hl-Szinutba, hogy segítsem a protestáns foglyok megváltását.

A bej elmosolyodott.

– Méltányolom a titoktartását – mondta. – Indiát ez boldoggá teszi majd, és számomra fontos az ő boldogsága. Néhány nap múlva felkeressük önt. Viszonzásul pedig, Haussler atya, mindig felkereshet engem a protestáns foglyok kiváltása ügyében.

A pap könnyes szemmel mondott köszönetet, és a bej visszatért a palotába.

Igen, összeházasodnak majd, gondolta, úgy, ahogy India szülei is szeretnék. A bej egyre jobban szerette volna bevallani, hogy ő is angol, hogy valójában Deverall Leigh a neve, hogy Adrian Leigh féltestvére és Oxton valódi örököse.

A bej tudta, hogy közlése mélyen megrázná Indiát, de azt is tudta: elhinné, hogy nem ő ölte meg Charles Jefferst. Elhinné, hogy igazságtalanul vádolták, és inkább elmenekült, mint hogy bizonygassa ártatlanságát. A holttestben megtalálták a tőrét, ez ékesen bizonyította a bűnösségét. India meg fogja érteni.

Kiűzeti Adrian váltságdíját, és féltestvérét elküldi nápolyi nagybátyjukhoz. Utána már azt tesz a fickó, amit akar, bár a bej gyanította, hogy Adrian retteg Glenkirk hercegétől, ezért nem nagyon igyekszik majd haza Angliába.

Végezetül pedig, amint India világra hozza a gyermeküket, megengedi neki, hogy levelet írjon a szüleinek.

Nem hagyja, hogy éveken át szenvedjenek, mint ahogy az ő apja szenved hosszú évek óta.

A bej lepillantott alvó feleségére, és lágyan megcirógatta sötét hajfürtjeit.

Eljött a reggel. India álmosan kimászott az ágyból, hogy megfürdesse férjét. Ezt a szertartást senkinek nem volt hajlandó átengedni. Végignézte, amint a bej jóízűen megreggelizett, majd talpig fátyolba burkolózva kisétált férjével az udvarra, hogy elköszönjön tőle, mielőtt ellovagol Arudzs agával.

A janicsáraga mélyen meghajolt India előtt.

– Vigyázzon a férjemre, kapitány – kérte India.

– Úgy lesz, asszonyom – mosolyodott el az aga.

India visszament a palotába. Szamara sietett elé, kézen fogta és a hárembe vezette.

– Gyere, úrnőm, Szárai és Nila égnek a vágytól, hogy elmesélhessék, miként szórakoztatták isztambuli vendégünket.

India szerette volna elutasítani a meghívást, hogy egyedül maradhasson, de tudta, hogy ezzel megbántaná a háremhölgyeket. Engedte hát, hogy Szamara bevezesse a szökőkutas udvarba, ahol a hölgyek már vártak rá. Mirmah azonnal felállt a helyéről.

– Gyere, asszonyom, ülj ide – vezette Indiát a kényelmes díványhoz. – Jobb, ha leheveredsz most, hogy gyermeket vársz.

Amikor végre az összes hölgy elhelyezkedett, Szamara türelmetlenül megszólalt.

– Nos?

Szárai elnevette magát.

– Mindannyian tudjuk, hogy a hímtag háromféle hosszúságú lehet. A legkisebbet halacskának, a közepeset haszontalan majomnak, a legnagyobbat csődörnek nevezzük. Huszein agáé egyikhez sem hasonlított.

A nőknek elállt a lélegzete a meglepetéstől.

– Akkor hát minek neveznéd? – kérdezte kíváncsian Deva.

– Bikának – kacsintott Szárai.

– Még soha életemben nem láttam akkora hímvesszőt, mint az agáé – bizonygatta Nila. – Mint tudjuk, bej urunk csődör, a legcsodálatosabb fegyverrel. Vele egyikünk sem maradt soha kielégítetlen. Huszein agáé azonban hosszban és vastagságban páratlan.

– És olyan fickós volt, akár egy bakkecske – állította Szárai. – Alig vetkőztettük le, máris belénk mártotta volna a dárdáját!

A nők viháncoltak, India is velük kacarászott. Nem hitte volna, hogy tetszik majd neki az efféle szórakozás, most mégis el volt bűvölve.

– Folytassátok! – biztatta a két nőt. – Egészen ártatlan vagyok itt köztetek.

– Huszein aga mindkettőnket átölelt, úgy sétált be velünk az ágyba. A hátára fektettük, és nekiláttunk, hogy felkeltsük izgalmát. Fáradhatatlan szerető, hajnalra mindketten tökéletesen kielégültünk. Az aga nemkülönben.

– Először a hajammal kezdtem csiklandozni – mondta Nila. – Ez tetszett neki, de azt még jobban szerette, amikor hosszú rúdját a számba vettem. Majdnem teljesen lenyeltem, az aga úgy nyögdécselt, mint egy fiatal fiú élete első nőjével. Addig szoptam, hogy azt hitte, mindjárt elélvez, azután abbahagytam, majd újra kezdtem. Amikor már nem bírta tovább, meglovagoltam, és lassan magamba dugtam hosszú pálcáját. Allahra! Nagyszerűen kitöltött.

– Addigra már félőrült volt a gyönyörűségtől – fűzte tovább Szárai a mese fonalát. – A szeme egészen kidülledt. Nila már alaposan eltelt vele, ezért én az aga arcához emeltem a szerelmi ládikómat, húsos ajkához nyomtam a szeméremajkaimat, és hozzádörgölőztem. Eleinte alig kapott levegőt, de azután erős és kemény nyelve utat talált magának a gyönyöröm helyéhez. Szerelmem leve bőségesen elöntött. Az aga úgy itta be, mint aki három napig szomjasan bolyongott a sivatagban, hegyes nyelve rátalált a csiklómra, forró szája gyönyörrel töltött el. Nila és én csaknem ugyanabban a pillanatban jutottunk el a paradicsomba.

– Mialatt Szárai a maga örömét kereste Huszein agánál, én szorgosan lovagoltam rajta – mondta Nila. – Az aga férfiassága még jobban megkeményedett, és mélyebben hatolt belém, mint bármelyik férfi életemben. Még soha nem éreztem ilyen tüzes vágyat. Mielőtt lehunytam a szemem, hogy átadjam magam ennek a sötét gyönyörnek, még láttam, amint Huszein aga nagy keze szorosan megmarkolta Szárai elefántcsontszínű fenekét.

A nők tágra nyílt szemmel hallgatták.

– Folytasd – kárálta végül Szamara.

– Nila már sírt a gyönyörtől, de az a vadállat még mindig nem elégült ki – mondta tovább Szárai. – Lelökte magáról Nilát, engem húzott magára, és addig döfködött, hogy félig

elvesztettem az eszméletemet. Csak ekkor lövellte belém a magját.

– És aztán? – kíváncsiskodott Mirmah. – Úgy is csinálta veletek, ahogy állítólag a janicsárok szokták?

– Mindkettőnkkel csinálta – válaszolta Nila. – De csak egyszer, mert nekünk ez nem volt jó. Meg is mondtuk neki, hogy mi a bej asszonyai vagyunk, aki nem szokott bennünket erre használni. De bevallom, ha perverz volt is, izgalmasnak találtam.

– Én nem – vágott közbe Szárai. – Ehhez túl nagy volt neki. Attól féltem, megsebez azzal a hatalmas rúdjával.

– Ezt nem értem – jött zavarba India.

– A fenekük lyukán át hágta meg őket – közölte minden finomkodást mellőzve Szamara. – A janicsárok női társaság nélkül nőnek fel. Köztudott, hogy fiatalkorukban egymás között tesznek szert erotikus tapasztalatokra. Később persze asszonyokat is megismernek. A fiúk számára egészségtelen, ha érett ékszerük levét visszatartják. Nincs abban semmi rossz, amit csinálnak.

– Én rémesnek találom – borzongott meg India.

Szamara kivételével a többi nő is bólogatni kezdett. Szamara mindentudón mosolygott.

– A nőnek azt kell tennie, ami ura gyönyörét szolgálja, bármennyire is ízlése ellen való. Én magam semmit nem tagadok meg urunktól, a bejtől – közölte jelentőségteljesen.

India egy pillanatra megdermedt.

– Csak locsog itt összevissza, akár a patak – mondta Szárai a bej feleségének, és mérgesen Szamarára meresztette a szemét. – IJgy mar a nyelved, hogy akár rézfazékba is véshetnél vele. A bej soha egyikünket sem tett a magáévá ezen a módon, és ezt te is tudod, Szamara. Ne keserítsd el az úrnőnket.

Szamara vállat vont, de egy árva szót sem felelt, ami szöget ütött India fejébe.

– Szamara rettentően hazudós – suttogta Mirmah. –A mi urunk soha nem csinált ilyesmit.

– Én csak boldoggá akarom tenni őt – mondta India halkan.

– Boldoggá is teszed – mondta Mirmah. – Gyermeket adsz neki, amire Szamara soha nem lenne képes. Ezért olyan keserű. Ne is törődj vele, India úrnő!

Mirmah kedves szavai felvidították Indiát.

– Folytassátok, hölgyek – mondta. – Rengeteget tanulok, miközben hallgatlak titeket. Hamarosan a gyakorlatban is kipróbálom mindazt, amit mondtatok. Némelyik olyan csintalanul hangzik!

– Nincs abban semmi csintalanság, ha az ember örömet szerez egy férfinak – mondta Deva. – Kivált akkor, ha ő is élvezetet nyújt viszonzásul.

A nők bólogattak. Szárai és Nila tovább mesélték történetüket. Csókokról és simogatásokról beszéltek, meg arról, hogyan kérte meg őket a janicsár, hogy egymással szeretkezzenek. A férfi a látványtól hamar új erőre kapott, és megint rájuk rontott.

Az aga fáradhatatlan volt. Számos lavór vizet és szerelmi kendőcskét elhasználtak. A trió az éj folyamán elfogyasztott egy hatalmas kancsó pezsdítő italt, aztán pirkadat előtt egy órával mindhárman álomba zuhantak.

– Az aga azt mondta, ha visszajön El-Szinutba, ismét felkeres bennünket – nevetgélt Szárai. – Kötve hiszem, hogy a bej megint ilyen nagylelkű lesz hozzá. Urunk azt mondta, csak azért ad oda bennünket ennek a férfinak, hogy megbékítse. Nem hiszem, hogy megismételné.

– Úgy van – helyeselt Nila. – Gazdánk vendégszeretetének is van határa!

India a háremben vacsorázott a hölgyekkel, és csak késő este tért vissza Azura kíséretében a saját lakosztályába. Meggie sietve megvetette úrnője ágyát.

– Jó szobalány – intett Azura a skót lány felé.

– Baba Hasszán jól választott – értett egyet India.

– Boldog vagy? – nézett rá az asszony.

– Nagyon! – mondta India. – Ó, Azura! Szeretem őt! Soha nem hittem volna, hogy ez lehetséges. Egy éve még ostoba gyerek voltam, de most teljesen megváltoztam. Boldogabb vagyok vele, mint életemben bármikor!

– Ó, de örülök, hogy ezt hallom, India! – mondta Azura a bej ifjú feleségének. – Őszinte leszek hozzád. Baba Hasszán és én megéreztük, hogy te leszel a tökéletes féleség Kaleb Afraim számára, és nagyon igyekeztünk, hogy ezt te is észrevedd.

– Nekem is így tűnt – nevetett India –, de csak akkor, amikor rájöttem, mennyire szeretem őt. Mama mindig azt mondta, hogy az ember életéről már a születése előtt döntenek. Nem csoda, hogy nem találtam magamnak férjet Angliában és Skóciában, hiszen Kaleb Afraim itt volt El-Szinutban! Ha nem vagyok olyan buta, és nem szaladok világgá Adrian Leigh-vel, akkor soha nem találok rá az igaz szerelmemre, Azura. Milyen furcsa az élet!

Az asszony megölelte Indiát, és csókot cuppantott a homlokára.

– Allah vezetett el hozzánk, leányom, aki mindent tud és mindent lát – mondta, és kibontakozott India öleléséből. – Hosszú nap volt a mai. Hívd ide szobalányodat, segítsen téged az ágyba. El-Szinut örökösét hordod, érted?

India mosolyogva bólintott.

A következő nap csöndesen telt, de az októberi ég beborult. Délelőtt már gyülekeztek a viharfelhők, délután pedig villámlással és mennydörgéssel tarkított viharos szél és eső zúdult El-Szinutra. A város kiürült, még a piacok fáradhatatlan kereskedői is összepakoltak.

– Éjjel indulunk – közölte az embereivel Tom Southwood.

– Ebben a viharban, kapitány? – kérdezte Jeremiah James, a másodkapitány.

– Az itteniek nem szoktak hozzá az őszi viharokhoz. Reggelig mindenki a házában kuksolva vár majd, amíg el nem múlik az eső. Ez a legjobb alkalom, James. Rosszabb időben is vitorláztunk már.

– És mit csinálunk az el-szinuti legénységgel, kapitány? – kérdezte az elsőtiszt, Francis Bolton. – Ez az egyetlen dolog, amit még nem említett.

– Ezen sokat gondolkodtam. Az is felmerült bennem, hogy a viharra hivatkozva szabadságoljuk őket, de mindig van esély arra, hogy egyik-másik vissza akar jönni a hajóra,

és ha nem találja, fellármázza a parti őrséget. Fontolgattam, hogy megöljük őket, de ezt, ha van rá mód, szeretném elkerülni. Az az egyetlen lehetőségünk, hogy fogságba ejtjük, megkötözzük és kipeckelt szájjal a hajó fenekébe rakjuk őket, majd bezárjuk a kikötő világítótornyának őrei közé. Mire onnan kiszabadulnak, mi már árkon-bokron túl járunk.

– És őladysége? Vele mi lesz? – kérdezte Knox, a steward.

– Amint besötétedik, James, maga és én kiszöktetjük a palotából az unokahúgomat és a szobalányát. Ezalatt Bolton helyettesít bennünket a hajón. Ha pirkadat előtt egy órával nem térnénk vissza, vitorlázzon haza Angliába, és számoljon be a történtekről a családomnak. Legalább megtudják végre, hol van Lady India.

– Hogy jut be a palotába, kapitány? – kíváncsiskodott Knox. – Nem mehetnék önnel?

– Nem, Knox – nevetett Tom Southwood. – Nem sétálgatni megyünk, hanem falat mászni. Átalakítottam két kisebb horgonyt, ezek segítenek majd megmászni a bej palotájának falait. Ami magát illeti – nézett az elszörnyedt Knoxra –, a fal utcai oldalán fog várakozni, és lesegíti a hölgyeket, amikor kihozzuk őket.

Tom részletesen kifejtette a tervét.

– Hónapok óta járok a palotába. A bej lakosztálya és háreme egy belső udvarban van, amelynek falai látszólag egyetlen utcával sem érintkeznek. Megemlítettem ezt Arudzs agának, és megjegyeztem, hogy milyen okosan építették meg. Ő bizalmasan elmesélte, hogy a palota alaprajza megegyezik a szultáni palotáéval, csak egyetlen gyenge pontja van. A bej lakosztályához tartozó kert egyik fala egy csöndes utcával határos. Amikor megkérdeztem, vajon miért nem védik ezt a fontos területet, Arudzs aga azt felelte, hogy a fal tizenöt láb magas, és senki nem sejti, mi van mögötte. Alaposan bejártam a várost, és keresgéltem, hol lehet ez az utca. Mostanában találtam rá.

– Vajon Arudzs aga tudatában van annak, mi az, amit elmondott önnek? – kérdezte az óvatos Bolton. – Biztos, hogy nem csapdába sétál?

Thomas Southwood megcsóválta a fejét.

– Ez nem csapda, Francis. Arudzs aga büszke a posztjára. Arra is, hogy ő El-Szinut janicsáragája, de arra még inkább, hogy a bej bizalmasa. Az aga jó katona, jószívű, nagyon hűséges, de hajlamos arra, hogy hencegjen a jólértesültségével és a fontosságával. Biztos vagyok benne, hogy észre sem vette, mit fecsegett ki. Nagyon óvatos voltam, nem zaklattam őt feltűnően sok kérdéssel. Egyébként az aga és a bej távoztak a városból. Vadászni mentek néhány napra a hegyekbe. Ez a legalkalmasabb időpont Lady India kiszabadítására.

– Nos, kapitány, úgy tűnik, mindent alaposan átgondolt – mondta Bolton. – Isten oltalmazzon bennünket ezen az

éjszakán! Ha már a tengeren leszünk, nem aggódom majd ennyire. A janicsárok jó sok ágyút szereltek erre a hajóra. Bárkivel felvesszük a versenyt.

– Bizony. Kivált, ha a bej zászlaja alatt hajózunk a Földközi-tengeren, hiszen az egész a törökök kezén van – szólt közbe James.

– Kapitány – mondta halkan Knox –, nem lenne jobb, ha Lady Indiát inkább a nagyanyjához vinnénk, Itáliába, mint hogy kitegyük őt az Angliába vezető hosszú útnak? Hiszen útközben bármikor csatákba bonyolódhatunk!

– Azt hiszem, igaza van, Knox – fontolta meg Thomas Southwood. – Lady India nagyobb biztonságban lesz a nagyanyjánál, mint ha velünk maradna a tengeren. Remek ember maga, Knox!

– Köszönöm, kapitány – pirult el a dicsérettől a hú.

– Ideje, hogy elválasszuk a tiszta búzát az ocsútól, kapitány – jegyezte meg szárazon Bolton.

– Igen. Itt az ideje – értett egyet Thomas Southwood. Minden ellenállás nélkül sikerült elfogniuk az el-szinuti embereket. Erősen megkötözték őket, szájukba selyemsálat gyömöszöltek, szemük elé kendőt kötöttek, és levitték őket a hajó gyomrába, ahol a faltól háromlábnyira leláncolták őket.

– Ha nem próbálkoztok szökéssel, nem esik bántódásotok – közölte velük Thomas Southwood. – Aki szökni próbál,

azt azonnal megöljük – mondta, és ott hagyta őket a sötét, nyirkos hajófenékben.

A fedélzet csuromvizes volt a szakadó esőtől. Időnként egy-egy villám cikázó fénye világította be a sötét eget.

– Mivel megyünk abba az utcába? – kérdezte James.

– Lóháton. A lovak a dokk istállójában vannak, és csak egyetlen fiú őrzi őket. Az istállómestert hazaengedtem a feleségéhez. A fiú kapott egy kis altatószeres édességet. Induljunk! – kapta fel a köpenyét Thomas Southwood, és a vállára borította.

Kisietett az ajtón, nyomában Jamesszel és a hűséges Knoxszal. Az elsőtiszt a hajón maradt, és átvette a parancsnokságot.

– Sok szerencsét, kapitány. Isten óvja – szólt utánuk halkan Bolton.

Az istállófiú a sárgálló szalmán aludt, hangosan hortyogott, szája környéke maszatos volt a rózsaszínű török édességtől. A kapitány és társai felnyergeltek három lovat, és kivezették őket az istállóból.

A kapitány végigvezette társait Kl-Szinut tekervényes utcáin. Szakadt az eső.

A fasorba érve leszálltak a lovukról. Knox átvette az állatokat, James és Thomas pedig elővették nyergeik alól a kampókat. Mindkét kampót felrepítették a fal tetejére, ahol megakadtak. A két férfi egyetlen hang nélkül mászott fel a kampókról lógó köteleken. Hgy pillanat alatt eltűntek Knox szeme elől.

A steward idegesen várakozott a három lóval a szakadó esőben. Szíve hangosan kalapált, minden mennydörgésnél összerezzent, és magában halk fohászokat mormolt.

Thomas Southwood körülnézett a kertben. Jól látta a palota kivilágított ablakait és a finoman faragott boltívek alatt fel-felvillanó fényeket. Hangtalanul megérintette James karját, és jelezte a másodkapitánynak, hogy kövesse őt. A két férfi némán átkúszott a füvön.

Úgy volt, ahogy Thomas sejtette. A bej lakosztályában egyetlen őrt sem látlak. Thomas megállt, figyelmeztetően az ajka elé tette az ujját, és fülelt.

– Jó éjszakát, Azura asszony – hallotta Thomas India hangját, majd az ajtó csukódását. – Menj, Meggie, és hozd a vacsorámat. Farkaséhes vagyok.

– Igen, asszonyom – hallatszott Meggie válasza, majd újból kinyílt és becsukódott az ajtó.

Thomas intett a társának, hogy maradjon ott, ahol van, ő pedig betoppant a szobába.

– Jó estét, India! – mondta halkan.

India az ismerős hang hallatán megpenderült.

– Tom Southwood! Megőrültél? – suttogta. – Megölnek, ha itt találnak, és nekem nincs hatalmam, hogy megvédjelek!

– A megmentésedre jöttem, India – közölte lom. – Megígértem, hogy magammal viszlek, ha elmegyek El-Szinutból. Betartom az ígéretemet. Ma éjjel indulunk. A szobalányodat is magunkkal visszük.

– Nem! – jelentette ki India szilárdan. – Férjes asszony vagyok, Tom, és itt maradok az urammal. Most menj, mielőtt elkapnának. Sok szerencsét kívánok neked. Mondd meg a családomnak, hogy boldogan élek.

– Magammal viszlek, India – felelte Thomas Southwood elszántan. – Hogy mehetnék vissza nélküled Angliába?

– Próbálj megérteni, Tom! Boldog vagyok. Szeretem Kaleb Afraimot. A felesége vagyok. Nem hagyom el a férjemet. A családom biztosan megérti majd. A házasságunk tökéletes. Menj! Meg sem merem kérdezni, miként jutottál be ide.

– Semmit nem változtál – csóválta meg a fejét Thomas. – Most is olyan nyakas és csökönyös vagy, mint régen. De nélküled nem teszek egy tapodtat sem. Amint visszajön a szolgálód, indulunk. A másodkapitányom odakint várakozik, azonnal indulnunk kell, mielőtt még a vihar véget ér.

– Az uram hamarosan itt lesz és megöl – füllentette India.

– Kaleb Afraim a hegyekben vadászik Arudzs agával. Olyan ostobának képzelsz, hogy akkor toppanok be a palotába, amikor itthon van a férjed? Siess!

Mindketten hallották a lépések zaját. India elsápadt, Thomas pedig az ajtó mögé lépett, amíg Meggie benyitott.

– Itt a vacsorája, asszonyom. Abu úgy gondúta, ízleni fog ma este egy kis meleg vacsora.

– Ne sikolts, Meggie! – mondta India, miközben kivette a tálcát Meggie kezéből, és az asztalra tette.

A lány tágra nyílt szemmel bámult az ajtó mögül előlépő Tómra.

– Asszonyom?

– Ez itt az unokafivérem. Azt mondja, értem jött, hogy megmentsen. Én nem megyek vele, de ha te menni akarsz, nem tartalak vissza.

– Engemet senki nem vár odahaza, a mamám is aztat hiszi, hogy meghóttam a papámmal. És aztat hiszem, hogy Ian már rég feleségül vette Flóra MacLeant. Az a lány mindég utált engemet, mert Ian engem szeretett jobban. Á, nem, asszonyom. Én magával maradok.

– Elég a fecsegésből! Mindketten velem jöttök? –mondta Tom.

– Ha nem mész el azonnal, Tom, sikítozni kezdek, és bejönnek az őrök – mondta keményen India.

– Miért nem hallgatsz az eszedre?

– Miért nem hiszed el, hogy szeretem Kalebet, és örömmel maradok El-Szinutban? Menj el, Tom! Most azonnal menj el!

Thomas elfordult, majd hirtelen megpördült. Öklével India állára csapott, és a karjába fogta az ájultan összeeső teremtést.

– Gyerünk, te lány – szólt oda Meggie-nek, miközben Indiával a karjában kimászott a nyitott ablakon.

– Várjon, uram! Hadd hozok köpenyeket, mer' ha átázunk ebben az esőben, az asszonyom belehal! – esdekelt Meggie.

– Siess!

Meggie összeharapta a száját, kinyitotta a ládát, és előhúzott belőle két hosszú, bélelt köpönyeget. Mit tegyen? Rúgjon az ajtóba, jelt adva az őrnek, hogy éppen elrabolják a bej feleségét, vagy egyszerűen csak fogja a köpenyeket és menjen utánuk? Ez a férfi az úrnő vérrokona. Vajon megdicsérné őt az asszonya, ha a bej lefejeztetné a rokonát?

Szörnyű dilemma volt. Végül Meggie úgy határozott, hogy senkinek nem okozza a halálát. Az egyik köpenyt a saját vállára terítette, a másikkal beburkolta eszméletlen úrnőjét.

– Hozz egy sálat is, lányom – parancsolta Tom, és Meggie gyorsan teljesítette a kérést. – Ne ijedj meg! Velem van a másodkapitányom, majd ő segít neked.

Meggie a kapitány után tipegett. Átvágtak a kerten a legtávolabbi falig, amelyről a kötelek lógtak. James a selyemsállal összekötözte India csuklóját, majd a nő összekötött karját Thomas Southwood nyakába akasztotta.

– Holt súly, kapitány. Így nehezebb lesz – jegyezte meg.

– Tudom, James. De az unokahúgom most is olyan makacsul ellenállt, mint mindig. Nem maradhattunk tovább.

Thomas megragadta a kötelet, és lassan felfelé kúszott a falon.

– Karold át a nyakamat, lányom – mondta a másodkapitány Meggie-nek. – Mi hamarabb fent leszünk, és segíthetek neki.

Meggie szó nélkül engedelmeskedett. A másodkapitány úgy kúszott a kötélen, akár egy majom. Meggie-t a fal tetejére ültette, majd lenyúlt, és segített a kapitánynak. Felhúzták a köteleket, és áthajították a fal utca felőli oldalára.

Lemászni jóval könnyebb volt, Meggie egy pillanat múlva már a saját lábán állt. Nagy meglepetésére egy férfi és három ló várt rájuk.

– Jól van az úrnő? – suttogta idegesen Knox.

– Nem akaródzott eljönnie a nyakas libának, le kellett hát ütnöm, hogy elhozhassam – mondta Thomas Southwood.

Hatalmas mennydörgés hallatszott. A lovak meghőköltek és idegesen táncoltak.

– Induljunk – mondta Thomas Southwood, mialatt James leemelte a nyakából Indiát.

Thomas lóra pattant, majd lenyúlt Indiáért, és maga elé fektette a nyeregbe. A két másik férfi is lóra szállt. Meggie James mögé ült. Elindultak a kikötőbe.

A lovakat a kapitány és James visszavitték az istállóba, Knox pedig a fedélzetre cipelte Indiát. Meggie szorosan asz-

szonya nyomában lépkedett. Knox a kapitány kabinjába vitte őket.

– Hova megyünk, uram? – kíváncsiskodott Meggie.

– Hová? Hát haza, te lány! Be kell zárnom benneteket ide, amíg elhagyjuk a kikötőt. Nyugtasd meg az úrnődet. Víz és gyümölcs van az asztalon – azzal Knox kiment, és bezárta maga mögött az ajtót.

Meggie megnézte, magához tért-e már India. Gyorsan kibontotta asszonya összekötött kezét. Hitetlenkedve csóválta a fejét, amikor megpillantotta az India állán vöröslő jókora foltot.

– Ó, az a durva vadállat! Remélem, az asszonyom nem lesz rám dühös, amiért nem kezdtem kajabálni, amikor még lehetett vóna! Nem bírnék azzal a gondolattal élni, hogy készakarva három ember halálát okoztam.

Meggie az asztalhoz ment, és öntött egy kis vizet a pohárba. Megtámasztotta Indiát, és gyengéden a szájába töltött néhány korty vizet. India köhögött. Aranyszínű szeme kinyílt.

– Meggie! – kiáltott fel, majd az állához kapott. – Jaj, de fáj! Hol vagyunk? – nézett körül a kabinban.

– Hajón, asszonyom. A kapitány leütötte magát, aztán kicepelte a palotából. Ó, asszonyom! Ha bekiabálom az őrséget, azok menten megölik, márpedig ő asszonyom rokona. Nem tudtam, mitévő legyek!

– Jól van, jól, Meggie. Én magam fogom megölni – mondta India. – Elhagytuk már a kikötőt?

– A vihar alatt akarnak elindüni. És aztat hiszem, hogy ez a Knox bezárta az ajtót.

– A fenébe! – dühöngött India.

Megpróbált felkelni, de csak nyögött egyet, és visszazuhant.

– Allah! Annyira szédülök – mondta.

Kezét a még mindig lapos hasára tette. Úgy tűnt, hogy odabent minden rendben van.

– Csak lassan, asszonyom – buzgólkodott Meggie. – Aggyon magának néhány percet, és lassacskán üljön fel. Úgysem csinálhatunk semmit.

– El ne mondd a titkomat, Meggie!

A fiatal szolgálólány megértette, mire céloz India.

– Ugyan mér nem mongya el neki, asszonyom? Talán akkor békibe hagyná.

– Meg akartam mondani, de nem volt alkalmam rá. Elfordult, mintha menni készülne, aztán hirtelen leütött. Most mit tegyek? Be vagyunk zárva, és lomot az foglalja le, hogy kivigye innen a hajót. Nem. Megtartom magamnak a titkom. Azt hiszem, előbb-utóbb megszökhetek tőle. A családomtól is sikerült megszöknöm.

– Ez a Mr. Knox aztat mongya, hogy hazamegyünk Angliába, asszonyom. Hetekig is eltarthat, mire partot érünk. Attól félek, nincs hová szökni, asszonyom.

– El-Szinutban megtanultam a türelem erényét – mondta bölcsen India. – Londonban majd elillanhatok. A szüleim lezárták a londoni házunkat, de elmehetek Greenwoodba, ahol a kapuson és a feleségén kívül nincs más személyzet. Ónnan pedig üzenhetek a férjemnek, és értesíthetem hollétemről. A baba valószínűleg még Kaleb megérkezése előtt a világra jön, de tudom, hogy Kaleb eljön értem! Ismerem őt. Addig azonban annyira megnehezítem a kuzinom dolgát, amennyire csak tudom – fejezte be India kuncogva a mondókáját. – Ez a hősies bolond úgy bánik velem, mintha még mindig kisgyerek lennék, nem pedig felnőtt asszony. De ezért még megfizet!

A hajó lassan kiúszott a dokkból, és megindult a kikötő bejáratát őrző két világítótorony felé. A tornyoknál lehorgonyoztak, és leeresztették a csónakokat. Partot érve kiugrottak a csónakokból, és megkötözték az őröket. A csónakok ezután kétszer fordultak, mire partra tették a hajóról a megkötözött foglyokat. A világítótorony ajtaját bezárták és kívülről elreteszelték. A *Royal Charles* felszedte a horgonyt, és kiúszott a kikötőből.

Mialatt a nyílt tenger felé vitorláztak, a víz egyre viharosabbá vált, egyre sűrűbben villámlott. Thomas Southwood Boltonra bízta a hajóját, ő pedig belépett unokahúga kabinjába. Ügyesen félreugrott, mielőtt Lady India Lindley egy lavór vizet zúdított volna rá.

– Idióta! Allah óvjon téged, ha a férjem megtudja, mit tettél! Arudzs aga uram parancsára végigkutatja a tenger minden zugát értem! Ha elfognak, Tom Southwood, és leütik a válladról azt a pimasz fejedet, hát egy csepp könny nem sok, annyit sem fogok hullatni érted!

– Ez a köszönet azért, hogy megmentettelek? Tényleg olyan vagy, akár egy makrancos gyerek, India!

– Tizenkilenc éves vagyok, Tom – komolyodott el hirtelen India. – Anyámnak ennyi idős korában már két gyermeke volt, és a harmadikkal volt viselős. Miért bánsz úgy velem, mintha még mindig gyerek lennék? Férjes asszony vagyok, aki elégedett a sorsával. Miért nem értetted meg, hogy nem akarok veled jönni? Miért hiszed azt, hogy buta kölyök vagyok, akinek éppen a te védelmedre van szüksége? Megkérdezted, hogy el akarok-e menekülni? Nem! Betörtél az otthonomba, durván bántalmaztál, aztán idehoztál!

– Nem tudlak visszavinni – közölte szárazon Tom.

– Tudom – felelte India. – Gondolod, hogy veszélybe sodornám ezeket az embereket, akik kitervelték és megszervezték menekülésüket? Ha Arudzs aga elkapna benneteket, senkinek sem kegyelmezne.

– Mondd, India, csakugyan szereted a bejt? – kíváncsiskodott Tom.

– Igen. Hát nem erről beszélek folyton? El-Szinut bejének a felesége vagyok, és büszke vagyok rá, hogy az lehetek.

– Ez nem igazi házasság – próbálkozott Tom. – Nem adott össze benneteket keresztény pap, márpedig te keresztény vagy, India!

– Igen, keresztény vagyok, de ha igazán ismernéd az iszlám tanokat, akkor megértenéd, hogy a házasságom érvényes. Egyébként El-Szinutban egy protestáns pap is összeadott bennünket, de ezt teljes titokban kellett tartani.

– Ennyire szeret téged? – lepődött meg a kapitány. –Azt hittem, csak azért mond neked ilyeneket, hogy megnyugtasson, India. A szultán el-szinuti bejének nem lett volna szabad ezt megkockáztatnia. Az életével játszik, ha megteszi.

– Márpedig megtette, mégsem esett bajunk. Hát azt tudod-e, hogy a janicsárok összeesküdtek a fiatal szultán ellen? A követük eljött Kaleb Afraimhoz, és azt akarta, hogy csatlakozzon a zendülésükhöz. Kaleb azt mondta, hogy csak abban az esetben csatlakozik, ha Algír és Tunisz beje is beleegyezik. Aztán üzenetet küldött Isztambulba a validehnek, amelyben leleplezte az összeesküvést. Arra szeretné rávenni a szultán anyját, hogy viszonzásul adjon önállóságot El-Szinutnak, hogy az ország majd a fiainké lehessen – hadarta India a meghökkent kuzinjának. – Gondolod, hogy tudnék ezekről a dolgokról, ha az uram nem szeretne és nem bízna meg bennem? Gondolod, hogy a háremhölgyek tudnak ezekről, Thomas Southwood? Te azonban meg akarsz engem menteni, és hazakényszerítesz Skóciába!

India dühösen meredt a férfira. Thomas Southwood agyán kétség suhant át. Talán mégsem cselekedett helyesen, amikor erőszakkal a hajóra hurcolta unokahúgát. Aztán elhessegette magától ezt a gondolatot.

Á, India semmit nem ért a dologból. Kaleb Afraim csinálna neki egy-két gyereket, aztán hamarosan második, harmadik, esetleg negyedik feleséget venne magának. Tom tudta, hogy India nem bírná elviselni a rivalizálást, és nagyon boldogtalan lenne. Jobb lesz neki, ha hazatér a családjához Glenkirkbe. Később majd mindent megért. A család majd kitalál valami mesét arról, hol töltötte India ezt az évet, és keresnek neki egy hozzá való férjet.

Thomas Southwood egyenesen unokahúga szemébe nézett.

– Túl veszélyes lenne, ha Angliáig a hajón maradnál, India. Valószínűleg találkozunk majd barbár kalózokkal, és harcba keveredünk velük. Elviszlek Nápolyba a nagyanyádhoz, Lady Stewart-Hepburnhöz. Ha néhány hónap múlva hazamész, nyugodtan azt mondhatod, hogy egész idő alatt a nagymamádnál voltál.

– És mit mondasz majd szegény Adrian Leigh-ről?

– Jóságos egek, India! Még mindig azon a pimasz kis fickón jár az eszed?

– Dehogy! Egyáltalán nem érdekel, de miattam került a gályapadra. Miért nem hoztad őt is magaddal?

– Az isten szerelmére, India! A régi udvarlódat négy másik emberrel együtt láncolták oda a gályapadhoz! Ha megpróbáltam volna magammal hozni Adriant arról a bárkáról, kitört volna a zendülés. A szökésünk meghiúsult volna. Mellesleg Adrian megérdemelte, amit kapott, hiszen ő vett rá, hogy megszökj vele.

– Tényleg nyomorult alak vagy, Tom – mondta India. – Azonnal menj ki a kabinomból! Látni sem akarlak többé. Soha többé! Az átkozott hajódért tönkreteszed mások életét!

– Ez az átkozott hajó visz téged haza – mondta dühösen Tom.

– Az én hazám El-Szinutban van – közölte India keményen.

15. fejezet

A szökevények másnap reggel tiszta időre ébredtek. A mediterrán nap fényesen ragyogott a felhőtlen, kék égbolton, a vihar elmúlt, lenge szellő röpítette hajójukat Nápoly felé.

Már minden bizonnyal felfedezték, hogy a bej felesége és szolgálója eltűnt. Arra is rájöhettek, hogy az angolok hajójának nyoma veszett. Baba Hasszán valószínűleg egy pillanat alatt rájött, milyen összefüggés van a hajó és a bej feleségének eltűnése között. Kivált akkor, ha észrevették a kert falán lógó kötelet.

Elképzelhetetlennek tűnt, hogy elkapják őket, mielőtt Nápolyba érnek. Mire elküldenek Kaleb Afraimért és Arudzs agáért, és azok visszatérnek a városba és hajóval a nyomukba erednek, két nap is eltelik.

Az első és a második nap alig láttak hajót a tengeren. A harmadik nap reggelén elérték Nápolyt. India a hajó korlátjának dőlve elbűvölve nézegette a barack- és levendulaszínű égboltot. Imitt-amott apró szigetek tünedeztek fel, India kis halászhajókat pillantott meg. Távoli harangszó ütötte meg a fülét. Lágy szellő dagasztotta a vitorlákat, a hajó úgy siklott tova, akár a tündérek bárkája. A levegő nyirkos és meleg volt.

– Nos – állt unokahúga elé Tom Southwood néhány órán belül a nagyanyádnál leszel, India. Azt akarom, hogy maradj a fedélzeten. Én odamegyek a villához, és beszélek Lady Stewart-Hepburnnel. Valószínűleg tud az eltűnésedről, a szüleid biztosan megüzenték neki. Rémséges bajkeverő vagy, India.

– Te meg egy felfuvalkodott bolond vagy, drága kuzinom.

– Idővel majd megbocsátasz nekem, és rájössz, hogy mindent a te érdekedben tettem, India.

– Menj a pokolba! – meresztette kuzinjára India aranyszínű szemét.

Hátat fordított neki, és bemasírozott a kabinjába, ahol Meggie várt rá.

– A kapitány kereste, asszonyom – mondta Meggie.

– Megtalált. De jó lesz visszaadni neki a kölcsönt! Remélem, Lady Stewart-Hepburn nem lesz túlságosan lekezelő.

– Nem hívja őt nagymamának? – csodálkozott Meggie.

– A lady a nevelőapám anyja, csak egyszer találkoztam vele, két évvel ezelőtt, Franciaországban.

Knox hozott egy kevés ennivalót: kenyeret és datolyát, meg egy kis kancsó friss vizet. A két nő evett, majd Meggie teletöltött egy lavórt, hogy megmosakodjanak.

Nem hoztak magukkal poggyászt, ugyanabban a ruhában voltak, amiben El-Szinutot elhagyták. Fésűjük sem volt, és India értékes ékszereit sem hozták magukkal. India azt remélte, férje ebből majd rájön, hogy nem a saját akaratából hagyta el őt. *Kaleb! Ó, milyen távol vagyok most tőled* – sírt fel India szíve. – *Szeretlek! Keress meg! Kérlek, keress meg!*

A hajó horgonyt vetett Nápoly kikötőjében. Thomas Southwood kapitány csónakba szállt, és partra evezett. Bejegyeztette hajóját a kikötőmesternél, és elmagyarázta, hogy egy barbár államból szöktek meg, és sikeresen visszalopták az ottaniaktól a *Royal Charlest.* Megkérdezte, merre találja a Villa del Pesce d'Orot, lovat bérelt, és útra kelt a tengerpart mellett fekvő kis birtok felé.

Ez volt az a szép kertes villa, ahová Catriona beköltözött, miután feleségül ment Francis Stewart-Hepburnhöz. Innen hurcolták el rabszolgának a törökök. Francis Stewart-Hepburn azonban nem tagadta meg felesége iránti szerelmét. Amikor megtudta, hol van, érte ment és megmentette. Nem tértek vissza a Villa del Pesce d'Oroba, mivel a ladyt

nagyon megviselte a kaland. Átköltöztek Rómába, ahol a dombok között fekvő Villa Mia lett az otthonuk.

Később, amikor a megrázkódtatás emléke elhalványult, nyaranta visszajártak a nápolyi villába, és csak télre költöztek át Rómába. Lord Bothwell nagyon szerette a nápolyi

napsütést. Itt is temették el, a szívét kivéve; ezt kiemelték a mellkasából, és faragott tölgyfa ládikába tették, amely mindig a felesége ágya melletti asztalkán állt, még az utazásaira is magával vitte. A lady úgy rendelkezett: ha meghal, a szívet is mellé kell temetni.

Mosolygós kapus nyitotta ki a villa kerítésének kapuját, a ház ajtaját pedig ráncos arcú, skót szoknyás őr tárta fel.

– Ki maga? – mordult Tómra a ráncos képű skót.

– Thomas Southwood kapitány vagyok, az O'Malley-Small kereskedelmi hajó kapitánya. Beszélni szeretnék Lady Stewart-Ilepburnnel.

– Mit akar tűle, kapitány?

– Magánügyben keresem, amit nem óhajtok a szolgákkal megbeszélni – közölte mereven Thomas.

– Akkor jól kösse föl a gatyáját, kapitány – mordult rá az öreg –, mer' ebbe a házba senki ha nem léphet be anékű, hogy ne tunnám, milyen ügybe jár. Megígértem az uramnak a halálos ágyán, hogy rajta tartom a szemem őladységén, és ez nemcsak afféle légbű kapott ígéret vót!

– Lynmouth gróf ha vagyok, Glenkirk hercegné nagybátyja – válaszolta Thomas. – Családi ügyben keresem őladységét. Most már elégedett? Beenged?

– Jó. Gyüjjön be. Majd odavezetem őladységéhez.

Catriona Stewart-tlepburn a nyitott ablaknál, a hímzőráma mellett ült. Az öreg skót bejelentette a vendéget.

– Asszonyom – hajolt Tom a hölgy kinyújtott keze fölé.

– Southwood… Rokona talán Lynmouth grófjának, uram?

– Robert Southwood az apám.

– Milyen kedves, hogy meglátogatott! Ritkán jönnek hozzám vendégek északról. Üzenetet hozott a családomtól?

– Az unokáját hoztam el önnek. Lady India Lindleyt – jelentette be Tom, és elmosolyodott az idős dáma meglepetésén.

– India! Ó, hála legyen érte Istennek! Jemmie és Jasmine annyit aggódnak miatta! Hol találta meg? Jól van? Hová tűnt?

– Adrian Leigh, Twyford vicomte-ja rávette Indiát, hogy szökjön meg vele. A fiatalembert sem Jasmine, sem a férje nem találta megfelelőnek. A mi hajónkon távoztak Angliából. India álruhában lépett a fedélzetre, de hamarosan lelepleztük. Átvettem a felügyeletét, ifjú széptevőjét pedig bezártam egy kabinba. Ezután barbár kalózok fogságába estünk. El-Szinutba vittek minket, és a bej, Kaleb Afraim elé vezettek. Mivel mohamedán hitre tértem, El-Szinut janicsáragájának navigátoraként visszaküldték a tengerre. Amikor úgy látták, megbízható vagyok, engem jelöltek ki arra a feladatra, hogy tanítsam meg a bej matrózait a hajónk használatára. Hónapok óta terveztem a szökést. Három napja úgy alakult, hogy végrehajthattam a tervem. Kimenekítettem Indiát, és idehoztam.

– Mi történt Indiával El-Szinutban? – kérdezte Catriona, noha előre sejtette a választ.

– Megtetszett a bejnek, és a háremébe került.

– Ó, a szegény gyermek! – Lady Stewart-Hepburn visszaemlékezett a saját elfogatásának minden rémségére. – És hogy van most India? Mikor láthatom?

– Az a leány bolond, asszonyom. Azzal áltatja magát, hogy szerelmes a bejbe. Le kellett ütnöm, hogy kihozhassam a palotából. Lekötelezne, ha átvenné ezt a bajkeverő kis boszorkát, és gondoskodna róla, hogy visszakerüljön Skóciába vagy Angliába, a szüleihez.

– Most a hajón van?

– Igen, asszonyom.

– Odaküldöm érte Connallt, majd ő idehozza. Van az unokámnak poggyásza?

– Asszonyom, eszméletlenül cipeltem át egy tizenöt láb magas falon, abban a ruhában, ami éppen rajta volt.

– És a bej hol volt ezalatt?

– A hegyek között vadászott a janicsáragával. Ha nem mennek el, nem mertem volna megszöktetni – vallotta be Thomas Southwood.

– Maradjon velünk néhány napig, kapitány, ne kockáztassa, hogy újból elfogják – mondta gyakorlatiasan az agg dáma. – Utána szálljon teherhajóra, és hajózzon Isztambul-

ba. Mire visszatér, a bej és talpnyalói belefáradnak az üldözésébe, ön pedig még nyerhet is ebből a zűrzavarból.

– Asszonyom, nem véletlen, hogy ön körül legendák szövődtek!

– Kérem, mondja meg Connallnek, hozza el Lady Indiát az ön hajójáról. Connall valószínűleg az ajtó túloldalán áll és hallgatózik, de attól tartok, a hallása már nem oly jó, mint valaha.

Az ajtó felpattant, mögötte ott állt a felháborodott öreg skót.

– Nagyon is jól hallottam, asszonyom! Nem köll engemet sértegetnie! Hogy híjják a hajóját, kapitány?

– *Royal Charlesnak.* A kikötőmester megmondja, hol horgonyzunk. Köszönöm, Connall.

Amint a vén skót kicsoszogott a szobából, a lady két jókora kristályserleget töltött tele mélyvörös borral. Az egyik serleget odanyújtotta Tómnak.

– Egy kis bort, uram?

A kapitány hálásan átvette, gyönyörködött a bor rubinvörös színében, és beleszagolt fűszeres illatába. Arcán gyönyörteljes kifejezés suhant át.

– Hiszen ez archambault-i bor, asszonyom! Nagyanyám családjának franciaországi birtokáról! Istenem! Fogságom hosszú hónapjai alatt folyton erről a borról álmodoztam, amíg kénytelen voltam a szomjamat vízzel, mentateával, sörbettel meg azzal az átkozott, sűrű török kávéval oltani!

A kapitány ivott egy kortyot, majd még egyet, aztán egyetlen mozdulattal leöntötte a torkán a serleg tartalmát.

– Ó, ez csodás volt! Képzelje, asszonyom, amikor megtámadták a hajómat, egy teljes rakomány sherry volt a fedélzetén!

Lady Stewart-Hepburn nevetett, és újra teletöltötte Tom serlegét.

– Az egészet beleöntötték a tengerbe – mormolta gyászosan Tom, és nekilátott a második pohár bornak.

Connall More-Leslie úrnője hintóját és kocsisát is magával vitte a kikötőbe. Ő maga lóra pattant, és rámordult a vén Giovannira, hogy kövesse.

– Két hölgyet hozunk az úrnőhöz. Óttan vannak a', a kikötőbe!

Megtalálta a *Royal Charlest,* felmászott a hajó oldalán lógó hágcsón, és bemutatkozott Boltonnak.

– Őladységéér' meg a szobalányáér' gyúttem.

– Máris hívom őket – mondta az elsőtiszt. – Örülök, hogy nem látom őket többé. Mióta őladysége a hajón van, egyik csapás a másik után ér bennünket.

Connall More-Leslie csodálkozva nézte a megjelenő Indiát és Meggie-t. Mindkét nő idegen ruhát viselt és mezítláb volt. Aztán meghajolt India előtt.

– A nevem Connall More-Leslie, én vónék a nagyanyja főudvarmestere. Engemet kűttek önér', asszonyom.

– Akkor menjünk – pattogott India. – Hogy a fenében lehet lejutni erről az átkozott hajóról?

– A hajó ódalán van egy létra, azon köll lemászni, asszonyom. Én megyek elöl, aztán a szógálója, majd végül maga. Mr. Bolton, ugye segít a hölgyeknek?

– Örömmel – hangsúlyozta ki erősen Bolton.

– Eg áldja, Knox! – kiáltotta India. – Köszönet mindenért!

India és Meggie beszállt a csónakba, amely partra vitte őket. A lármás utcában lovas kocsi várt rájuk. Végighajtottak a rémesen bűzlő városon. India megszédült, fejét a kocsi vánkosának támasztotta.

– Alig ettem, mégis rendetlenkedik a gyomrom? –mondta.

– Majd lassacskán megszokjuk, hogy ismét szárazföldön vagyunk, asszonyom. Tán a kicsike szeretne valami hnomságho' jutni. De jólesne most egy tál Abu-féle leves!

– Lady Stewart-LIepburn mindennel ellát majd bennünket, Meggie. Alig ismerem, de annyit mondhatok, hogy jószívű asszony.

Maguk mögött hagyták a várost, a tengerpart mellett vezető úton zötyögtek. A kocsi befordult a Villa del Pesce d'Oro kapuján, a lovak vígan átügettek a kavicsos felhajtón, végül megálltak a ház ajtaja előtt. Egy előszaladó szolga kinyitotta a hintó ajtaját, és leengedte a lépcsőt, hogy India kiszállhasson.

A nyitott ajtóban Catriona Stewart-Hepburn várta. Az idős hölgy kitárta a karját India felé, és szorosan magához ölelte.

– Mindig mondtam, hogyha nem adnak férjhez idejében, előbb-utóbb valami botrányba keveredsz – mondta a nagymama. – Innen nem kalandozhatsz el. Jemmie megkönnyebbülhet. Gyere be a házamba, drágám! Kimerültnek látszol. Fürdésre, evésre, pihenésre és tiszta ruhára van szükséged. Ez itt a szobalányod?

– Igen, asszonyom – pukedlizett Meggie a szép idős hölgy előtt.

– Gyertek velem – hívta be őket a lady a hűvös szalonba, ahol Southwood kapitány várakozott.

– A, tehát itt vagy, kuzin – szólt nyájasan a kapitány.

– Tűnj a szemem elől! – mondta India hidegen. – Ha te nem volnál, most a férjemmel lehetnék. Ezt soha nem bocsátom meg neked, Tom!

– Mi ez? – hökkent meg Catriona. – Nem is mondta, hogy a bej feleségül vette Indiát, uram!

– Ugyan már! Hogy mehetne feleségül egy angol nemeshölgy egy hitetlenhez – mérgelődött Tom.

– Úgy, hogy az imám összeadott bennünket, te lehetetlen alak! – mondta India csaknem kiabálva, majd Catriona elé lépett. – Tom nem hallgatott meg, asszonyom. Leütött, és elrabolt az otthonomból.

India felemelte az állát, és megmutatta a halványlila zúzódást.

– Kaleb őrjöngeni fog, asszonyom. Vissza kell juttatnia hozzá!

– Majd egy háremhölgy helyettesít téged – jelentette ki kegyetlenül Tom. – Ezeknek a fickóknak egyik nő olyan, mint a másik.

– Nyomorult! Nyomorult!

India Tom elé ugrott, és teljes erejéből pofon vágta.

– Megölnélek, ha tudnálak! – sikította.

Connall More-Leslie előlépett, és elhúzta a dühöngő lányt áldozatától.

– Nyugoggyék meg, lyányom. Ne öldösse meg azér' eztet az embert, mer' jót akart magának!

– Nem akart végighallgatni! – kiabálta eszét vesztve India.

Szíve haragtól lángolt. Még soha életében nem volt ennyire dühös.

A kapitány megtapogatta az arcát, és rémülten meredt vértől pirosló ujja hegyére.

– Megsebeztél! – mondta hitetlenkedve. – Te vérszívó, átkozott vadmacska!

– Ha tehetném, a fogaimmal tépném ki a szívedet? – vágott vissza villogó szemmel India.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha az unokám most a szobájába menne – szólt közbe nyugodt hangon Lady Stewart-Hepburn. – Majd a saját cselédeim, Susan és May segítenek.

Karját a vonakodó India karjára tette.

– Ezt a gondot majd együtt megoldjuk, India. Ígérem – mondta, és elbocsátotta a lányt.

Amikor mindenki kiment a szobából, Catriona a kapitányhoz fordult.

– Talán mégis végig kellett volna hallgatnia őt, uram. Ez a gyermek nagyon kikelt magából. Egy nő, akit kiszabadítottak kínos rabságából, nem így viselkedik. Ha El-Szinut beje feleségül vette, akkor India a bej felesége. Én megértem az ön érzéseit, de mit gondol, mi vár rá, ha visszamegy Skóciába?

– Az, hogy keresnek neki egy rendes férjet – válaszolta Thomas Southwood morcosan. – India elég gazdag ahhoz, asszonyom, hogy vagyona elfeledtesse múltbéli bűneit.

– Ó, istenem! Ön hátsó gondolatokat táplál, ugye? Nos, ami történt, megtörtént. Önnek a saját életét kell elrendeznie, én meg majd megoldom ezt a zűrzavart. Nápolyban marad néhány napig? És megfogadja a tanácsomat, hogy teherhajóval vitorlázik Isztambulba? Ha iTSzinut beje nyakon csípné, akkor csakugyan féltenem kellene önt, uram. Most menjen a hajójára, aztán jöjjön vissza vacsorára. Addigra Ian ham is megérkezik. Megkedvelik majd egymást. Akárcsak önnek, neki is meg kellene már házasodnia – nevetett

Catriona. – Mielőtt elmegy, hadd nézzem meg azt a karcolást. Nem mély. Nem marad nyoma azon a szép arcán.

– Soha nem gondoltam Indiáról, hogy ennyire vadóc – dünnyögte Thomas. – Az ön fiának nem lehetett könnyű dolga, amíg felnevelte.

– A fiam imádja Indiát, és India is őt. Azt hiszem, ez nehezítette meg, hogy India férjet válasszon magának. Jemmie-hez hasonlítva senki nem felelt meg neki. Aztán jött az az elbájoló Twyford vicomte. Abból, amit nekem mondtak, azt gondolom, a hatalember valóban nem lett volna megfelelő férj Indiának, de a ham diplomatikusabban is kezelhette volna a helyzetet – mondta Lady Stewart-Hepburn.

Meghúzta a csengő zsinórját. Egy pillanat múlva a szolgálólánya lépett be.

– *Acqua e uno bacilo* – mondta a lady.

– *Si, madonna* – hajtott térdet a lány.

– Ön beszél olaszul?

– Csaknem huszonöt éve élek Itáliában, kapitány – nevetett az idős hölgy. – Van néhány skót szolgám, de a legtöbben helybeliek. Meg kellett tanulnom a nyelvüket. Az olasz szép nyelv, lírai és romantikus, nem olyan, mint az én kelta anyanyelvem.

Behozták a tál vizet, és Lady Stewart-Hepburn ügyesen kitisztította Thomas arcán a sebet. Azután útjára bocsátotta Tomot, ő pedig felsietett az emeletre, hogy megnézze Indiát.

Unokáját egy kád illatos vízben találta, mellette Meggie szorgoskodott. Susan és May, a lady két szolgálólánya tiszta ruhákat vett elő a vendégnek, és megvetették az ágyat.

– Southwood kapitány a hajóra ment, de vacsorára visszszajön – mondta a lady Indiának.

– Nem viselném el a társaságát. Kérem, asszonyom, értse meg!

– Most nem nevezel nagymamának, mint Franciaországban – állapította meg Lady Stewart-Hepburn.

– Ott találkoztam önnel először. Valahogy nem úgy gondolok önre, mint a nagymamámra – mondta őszintén India.

– Akkor talán nevezhetnél Catnek – javasolta az idős hölgy. – A barátaim és a családom mindig Catnek hívtak. Szívből remélem, hogy barátságot kötünk egymással, gyermekem.

– Ó, igen! – nézett India mosolyogva Catre, miközben kiszállt a kádból, és Meggie gyengéden beburkolta egy törülközőbe.

– Meg kell bocsátanod ennek a szegény Southwoodnak – mondta Cat. – Csak azt tette, amit helyesnek vélt.

– Nem hallgatott végig, vagy nem fogta fel, amit mondtam. Vissza kell mennem Hl-Szinutba!

– Biztos vagy benne, hogy vissza akarsz menni? – Cat levélzöld szeme India arcát fürkészte.

– Igen! Ó, Cat, én szeretem őt, és ő is szeret engem! Soha nem voltam olyan boldog, mint Kaleb Afraimmal.

Annyi tervet szőttünk! Megmondtam a kuzinomnak, hogy boldogan ott maradok. Arra kértem, vigyen hírt rólam a szüleimnek, de nem! El kellett rabolnia engem! Soha nem bocsátom meg, hogy ekkora fájdalmat okozott nekem és a férjemnek.

– Értem – bólintott az idős hölgy. – Tényleg értem, India. Amikor engem elválasztottak Lord Bothwelltől, azt hittem, belehalok. Úgy éreztem, meghasad a szívem a fájdalomtól. Az lesz az első dolgunk, hogy megüzenjük a férjednek El-Szinutba, hogy jól vagy, de ebből egy árva szót sem árulunk el a kuzinodnak. Ha ennyire biztos vagy az érzelmeidben, nem tartalak vissza attól a férfitól, akit szeretsz, még ha az egész világ helyteleníti is!

– Ó, köszönöm! – törtek elő India könnyei.

– A ma esti vacsoránál kimentelek – mondta Cat. – Kimerítő utazás áll mögötted. A kuzinod nem sokat időzik itt, mielőtt elmegy, ki kell békülnöd vele. Nem kell tudnia az okát, de kérlek, India, tedd meg ezt a kedvemért!

– Igen, Cat, kibékülök vele – sírdogált India.

– May… – intette oda a lady egyik szolgálólányát. –

Menj a konyhába, és hozz egy kevés forró levest, egy darab friss fócacciát, gyümölcsöt és bort Lady Lindley számára. Ennie kell, azután azonnal le kell feküdnie. I Iogy is hív-

nak téged, lányom? – fordult Meggie-hez. – Úgy tudom, közülünk való vagy. Honnan jöttél?

– A nevem Meggie, asszonyom, és Ayrbó' gyüttem.

– Menj most Mayjel, Meggie, és egyél te is valamit. Anna majd ad neked ennivalót. Aztán gyere vissza, és vigyázz az asszonyodra. Az ágy alatt találsz egy jó kis matracot, Susan majd hoz tiszta ágyneműt. Kimerültnek látszol, lányom.

– Nagyon köszönöm, asszonyom. Úrnőm? – nézett Indiára Meggie.

– Menj csak, Meggie. Jól vagyok.

Cat másik szolgálója, Susan behozott egy puha selyem hálóköntöst, és ráadta Indiára.

– Tessék, asszonyom. Nincs annál jobb, mint egy forró fürdő és utána tiszta ruha. Az ember mingyár' jobban érzi magát.

– Skót vagy – jegyezte meg India.

– Algya Isten, asszonyom, igen, azok vagyunk. May a testvérnéném. Régebben szógálunk az asszonyunknál, semmint hogy emlékeznék rája. Connall a nagybácsi-kánk. Glenkirkből gyüttünk Cat asszonnyal, sok-sok évvel ezelőtt.

– Volt valaha honvágyad?

– Nem nagyon – vallotta be Susan. – Az itteni időjárás sokkal jobb, mint a skóciai. Gyüjjön, asszonyom, hadd fektetem ágyba.

India bemászott a kényelmes ágyba. Biztosra vette, hogy elalszik, mielőtt May behozza az ennivalóját, de nem így történt. A szolgálólányok ott sürögtek-forogtak körülötte, álla alá szalvétát gyömöszöltek, elrendezték a tálcát, majd leültek az ágy két oldalára, amíg India evett. Tele voltak történetekkel úrnőjükről és annak régi kalandjairól. India azon kapta magát, hogy hangosan nevet.

Az étkezés végén megivott egy pohár pompás vörösbort, majd a szolgálók elvitték a tálcát, és hagyták, hadd pihenjen. Nem volt benne biztos, hogy el tud aludni, de nyomban elnyomta az álom.

Csak másnap reggel ébredt fel arra, hogy Meggie boldogan horkol mellette a matracon. India csendben tovább hevert, úgy hallgatta a hajnali neszeket. A balkonra nyíló ab-

lakon át édes virágillat kúszott a szobába. A csendet csak az ébredező madarak csicsergése törte meg.

Mindez nagyon szép volt, de Indiának hiányzott El-Szinut. Cat azt mondta, üzenetet küldenek Kaleb Afraimnak. De vajon hogyan? Ezt még ma okvetlenül meg kell beszélniük. Cat egészen biztosan nem akarja a bolondját járatni vele.

Az idős hölgy csakugyan meg akarta próbálni, hogy újra összehozza Indiát és Kaleb Afraimot. Reggel azzal a paranccsal küldte az öbölbe Connallt, hogy keressen egy hajót, amelyik átkel a Földközi-tengeren, és El-Szinutba megy. Connall nem talált ilyet. Végül nagy nehezen rábukkant egy halászhajóra, amelyiknek a gazdája hajlandó volt nekivágni az útnak, és elvinni India üzenetét a bejnek.

– Megbízható az az ember? – kérdezte India az öreg skótot.

– Halászember, de a legénysége olykor csempészik is egy kicsikét – mondta Connall. – Azzal akis lílekvesztőjével folyvást ide-oda csalinkázik Tunisz, El-Szinut és Nápoly között. Méghozzá minden baj nélkül. Védelmi pízt fizet az összes kikötőbe', oszt a legénysége fele arab. Idegyünnek, elviszik az üzenetit, aztán visszagyünnek.

– És tényleg visszajönnek? – kérdezte Cat.

– Vissza. Jókora összeget ígértem nekik, aminek a felit induláskor kapják meg, a másik felit penig akkó', amikor visszagyüttek. Ószt arra is célozgattam nekik, hogy ezzel igen nagy szívességet tesznek El-Szinut bejének, amit a bej busásan megjutalmaz. A kapzsiság a legjobb sarkantyú – tette hozzá szárazon az öreg skót.

– Még ma elindulnak? – akarta tudni India.

– Amint átadom nekik az üzenetet, rögvest elhaggyák a kikötőt, asszonyom.

Cat egy darab pergament és lúdtollat vett elő, India pedig azonnal nekilátott a levélírásnak. Megírta férjének, hogyan tört be kuzinja a kertjükbe, hogyan ütötte őt le, és hogyan hurcolta el a palotából, Meggie-vel együtt. Megírta, hogy Nápolyban van, a nagyanyjánál, Lady Stewart-Hepburnnél, aki áldását adja rá, hogy visszatérjen férjéhez, de a barbár

államok és az európaiak közötti állandó viszály miatt el sem tudják képzelni, miként lehetne ezt megvalósítani. Megírta az urának, hogy szereti őt, és nincs más vágya, mint hogy újra a karjaiban lehessen.

A vízhatlan pergament összetekerték és lepecsételték. Aztán bőrborítékba tették, és még egy pecsétet nyomtak rá. Connall More-Leslie visszaballagott a kikötőbe, és egy kis zacskó pénzzel együtt átadta a levelet Pietro kapitánynak. A kapitány a kezébe vette a zacskót, és a súlyát latolgatta. Arcán kétség tükröződött.

– Egyelőre ennyit kap – mondta Connall. – Ha odaérkezik a bej palotájához, keresse föl Baba Hasszánt, a főeunuchot. Mongya meg neki, hogy abban a bőrboríték-ban olyan üzenet van, amit az úrnője írt, és azonnal át köll adni a bejnek. Aztán mindég csak csinálja aztat, amit ottan mondanak. Ha eleresztik, visszagyün Nápolyba, fölkeresi a Villa del Pesce d'Orot, hogy átaggya a választ, és akkor megkapja a pénze másik felit is. A bej is megfizeti majd a szógálatáér', hát ne féljen, Pietro kapitány.

– Ugye, nem valami Nápoly elleni összeesküvésről van benne szó? – bizalmatlankodott a kapitány.

Connall megrázta a fejét. Kissé meglepte, hogy a csempész mellkasában ilyen hazafias szív dobog.

– Magánügy – nyugtatta meg a kapitányt. – Semmi több.

– *Bene* – biccentett a kapitány.

Amikor India megtudta, hogy üzenete útban van a férjéhez, kissé megenyhült Thomas Southwood iránt, de korántsem csillapodott le teljesen. Nem is fog, gondolta, csak akkor, ha megkapja a bej válaszát.

Este mégis odaült a vacsoraasztalhoz Cat, valamint csinos fia, Ian, és Southwood kapitány társaságában. Ian Stewart-Hepburn teljesen elvonta anyja figyelmét Indiáról, amikor bejelentette, hogy el akar hajózni Thomas Southwood kapitánnyal.

– Ugyan mi a csudának? – förmedt rá az anyja.

– Azért, drága mama, mert ideje, hogy kezdjek valamihez az életben. Már harminchárom éves vagyok, és az időmet

eddig csupa haszontalansággal töltöttem. Nem akarom így folytatni.

– Mihez kezdenél Tom hajóján? Hiszen nem vagy tengerész, Ian!

– Kereskedő azonban még lehet belőlem, mama – mondta Ian. – Üzentem a nyergesmesteremnek Firenzébe, hogy készítsen számomra egy tucatot a legjobb nyergekből. Ezeket a *Royal Charleson* Isztambulba szállítom, ahol eladhatom az árut. Aztán veszek valamit, például selymet, és visszatérek Nápolyba.

– Ian! Te Bothwell gróf ha vagy – mondta Cat. – Miféle gondolatokat forgatsz a fejedben? Hogy képzeled, hogy beállsz kereskedőnek?

– Igen, valóban az apám ha vagyok. Nem bírom ki, hogy tunya, unalmas életet éljek. Nem megyek vissza Skóciába, mert ott semmi nem vár. A saját életemet akarom élni. Kitűnő neveltetést kaptam, és éveken át csak a szórakozással törődtem. Most tovább kell lépnem. Nagylelkű támogatásod lehetővé teszi, hogy megkíséreljem ezt a kalandot. Azt hiszem, jó kereskedő lesz belőlem. Tetszik nekem az üzleti élet. Ha sikeres leszek, előbb-utóbb még feleséget is találok. Tudom, hogy ez neked is tetszene, ugye, mama?

Cat néhány másodpercig szótlanul meredt a fiára, aki kék szemével és gesztenyebarna hajával apja tökéletes mása volt. Cat azon töprengett, vajon mit szólna hozzá Francis, hogy legifjabb fia kereskedni óhajt. A világ változik, szögezte le magában Cat, és akik nem változnak vele, azok menthetetlenül lemaradnak. Francis bizonyára beleegyezne a ha terveibe.

– Meglepődtem – vallotta be Cat. – De ha ezt akarod, én nem ellenzem, Ian. Csak egyet szeretnék: légy sikeres, a fenébe is! Kereskedj óvatosan, okosan, és amint lehet, vásárolj magadnak hajót. Abban van az igazi pénz, fiacskám, ha a saját hajódon utazhatsz, és nem másoktól kell bérelned.

– Pontosan így van, asszonyom – szólt közbe Thomas Southwood. – A *Royal Charles* az én tulajdonom, ezért is akarom annyira, hogy végre átvehessem a parancsnokságot.

– Mit gondol, uram, nem adná el nekünk a harmadrészét? – kérdezte Cat a meglepett Tómtól, majd tanhoz fordult. – Ez lenne az- én ajándékom. Így nemcsak a szállítmány haszna lenne a tiéd, hanem a hajó egyharmada is.

Cat most újra Tómra nézett.

– Ez a pénz enyhíthet azon a veszteségen, ami az elfogása miatt érte. Tudom, hogy ön az O'Malley-Small Kereskedelmi Társaság zászlaja alatt hajózik, de vajon a *Royal Charles* teljes egészében a cégé?

– A hajó az enyém, asszonyom – mondta Tom.

– Értem – bólogatott Cat. – És eladná nekem a harmadrészét?

– Eladom – egyezett bele Thomas Southwood. – Az öntől kapott pénz valóban pótolja majd a veszteségemet.

Indiát lekötötte a társalgás, de amikor az alkura került a sor, a gondolatai elkalandoztak. Vajon hol jár most a levele? Hogy jut majd el hozzá a férje? Mit gondol majd a család? Eddig nem írt nekik, mert félt, hogy megakadályozzák visszatérését El-Szinutba.

Jó néhány hétbe telt, mire a *Royal Charles* visszanyerte régi, ragyogó külsejét. A janicsárok által felszerelt ágyúkat a hajó fedélzetén hagyták. Thomas Southwood úgy határozott, maradjanak az ágyúk; inkább veszít egy kevés helyet a rakodótérből, mint hogy védtelen maradjon.

Egy szép napsütéses reggelen Iannal búcsút vettek a hölgyektől. A hajót dugig tömték áruval, készen álltak, hogy Isztambulig vitorlázzanak vele.

– Mikorra tervezi, hogy Indiát hazaküldi a szüleihez? – érdeklődött a kapitány. – írt már a fiának?

– Erre sajnos még nem volt időm, hiszen Ian fiam terve annyi izgalmat okozott – mondta kitérően Lady Stewart-Hepburn. – De hamarosan írok Jemmie-nek és Jasminenak. Nagyon élvezem India társaságát, és arra gondoltam, velem maradhatna ezen a télen a Róma melletti villámban. A jövő tavasszal is ráér hazamenni.

– Önre bízom az ügyet, asszonyom. Én megtettem a kötelességemet, kiszabadítottam a barbárok fogságából. A lelkiismeretem tiszta – mosolygott vissza Tom.

Kezet csókolt az idős dámának, majd Indiához fordult.

– Örülök, hogy észhez tértél, kuzin.

– Menj a pokolba – ajánlotta mosolyogva India.

– Azt hiszem – nevetett kuzinjára Tom –, mire visszamész Skóciába, már túl öreg leszel ahhoz, hogy férjet fogj magadnak. Lehet, hogy jobb lenne, ha férj nélkül élnéd a magad életét. Sok szerencsét kívánok!

– Isten veled, Thomas Southwood. Menj, és kísérjen szerencse – mondta India, majd lanhoz fordult. – Remélem, sikeres lesz az utad. Hallgass Tómra. Akármekkora disznó, mégis nagy tudású ember.

– Minden jót, India – nevetett Ian, és a lányra hunyorított.

India egy pillanatra meghökkent, aztán rájött, hogy Ian valószínűleg tud a tervéről.

– Köszönöm, Ian – nevetett. – Apádra hasonlítasz, de anyád ha vagy – mondta, azzal arcon csókolta lant.

Néhány nap múlva Pietro kapitány zörgetett be a Villa del Pesce d'Oro kapuján. Bevezették a szalonba, ahol a két hölgy már várta.

– Nos, ember, mi hírt hozott? – kérdezte Connall.

A csempész az inge alá nyúlt, elővette India levelét, és átadta Connallnek.

– Nem tudtam kézbesíteni, *signore.*

– Miért? – döbbent meg India.

– El-Szinutban kitört a lázadás, *madonna.* A fél város lángokban áll, az emberek a hegyekbe menekülnek, vagy beállnak a zendülők közé. A janicsárok megpróbálnak rendet teremteni. Képtelenség volt a palota közelébe jutni. A bejt egyébként is meggyilkolták a janicsárok. Állítólag elárulta a szultánt.

India ezt már nem hallotta. Ájultan hevert a földön.

III. RÉSZ

SKÓCIA ÉS ANGLIA, 1627-1628

16. fejezet

– Mindenre számítottam, csak arra nem, hogy újra itthon üdvözölhetem. Isten hozta, anyám. Isten hozta! – lelkendezett Glenkirk herceg, és megölelte Lady Stewart-Hepburnt.

– Köszönöm, Jemmie – mondta Cat, és szeme körbejárt a helyiségben. Az eltelt évek alatt jóformán semmi nem változott. Még mindig a kandalló felett lógó festmény, Cat dédanyjának, Janet Leslie-nek a portréja uralta a hallt. *Szent egek* – gondolta Cat. – *Vajon mama szembesült valaha olyan rémes problémával, aminek a megoldása most rám vár?*

– Hol van India? – kérdezte anyjától a herceg.

– Az anyjával beszélget, Jemmie. Nagy szüksége van rá. Sokat szenvedett.

– Jöjjön, asszonyom, üljön oda a tűz mellé!

A herceg egy kényelmes karosszékhez vezette anyját, majd intett egy szolgának, hogy hozzon frissítőt.

– India megérdemli, hogy szenvedjen. Engedetlen volt

– közölte a herceg érdesen. – Gondolom, azért szenved, mert az a szoknyavadász elhagyta. Mindig gondoltam, hogy a lány gazdagsága jobban vonzza, mint az, ami a lába között van. Úgy sejtem, amikor megtudta, hogy ezt a vagyont csak a feleségem és én bocsáthatjuk a rendelkezésére, faképnél hagyta. India magának köszönheti az egészet!

– Jóságos egek, Jemmie, hogy vénségedre milyen szűklátókörű és dagályos lettél! Igaz, hogy India az ifjú Leigh-vel szökött meg, de annyi esze azért volt, hogy egy O'Malley-Small-hajóra szálljon. A hajó kapitánya éppen Thomas Southwood volt. India álöltözékét leleplezték,

Thomas átvette az őrizetét, a fiatalembert pedig bezárta. India és Adrian között csak néhány csók csattant el, semmi más nem történt. A hajó kalózok kezére került, akik El-Szinutba hurcolták őket. Thomasnak végül sikerült visszaszereznie a hajóját. Az ifjú Leigh azonban mind a mai napig

láncra verve húzza az evezőt valamelyik gályán. Azt sem tudjuk róla, él-e, hal-e.

– És a lányom? Mi történt Indiával? – kérdezte a herceg.

– Megtetszett a bejnek, és a háremébe került. India beleszeretett a bejbe, aki feleségül vette. A lányod fülig szerelmes volt a bejbe, de Thomas Southwood elrabolta, amikor az embereivel elmenekült F.l-Szinutból. Thomas nem hallgatta meg Indiát, amikor a lányod megpróbálta elmondani, hogy boldog és szereti a bejt. A kapitány Nápolyba hozta. Amikor meghallottam ezt a históriát, arra gondoltam, hazaküldöm őt a férjéhez. De aztán hírét vettük, hogy El-Szinutban lázadás tört ki, és a bejt megölték. India vigasztalhatatlan, mióta ezt megtudta. Ezért döntöttem úgy, hogy hazahozom. Most nagyobb szüksége van a családjára, mint valaha, Jemmie.

– A szomszédoknak azt mondtuk, hogy India Angliában maradt, később pedig franciaországi és itáliai rokonait látogatta meg – mondta lassan a herceg. – Kétlem, hogy Angliában bárki is tudna India ostobaságáról. Amikor megszökött, arra készültünk, hogy elutazzunk Londonból, és már az udvartól is búcsút vettünk. Ez a kalandja azt igazolja, hogy okosan tettük, amikor olyan óvatosak voltunk. India hamarosan húszéves lesz, de azt hiszem, még mindig találhatunk számára rendes férjet. A vagyona majd megoldja a problémát.

– Jemmie, van még néhány dolog, amit tudnod kell – mondta az anyja. – Ne siess annyira a férjkereséssel. India most még nem lesz képes ilyesmire. Kérlek, légy vele türelmes.

– Asszonyom, azt hiszem, eddig kellő türelmet tanúsítottam a lányom iránt, de az én türelmem is véges – mondta bosszúsan Glenkirk hercege. – Számos lehetőség kínálkozik. Azt akarom, hogy az a haszontalan lány vízkereszt előtt férjhez menjen. Akkor többé nem én felelek érte. Nagyon szeretem Indiát, anyám, éppen annyira, amennyire a saját gyerekeimet, de India egy vadóc boszorkány. Nem akarom, hogy szétzüllessze az otthonomat. Jasmine India miatt nem tudta Írországba vinni Fortune-t, noha annak a szegény

lánynak is férjhez kellene már mennie. Indiának a lehető leghamarabb férjet kell találni, asszonyom.

– És mit kezdhet velem egy férfi az én állapotomban, mylord? – lépett a terembe India, és nevelőapja elé állt.

James Leslie sötétzöld szeme elfeketedett dühében, amikor megpillantotta lánya domborodó hasát.

– Jézusom! Kinek a fattyát hordozza, kisasszony?

– Hogy merészelsz ilyen hangon beszélni velem? – kérdezte India hidegen. – A férjem gyermekével vagyok viselős. Csak ez a gyermek maradt meg nekem az uramból, Kaleb Afraimból. A férjem volt, papa. Az ő helyét senki nem foglalhatja el.

Glenkirk hercege egy hosszú percig nem tudott megszólalni.

– Beszéltél már anyáddal? – kérdezte Cat csöndesen.

– Igen. Mindent elmondtam neki. Megértett. Elmondtam, hogy a baba megszületése után nem akarok itt maradni, inkább veszek egy házat Cadbyben, a fivérem közelében.

James Leslie újra megtalálta a hangját.

– És mit mesélsz majd a kisbabáról az embereknek, kisasszony? Kit nevezel meg apjaként? Valami hitetlent, aki a háremébe cipelt? A gyereked fattyú, India, ez olyan egyszerű, mint a kétszerkettő. És ezzel a kölyökkel a nyakadon nem találsz magadnak férjet!

– Kaleb Afraim felesége vagyok – mondta India fásultan.

– Hol esküdtél meg vele? Keresztény templomban? Keresztény pap adott össze vele? – dühöngött a herceg.

A halántéka lüktetett. Ennél bosszantóbb teremtéssel soha életében nem találkozott!

– Az el-szinuti főimám adott össze bennünket, de a férjem megígérte, hogy amint talál egy titoktartó keresztény papot, az előtt is megesküszünk. Be is tartotta az ígéretét.

– Miért kellett annyira titoktartónak lennie annak a papnak? – üvöltötte a herceg.

– Mert a keresztény szertartás bonyodalmat okozott volna. A férjem a szultán el-szinuti kormányzója volt – magyarázta India.

– Az a kölyök akkor is fattyú lesz, India!

– Vagyonos asszony vagyok, papa. Nincs szükségem másik férjre. Nem érdekel, mit gondolnak az emberek. Ha úgy találom, hogy Angliában nem látnak szívesen, elmegyek Franciaországba vagy Itáliába.

– Azt hiszem, ideje befejeznünk ezt a társalgást – szólt közbe Cat. – Hosszú utat tettünk meg, Jemmie. Ezenkívül pedig van még egy fontos dolog, amit szeretnék veled megbeszélni. India, gyermekem, menj be egy kicsit anyádhoz, amíg én a fiammal beszélek.

India arcon csókolta a nagyanyját, majd kiment.

– Pont olyan, mint ön, anyám – szögezte le James Leslie.

– Úgy van. Becsületes és hűséges. Adj neki egy kis időt, Jemmie! De most térjünk át a másik tárgyra! Mint tudod, Bothwellt a nápolyi kertünk végében temettem el, a szíve azonban egy kis dobozban velem van. Hazahoztam. Itt akarom eltemetni, Skóciában. Az a hely, amelyet kijelölök, legyen majd a kettőnk sírja. Tedd meg nekem ezt a szívességet, és soha többé nem kérek tőled mást!

– Soha semmit nem kérhet tőlem, anyám, amit ne teljesítenék. Mikor szeretné kijelölni a helyet? – kérdezte a fia.

– Amint lehet. Vissza akarok menni Rómába, mielőtt a tél miatt járhatatlanná válnak az utak. Csak azért jöttem haza, hogy visszahozzam Francist Skóciába, és átadjam nektek Indiát. Karácsony előtt elvitorlázom.

– Töltse itt a telet! – esdekelt a fia.

Cat megrázta a fejét.

– Én már nem bírnék ki egy skóciai telet, Jemmie. Már hatvanöt éves vagyok. Rómában kellemesebb a klíma, jót tesz nekem.

Catriona Stewart-Leslie állta a szavát, csak rövid ideig tartózkodott Glenkirkben, de amikor a rokonság megtudta, hogy Jemmie-nél van, mindannyian felkerekedtek, hogy lássák. Hljöttek Catriona fiai, unokái, valamint a fivérei is, családostul. Cat megkönnyezte a viszontlátást.

A fia és India közötti feszültséget azonban Catriona sem tudta feloldani. Még a menye, Jasmine sem volt képes jobb belátásra bírni a férjét és a lányát. Jemmie haragudott. In-

dia szintúgy. A két erős akaratú ember között nem jöhetett létre párbeszéd.

– Miért nem hallgatott rám? – kérdezte a herceg századszor a feleségét. – Hát nem megmondtam neki, hogy az a 'Twyford vicomte nem hozzá való? Tessék, nézd meg, mekkora árat fizetett az akaratossága miatt!

– Özvegy, aki gyermeket vár, Jemmie – próbálkozott Jasmine. – El-Szinutban férjhez ment, és szerette azt a férfit.

– Kibe szeretett bele? Valami névtelen, ismeretlen emberbe! – húzta ki a kezét felesége kezéből a herceg. – Nem engedhetjük meg, Jasmine, hogy ő nevelje fel azt a kölyköt. Az emberek folyton kérdezősködnének. Mit felelnénk? Hol van az a férfi, aki elvenné Indiát? Mindenkinek azt mondtuk, hogy Angliában, Franciaországban vagy anyámnál van, Itáliában. Azt sehogy sem tudjuk kimagyarázni, mitől lett Indiának nagy hasa, és a tavasszal megszülető kölyökre sincs magyarázat. Nem engedem, hogy a lányunk tönkretegye az életét!

– Akkor hát mit tegyünk? – kérdezte Jasmine a férjét.

– Indiának fel kell mennie A-Cuilbe, ahol senki nem láthatja, ha nyilvánvalóvá válik az állapota. Azt mondhatjuk, hogy Edinburghban van, családi látogatáson. Ha a gyerek világra jön, dajkaságba adjuk valamelyik jobbágy feleségéhez. Indiának meg sem mondjuk, hol a gyerek. Keresek neki egy férjet. Ez az egyetlen megoldás.

– Ah, Jemmie! Mindez olyan egyszerűen hangzik, de van, amivel nem számolsz. Hogy magyarázzuk meg India lánynak az elvesztését az új férjnek? India szerette a férjét. Nem engedné, hogy elvedd tőle a gyermekét!

– Márpedig nem lesz más választása, Jasmine.

– Ha megteszed, nem bocsátok meg neked soha – fenyegetőzött Glenkirk hercegné.

– Azt teszem, ami Indiának a legjobb – szögezte le a herceg. – Ha engedted volna, hogy férjhez adjam, ahelyett hogy hagytad elvadulni, most nem lennénk ekkora pácban!

– Mitévő legyek? – kérdezte Jasmine kétségbeesve az anyósától.

– Ne engedd, hogy ilyen helyzet uralkodjék a házadban – tanácsolta bölcsen Cat. – Tudom, szereted a lányodat, de te és Jemmie is szeretitek egymást. Indiának szembe kell néznie a sorsával. Nem védheted meg mindentől örökké, drágám.

– Ön egyetért Jemmie-vel?

– Nem. De ismerem a fiamat. Tudod, hogy nem kényszerítheted őt abba az irányba, amerre nem akar menni. Hagyd, hadd menjen, amerre akar, és hagyd, hogy ő legyen az okosabb – nevetett Cat. – Jemmie nem könnyű ember, Jasmine. A lányod problémája miatt ne felejtsd el, hogy szereted a férjedet. India megtört szíve előbb-utóbb begyógyul, férjhez megy, és elhagy benneteket. Ne engedd, hogy addigra ti ketten elidegenedjetek egymástól!

– De India gyermeke! Mi lesz, ha dajkaságba adjuk a kicsit? – rettent meg Jasmine.

– Tudd meg szépen, hol van a gyerek – mondta Cat. – Aztán látogasd meg a jobbágy feleségét, és add tudtára, hogy téged érdekel a gyermek jóléte. Ez a legtöbb, amit megtehetsz. Később taníttathatod is, beszélhetsz neki a származásáról is. Ha lány lesz, add férjhez tisztességgel. De Jemmie-nek soha ne áruld el, hogy érdeklődsz a gyerek után.

– És India? Neki se említsem meg?

– Mondd el neki, ha újra boldog lesz, akkor megtört szíve tökéletesen meggyógyul.

– Bárcsak velünk maradhatna, asszonyom! – mondta könnyes szemmel Jasmine.

Anyósa szívből felnevetett.

– Nem, drágám. Sokkal jobban szeretem azt a nyugodt életet, ami Rómában és Nápolyban vár rám. Elszoktam már az efféle izgalmaktól, bosszúságoktól és felfordulásoktól. Kalandos ifjúságom volt, akkor élveztem is, most azonban boldog vagyok, hogy India a ti problémátok, és bár örülök, hogy segíthettem, annak is örülök, hogy holnap elutazom. Ha szerencsém van, februárra már a Villa Miában lehetek – veregette meg Cat Jasmine kezét. – Okos asszony vagy,

Jasmine, de a glenkirki nyugalomban egy kicsit eltespedtél. Használd most az eszedet arra, hogy segítesz Indiának!

Lady Stewart-FIepburn másnap reggel útnak indult. Kocsija átcsörömpölt a kastély felvonóhídján, és a dombon át kigurult a főútra. Tíz nap múlva levél jött Calais-ból, melyben megírta, hogy mielőtt hazamegy Rómába, még üzen leánya Párizs melletti kastélyából.

Az idő hidegebbre fordult, egyre több és hidegebb eső esett.

Egyik reggel, amikor India felébredt, apja lépett a szobájába. Catriona távozása óta úgy intézték, hogy ne kiabáljanak egymással, csak akkor váltottak szót, ha feltétlenül szükséges volt.

– Jól vagy? – kérdezte a herceg morózusan.

– Elég jól.

– Elmész Glenkirkből, India – közölte a herceg. – Nem akarom, hogy pletykálkodjanak a nagy hasadról, és ha tovább maradsz, nem tudom elejét venni a szóbeszédnek. El kell menned.

A herceg nagy meglepetésére India egyetértett vele.

– Igen – bólintott India. – Ha Fortune rendesen férjhez akar menni, körülöttem sem lehet botrány.

– Ezt örömmel hallom – nyugodott meg kissé a herceg. – Annak is örülök, hogy nem magadra, hanem a húgodra gondolsz először. Nem haragszom már, lányom, de azt kell tennem, amit számodra a legjobbnak tartok – mondta, és megveregette India hideg kezét.

– És hová kell mennem, papa? Edinburghba, Adamhez és Fionához? Vagy inkább Queen's Malvernbe?

– A-Cuilbe küldelek, India. Meggie veled mehet.

– Hiszen ott halálra fagyok! – tört ki India. – Meg akarsz ölni, papa?

– A ház kőből épült, és jó kandallók vannak benne – felelte a herceg. – Nem fogsz megfagyni. El leszel szigetelve az emberektől, senki nem tudja meg a szégyenedet. A gyerekről sem tud majd senki.

– Mi lesz a gyermekemmel? – kérdezte India tompán.

– Emiatt majd akkor aggódjunk, ha rendben a világra jött – próbálta a herceg megnyugtatni Indiát, és átölelte. – Lányom, lányom! Mindig meg akartalak védelmezni. A kislányom vagy, jót akarok neked.

India hirtelen elsírta magát.

– Ó, papa, olyan boldogtalan vagyok! Nagyon szerettem őt! Szerettem Kaleb Afraimot. Ott kellene lennem El-Szinutban, a palotában, Baba Hasszánnal és Azura asszonnyal. – India felnézett az apjára. – Még mindig nem tudom, mi történt vele valójában, papa. Azt mondták, megölték a lázadáskor. És mi történhetett a háremhölgyekkel? És Baba Hasszánnal és Azurával? Velük kellett volna maradnom! Ha ott lettem volna, mindez talán meg sem történik.

A herceg erősebben szorította magához a lányát.

– Ha velük lettél volna, India, téged is megöltek volna. Hála istennek, amiért biztonságban hazakerültél!

– Te ezt nem érted, papa! A férjem nem volt áruló – magyarázta könnytől maszatos arccal India. – A janicsárok zendülést terveztek, és éppen az én férjem volt az, aki figyelmeztette a szultánt és az anyját, a validehet a lázadásra. Nagy kockázatot vállalt, de értünk és a gyermekünkért vállalta!

– Te sem segíthettél volna, lányom. Az az ember meghalt, isten nyugosztalja, te viszont élsz. Nem tudok megsiratni egy embert, akit nem is ismertem, aki elvette tőlem a lányomat, és gyereket csinált neki. Meg kell védelmeznem téged, India. Holnap felmész A-Cuilbe, lányom. Ne félj, mindened meglesz. Nem akarom, hogy a kislányom bármiben szükséget szenvedjen. Csak azt akarom, hogy a népek ne pletykálhassanak rólad.

– Igen, papa.

Mi mást lehet erre mondani, gondolta szomorúan India. Nyáron már húszéves lesz. Mielőtt elszökött Angliából Adrian Leigh-vel, volt egy kis lehetősége, hogy maga irányítsa a sorsát. Mára ebből sem maradt semmi. Értésére adták, hogy amíg nem megy férjhez, nem adják ki a vagyonát. Ugyan hová mehetnének Meggie-vel, ha nincs pénzük?

Csapdába esett, nem tehet egyebet, mint hogy engedelmeskedik szülei akaratának. Hadd higgyék, hogy szívesen teszi. Amikor aztán abban a hitben ringatják magukat, hogy belenyugodott a sorsába, fogja a kisfiát, és keres magának egy biztos helyet, ahol senki nem bánthatja sem őt, sem a gyermekét. Majd eladja az ékszereit. Az árukból tisztességesen felnevelheti Kaleb Afraim fiát.

Glenkirk hercege homlokon csókolta a lányát.

– Örülök, hogy ilyen belátó vagy, drágám. Borzalmas dolgokon mentél keresztül, de ne félj. Papa mindent szépen elsimít, ahogy mindig is tette, ugye, drágám?

Jóságos egek – gondolta India, amikor apja kilépett a szobából –, *tényleg azt hiszi, hogy még mindig kisgyerek vagyok?*

James Leslie csodálatos apa volt. Minden gyermekét egyformán szerette, és szemmel láthatóan élvezte, ha valamennyiüket maga körül tudta. India azonban tisztában volt azzal, hogy apja nem örül az első unokájának. Nem tudta, mit akar tenni a kisbabával, de egyelőre nem gondolt erre. Ha a baba a világra jön, elszökhet vele. Most azonban valóban nagy szüksége van pihenésre és arra a tudatra, hogy biztonságban lesz, mialatt Kaleb Afraim fiát kihordja.

Kaleb Afraim! Ki volt ő? India nem először töprengett ezen. Mialatt a férfi mellett élt, ez a kérdés fel sem merült. Ő volt Kaleb Afraim, El-Szinut beje. De azelőtt másvalakinek kellett lennie, és India kétségbeesetten szerette volna ezt megtudni. Nevet akart adni a gyermekének, aki soha nem fogja megismerni az apját.

Másnap hajnalban hideg, tiszta időre virradtak. Délelőtt már útra készen állt a kis karaván. India beleegyezett, hogy lovaglás helyett kocsiba ül. Jasmine könnyekben úszott, képtelen volt belenyugodni, hogy leányát télvíz idején el kell engednie a hegyek között megbúvó családi vadászlakba. Mi lesz, ha India gyermeke épp egy hóvihar kellős közepén akar a világra jönni? Hogy jut el akkor a lányához?

– Kérlek szépen, Jemmie, ne küldd el őt A-Cuilbe – esdekelt Jasmine még az utolsó pillanatban is.

– Minden rendben lesz, mama. Örülök, hogy elmehetek. Nem akarok a kerékkötője lenni Fortune házasságának. Az én helyzetem ugyancsak sajátos – mondta száraz mosollyal India.

– A lányunknak több esze van, mint neked, drága Jasmine – csillapította a herceg sírdogáló feleségét.

– Én is elmegyek! – jelentette be hirtelen Fortune.

– Egy tapodtat sem mész! – csattant fel Jasmine.

– De igen, elmegyek – emelte fel loboncos fejét Fortune. – Ugyan, mama, hiszen itt Glenkirkben is olyan elszigetelten élünk! Ki tudná meg, hogy itt vagyok, vagy Edinburghban, vagy bárhol másutt? India mellett akarok lenni. Egyszer már elveszítettem a nővéremet. Másodszor nem akarom elveszíteni.

– Tessék! – kiabálta Jasmine a férjének. – Most elégedett vagy, Jemmie? A makacsságod és büszkeséged miatt mindkét lányomat elveszítem!

A herceg nem mert vitába szállni a feleségével. Fortunenel pedig még annyira sem.

– Indulj, Diarmid – szólt oda a szolgának. – Vidd fel a hölgyeket a hegyekbe – mondta, majd Fortune-re nézett. – Nem tudsz lejönni egyedül a hegyről, lányom. Ha felmész, ott is maradsz. Elmulasztanád a glenkirki karácsonyestét? Gondold meg! Ez lesz az utolsó karácsonyod, mielőtt Írországba mész.

– Épp elég glenkirki karácsonyban volt részem, papa – félelte Fortune nyugodtan. – Most inkább a nővéremmel maradok. Azt hiszem, sokkal nagyobb szüksége van rám, mint neked.

Azzal Fortune felmászott kedvenc szürke heréltje hátára, és India kocsija után vágtázott.

Jasmine a könnyeit nyelte.

– Tudja már India, mit akarsz tenni a gyerekével, Jemmie?

– Nem. Semmi szükség rá, hogy elkeserítsük. Hiszen láttad! Már majdnem olyan, mint régen. Nem akartam felizgatni.

– Ezt bölcsen tetted – biccentett Jasmine, miközben lányai után nézett.

Még hallotta India víg kacaját, amint Fortune utolérte a kocsiját és behajolt hozzá.

– Sír még a kismama? – kérdezte Fortune a nővérétől, miközben szürke heréitje veszedelmesen közel táncolt a kocsi kerekeihez.

– Nem. Már abbahagyta – mondta India. – Hogyhogy velem jöttél, Fortune? Voltál már valaha A-Cuilben? Állítólag régimódi, unalmas hely, és nagyon kicsi. A végén még kikaparjuk egymás szemét.

– Inkább veled maradok, mintsem ott ragadjak télre Glenkirkben – felelte Fortune. – Legalább minden kalandodat elmesélheted, meg azt is, hogy milyen az, ha az ember szeretkezik egy férfival. Ez vár rám is a jövő nyáron.

– Ha ugyan a papa elenged – jegyezte meg India.

– Szóval te is észrevetted, hogy maga mellett akarja tudni a lányait. Szegény papa – nevetett Fortune. – Tényleg nagyon szeret mindannyiunkat, ugye? De jövő ilyenkor már mindketten férjnél leszünk. Henry Cadbybe költözött. A király levelet írt a papának. Közölte, hogy tavasztól Charlie az udvarhoz tartozik, ezért Queen's Malvernben kell laknia, ahogy az Lundy hercegéhez illik. Papának be kell érnie Patrickkel, Adammel és Duncannel.

– Azt hiszem, segítenünk kellene a mamának, hogy megszökhessen tőle – nevetett India.

– Milyen jó újra hallani a nevetésedet! – nézett a nővérére Fortune.

– Mostanában nem sok okom volt a nevetésre. De ha megszületik a fiacskám, megint boldog leszek.

– Vigyázz! – intette Fortune. – A papa el akarja venni tőled a gyereket. A mama megpróbálja rábeszélni, hogy változtasson a szándékán.

– A papa nagyot fog csodálkozni. Nem engedem, hogy elvegyék tőlem a gyerekemet, Fortune. Ő Kaleb Afraim fia, és megvédem, ahogy az apja is kívánná. Nem engedjük, hogy bármi rosszat tegyenek a fiunkkal, és James Leslie legyen

átkozott, ha bántani merészeli a gyerekemet! – mondta harciasan India.

– Megváltoztál – nézett a nővérére Fortune.

– Igen. Aki az enyéimet bántani meri, az kemény ellenségre talál bennem.

17. fejezet

A-Cuil eredetileg Lady Stewart-Hepburn családjának tulajdona volt. A vadászlak fő becse teljes elszigeteltségében és a környező erdők szépségében rejlett. A Gordonok, Leslie-k és Hayek számos nemzedéke használta vadászat idején, és mindig készen állott a vendégfogadásra.

A kis ház egy kiálló szirttetőre épült, ahonnan pazar kilátás nyílt a Glenkirk-kastélyra, Cat gyermekkori otthonára, Greyhavenre és számos kisebb-nagyobb hegyi tóra. A házat és az istállókat erdő vette körül. A palatetős kőházat jóformán látni is alig lehetett, felette már csak az égbolt nyújtózott.

India és Fortune tudott ugyan a ház létezéséről, de még soha egyikük sem járt benne. A Glenkirk-kastélyból kivezető út elmaradt mögöttük. A kocsi néhányszor annyira megbillent, hogy India azt hitte, mindjárt felborul, ő pedig kizuhan, és legördül az éles sziklákról. Az erdő egyre sűrűbbé vált, már a nap sugarai sem tudtak áthatolni rajta. A kis kocsi lassan felkapaszkodott a hegy tetejére, és a bámuló lányok szeme elé tárult a vadászlak.

– Szent egek! Ez tényleg nagyon pici! – mondta Fortune.

– Még visszamehetsz – felelte India.

– Nem – rázta meg a fejét Fortune. – Kalandos lesz. Az erdőben vadászgathatok egy kicsit, így legalább mindig friss húst ehetünk.

India kocsija egy zökkenéssel megállt. Utasa kiszállt, és Fortune is lepattant lova hátáról.

– Menjünk be – javasolta India.

Az alsó szint mindössze két helyiségből állt. A kisebbik konyhaként szolgált. A nagyobbik szobában jókora kandalló állt. A bútorzat igen egyszerűnek látszott, néhány kényelmesebb darabot utólag helyeztek az eredetiek mellé.

– Iszonyú hideg van – borzongott meg India. –Diarmid! Hozzon be fát! Halálra fagyunk. Meggie, menj, segíts neki.

– Igenis, asszonyom – futott ki Meggie.

Esküdni mert volna, hogy a szabadban melegebb a levegő, mint odabent a nyirkos házban.

– Nézzük meg, mi van odafent – kíváncsiskodott Fortune.

Előrement a keskeny lépcsőn, nővére a nyomában lépkedett.

Odafent mindössze egyetlen hálószobára leltek. Ez sem volt nagy, de elég kényelmesen bútorozták be. Az ajtóval szemben hatalmas ágy állott, mellette faragott ruhásláda. A kerek ablak alatt asztalka állt, a tűzhely mellett kárpitozott szék. A padlón néhány bárányb ő r hevert.

– Minden tiszta – állapította meg India. – A papa valószínűleg azóta ezt tervezte, amióta hazatértem Glenkirkbe.

Megfordult, és lassan lesétált a nappaliba.

– Itt persze minden csupa por és piszok. De a legnagyobb baj az, hogy tényleg nagyon kicsi. Ha az el-szinuti palotára gondolok… A lakosztályom is nagyobb volt, mint ez a vadászlak mindenestül, ugye, Meggie?

– Még a nappalija is nagyobb vót – bökte ki Meggie őszintén. – Ez itten olyan, akár egy egérlyuk, asszonyom, de higgye el, majdcsak megleszünk.

Diarmid behozta a fát, és tüzet rakott a kandallóban.

– A hálószobában is befűtök, asszonyom – mondta Indiának.

– Tegyen bele egész éjszakára elegendő fát – kérte India. – Nem szeretnék reggelre megfagyni.

A glenkirki kocsisok elkezdték behordani az eleséget. Meggie irányította őket, mit hová rakjanak. Volt ott kenyérsütéshez való liszt, só és fűszerek. Néhány hordó borocska, sör és alma került le a kocsiról, majd egy jókora sajt és két egész sonka. Két tejelő tehenet is felcipeltek magukkal a hegyre, a kocsi végéhez kötve, ezeket bevezették az istállóba. A tyúkketrecből egy tucatnyi csirkét és egy kakast tereltek a baromfiudvarba. Bevitték a házba a nagy süvegcukrot és a mézesbödönt. Azután előkerült egy kis skót juhász és egy vadászkutya is.

– Ez az utolsó lehetőséged, hogy visszamenj Glenkirkbe – mondta India Fortune-nek, amikor a társzekerek megfordultak és hazafelé indultak. – Már dél is elmúlt, a nap hamarosan lenyugszik.

– Éhen halok – jelentette ki Fortune, és elengedte a füle mellett India megjegyzését. – Mi lesz az ebéd?

– Mingyár' megnézem, mi van a kosárba' – mondta Meggie. – A szakács rendes vót, csomagolt nekünk valami elemózsiát, így ma nem köll az ebédfőzéssel bíbelődnünk – közölte, azzal kiment a konyhába.

– Micsoda kincs ez a lány! – nézett Meggie után Fortune. – Szerencsétek van, hogy egymásra találtatok. Milyen jó, hogy nem ment vissza Ayrbe, ugye, India?

– Azt hiszem, nem akar itt hagyni engem – vélte India. –A papa utánaérdeklődött, és kiderült, hogy az anyja hirtelen meghalt, a jegyese pedig feleségül vette Meggie riválisát. Nincs semmi oka rá, hogy visszamenjen, Fortune.

Sült kappant ettek, a kenyeret megmelegítették a tűzhely tégláin. India Diarmidet is maguk mellé invitálta az asztalhoz.

– Holnap vissza kell mennie Glenkirkbe – mondta India Diarmidnek. – Mondja meg a papának, hogy küldjön fel répát, hagymát és póréhagymát. Nem élhetünk egész télen kenyéren, húson és sajton.

– Igenis, m'lady, bár nem t'om, mér' – mondta a hú. –Az a jó étel! De hát a herceg azt mondta, azér' küld ide, hogy szógáljam ki. Amíg tart a jó idő, addig idehordok én mindent, ami csak köll. Van még valami, amire szüksége lenne?

– Körte. Azt jól el lehet tartani a hidegben.

– És befőttek – tódította Fortune. – Meg egy kis lekvár.

– Nézz körül a konyhában, Meggie – kérte India –, és mondd meg, mi hiányzik még.

Amikor a skót befejezte az evést, felszedelőzködött.

– Reteszeljék el az ajtót, m'lady. Én kint alszok az istállóba'. Van ottan hely.

– Nem fog fázni? – rémült meg India.

– Ugyan! Kicsike a hely, és a kutya is melegít – mosolyodott el Diarmid.

A három hatal nő az emeleti hálószobában feküdt le aludni. India és Fortune megosztozott a nagy ágyon, Meggie pedig egy matracra heveredett. A skót juhász elnyúlt a lépcső tetején, mintha őrizné az álmukat, majd maga is elszunnyadt.

Másnap szép tiszta időre ébredtek. Ettek egy kis zabkását, és sört ittak rá, majd Diarmid lebaktatott a hegyről, hogy elhozza Glenkirkből a kívánt dolgokat. Meggie a konyhát tette rendbe, India és Fortune pedig felfedezte a ház környékét. Találtak is mindenféle kincset, például egy vén tölgyfa kádat, valamint néhány női ruhát.

– Mit gondolsz, kié lehetett? Mamáé? – töprengett hangosan India.

– Nem – mondta Fortune, és megcsodálta a szarvasagancs gombokkal ékesített őzbőr mellénykét. – A mama soha életében nem viselt ilyesmit. Ő ennél sokkal elegánsabb – vélte, és felpróbálta a ruhadarabot. – Azt hiszem, megtartom ezt a mellényt. Jó lesz vadászni benne.

– Nagyon jól áll rajtad – mosolygott India a húgára, de hirtelen elakadt a lélegzete.

– Mi a baj? – nézett rá Fortune.

Valami különös dolgot pillantott meg nővére arcán.

– Megmozdult! – suttogta India. – Megmozdult bennem a kisbaba, Fortune!

Zokogásban tört ki, és sírva roskadt a lépcsőre.

– A fenébe! A fenébe! A fénébe! – átkozódott. – A gyerekem él bennem, de az apja soha nem ismerheti meg. Ez nem tisztességes, Fortune! Nem tisztességes!

– Alig beszéltél még róla – ült le Fortune a nővére mellé, és átkarolta a vállát. – Tényleg annyira szeretted őt, India? Milyen volt? Csinos?

– Igen. Nagyon csinos volt – szipogott India, és ruhája ujjába törölte az orrát. – Magas volt, a haja fekete, akár a holló szárnya, és a szeme olyan kék, amilyet még soha életemben nem láttam. Az orra egyenes, az álla erős, és a szája…

a szája olyan volt, hogy annál csókolni valóbb száj nem volt és nem lesz az egész világon.

– Milyen az, ha megcsókolják az embert? – kérdezte Fortune.

– Csodálatos. Egy napon majd te is megcsókolod azt a férfit, akit szeretsz, Fortune. Akkor majd megérted.

– Ebben biztos vagyok – felelte tárgyilagosan Fortune.

Ahogy telt-múlt az idő, kialakult napjaik kényelmes ritmusa. India és Fortune eddig alig mártották hideg vízbe a kezüket. Fortune mostanában korán kelt, felöltözött, kiment a csűrbe, és begyűjtötte a friss tojásokat. Ha szépen sütött a nap, kihajtotta a teheneket, úgyis csak addig legelészhettek, míg le nem esik a hó.

India az asztalt terítette meg és a szennyes ruhát gyűjtötte össze; egyik lány sem akarta, hogy India kisbabájának baja essék attól, hogy anyja megerőlteti magát.

Fortune néha kilovagolt Diarmiddel, és vadászott egy kicsit a közeli erdőkben. India és Meggie szinte minden délután kisétált a mezőre. Meggie elvállalta a főzést, a mosogatást és a mosást. Fortune elérte, hogy küldjék el Glenkirkből a lantját, így esténként muzsikáltak és énekeltek, miközben Diarmid lelkesen biztatta őket.

Diarmid nagydarab, szűkszavú, de igen gyakorlatias és nyájas férfi volt, dióbarna hajjal, kurta szakállal és ámbraszínű szemmel. Hosszú haját bőrszíjjal kötötte hátra. Roppant népszerű volt a nők körében, mégsem házasodott meg.

Tisztelettel beszélt a herceg lányaival, közötte és Meggie közt pedig barátság szövődött. Diarmid hajnalonként megrakta a tüzet, és vizet hozott a konyhába, mielőtt Meggie lejött volna az emeletről, hogy betegye az előző este dagasztott kenyeret a kemencébe. Diarmid a herceg lányainak jelenlétében jóformán alig szólt, Meggie azonban szóra bírta, sőt még azt is elérte, hogy a nagydarab ember elpiruljon.

– Meghódítottad! – ingerkedett India a szobalányával.

– Hmmmfff – fújta Meggie, de mosolygott.

Karácsonyra leesett a hó. A vadászlakban arra ébredtek, hogy a házikó körül fehér pillék szálldogálnak. Diarmid talált egy jókora tuskót az erdőben, és bevonszolta a házba. A

lángja csaknem két napon át égett egyvégtében a kandallóban. A ház lakói karácsonyi történeteket meséltek egymásnak, és énekeltek. Vízkeresztkor tüzet raktak a szirt tetején, és nézték, amint a lángok közül kipattanó szikrák eltűnnek az éj sötétjében.

A tél hirtelen zúdult rájuk. India rábeszélte Diarmidet, hogy ne aludjon az istállóban, hanem a nappali szoba kandallója előtt vesse meg ágyát. A túlélés mindennél fontosabb volt.

Februárban hosszabbodni kezdtek a napok, de az időjárás hideg és havas maradt. Márciusban már kevesebbet havazott, a hó egyre gyakrabban keveredett esővel.

India hasa hatalmasra nőtt, az asszony csak döcögve tudott járni, de soha nem panaszkodott. Sokszor végigfeküdt az ágyán, kezét védelmezőn a hasára szorította, és arcán álmodozó kifejezés jelent meg. Természetesen fiú lesz, ezt megsúgta az ösztöne. Mi legyen a neve? India tisztában volt vele, hogy Kaleb Afraim Európában született, de ennél többet nem tudott. Származása és neve az ő titka maradt. Ha India legalább a nevét tudta volna, akkor róla nevezhetné el a kisfiút.

– Rowan lesz a neve, édesapám után – döntötte el végül India, és elmondta ezt a húgának is.

– Rowan. De *milyen* Rowan?

– Majd az én vezetéknevemet viseli, mert az apjáét nem ismerjük. Rowan Lindley. Nem jó? Nekem tetszik.

– És mihez kezdesz majd, ha Rowan Lindley megszületik? Ugye, nem gondoltad komolyan, India, hogy elmész innen a gyerekkel? – aggódott Fortune a nővéréért.

– Márpedig ezt fogom tenni – válaszolta India. – Nem akarok szégyent hozni rád, és nem akarom romba dönteni a házasságod esélyeit.

– A fenébe is! – szitkozódott Fortune. – Mit gondolsz, érdekel engem, hogy mit locsognak az emberek? Én Lady Fortune Lindley vagyok, és bárki, akinek nem tetszik a családom, az mehet a pokolba. Gondold meg, India! Nagyobb az örökségünk, mint bárki másé. Olyan nők vagyunk, akik a saját törvényeik szerint élnek, nem pedig málészájú,

unalmas, templomjáró egérkék. Azt tesszük, amihez kedvünk szottyan, és vigyen el az ördög mindenkit, aki kritizálni merészel bennünket!

Indiából kitört a nevetés.

– Ó, Fortune, mennyire hiányoztál nekem, amíg távol voltam!

– A testvéred vagyok – jött a válasz, majd Fortune felugrott. – Már nem esik annyira. Bújj bele a köpenyedbe, járjunk egyet!

– Mielőtt a házba gyünnek, vegyék le a csizmáikat? – figyelmeztette őket Meggie. – Nem akarom, hogy szétvigyék a sarat a tisztára súrolt padlómon.

– Gyere velünk! – kérte India.

– Nem vagyok én kacsa, asszonyom – vonakodott Meggie. – Egyébként a vacsorát köll előkészítenem. Nyúlpörkölt lesz.

– Megint? – kérdezte kórusban a két lány.

– Örüjjenek, hogy itt a tavasz – nyelvelt Meggie. – A mai levesbe' már a répa és a hagyma utolját nézegethetik, és még szerencsénk van, hogy eddig kitartott. Mindenünk elfogyott, és ha Diarmid nem fogja meg ezt a nyulat ma reggel a csapdával, akkor kenyeret és sajtot rághatnánk.

A testvérek átsétáltak az erdőn, és kijutottak a széles tisztásra. Az eső elállt, a félhők közül kikukucskált a nap.

Mire visszatértek a vadászlakba, Meggie nyúlpaprikása már a fazékban főtt, és mennyei illatokat árasztott. India lassan felmászott a hálószobába. Nagyon fáradtnak érezte magát, le akart feküdni. A háta is fájt, és valami furcsa fájdalom nyilallt belé.

– Meggie! Fortune! – kiáltotta, és megpróbált felülni.

A két lány meghallotta India kiáltását, és felrohant.

Egyetlen pillantás elég volt, hogy mindketten tudják, a gyermek korábban kéredzkedik a világra.

– Tudod, mit kell ilyenkor tenni? – nézett Fortune Meggie-re.

Meggie nagyot nyelt.

– Azt hiszem. Ótt vótam anyám mellett, amikor a legkisebb gyereke megszületett. Forró vízre, tiszta törülközőkre van szükségünk. Diarmid rohanjon Glenkirkbe, és mondja

meg a hercegnének, hogy elkezdődött! Itt akar lenni az asszonyom mellett.

Fortune kirobogott a szobából, leszaladt a lépcsőn, teletöltötte az üstöt vízzel, majd felrakta melegedni. Aztán kifutott az istállóba, és előkiabálta Diarmidet. A nagydarab férfi ránézett a lányra, és rögtön látta, milyen izgatott.

– Menjen, Fortune kisasszony, üjjön a lovára, és híjjá el a mamáját. Itt nem sok hasznát vesszük. Én többet segíthetek Meggie-nek, ha meg nem sértem.

Fortune nem állt le vitatkozni. Tudta, hogy Diarmid igazat beszél.

– Felraktam melegedni vizet az üstben, és a kandalló melletti szekrény polcain talál egy rakás tiszta ruhát – hadarta.

Diarmid biccentett, és elindult a ház felé.

Fortune beszaladt az istállóba, és felnyergelte a szürkét. Két óra lovaglás, mire Glenkirkbe ér, még napnyugta előtt ott kell lennie. Hogy a mama hogyan kapaszkodik fél a sötétségben a sziklára, az rejtély, de ha tud, jön.

Fortune meghúzta a lova hevederét, felpattant a hátára, kilovagolt az istállóból, és nekivágott a Glenkirkbe vezető ösvénynek.

India nehezen, de gyorsan szült. Izzadt, és olyan rémesen káromkodott, hogy Meggie arca mélyvörössé vált. Diarmid nem győzött kuncogni, mialatt újra meg újra biztató szavakat hajtogatott.

– Ó, asszonyom, ne mongyon mán ilyen csúfságokat, mer' még meghallja az a szegény kicsi gyerek! – esdekelt Meggie.

– A fene vitte volna el! Fáj, a pokolba is! Miért nem akar már megszületni a nyavalyás kis lurkó? Ó! *Merde! Merde! Merde!*

– Nagyon jól csinyájja, lányom – mondta nyugodtan Diarmid. – Majd ha megint érzi a fájdalmat gyünni, nyomjon egy nagyot, és azzal kisegíti a kis lurkót.

India bólintott.

– Nem tudom, mér' köll magának itt lenni – bosszankodott Meggie.

– Itt marad! – csattant fel India. – Diarmid többet tud ezekről a dolgokról, mint te. Óóóóóóóóó!

– Csitt, lányom, csitt! Ó, milyen jó kislyány! – mondta Diarmid azon a hangon, ahogy a kutyához szokott beszélni. – Tessék, már itt is van a feje, olyan sötét, akár a holló szárnya, ni! Na még egyet nyomjunk, lányom! Már félig megszületett.

Előrehajolt, kinyitotta az újszülött száját, és kikotorta belőle a nyálkát.

A baba mély levegőt vett és felsírt.

– Óóó! – kiáltozta India.

Újabb görcs rángott végig a testén. Nagyot nyomott, és érezte, hogy a baba kicsusszan a testéből.

– Jól van? Hadd lássam! – kiabált a szobában lévőkre.

Meggie belecsavarta a babát egy vászonrongyba, és ráfektette anyja hasára.

– Itt van, asszonyom – mondta könnyes szemmel.

India egy hosszú pillanatig ringatta gyermekét. Fekete haja van, és Kaleb Afraim kék szemével néz rá! India arcán végigfolytak a könnyek, ahogy ezt a szerelmükből teremtődött kis csodát nézegette. A baba abbahagyta a sírást.

– Legyen a neved Rowan Lindley, fiam – suttogta India.

– Aggyá vissza a gyereket, asszonyom – kérte Diarmid. – El köll vágnom a kődökzsinórt.

Átvette a babát, elkötötte és elvágta a köldökzsinórját, majd némán kiment a szobából.

– Köszönöm, Diarmid More-Leslie! – kiáltotta utána India.

Meggie langyos olaj és bor keverékével lemosta a babáról a vért és a magzatszurkot. Aztán bepólyálta az újszülöttet, és a bölcsőbe fektette. Felsegítette úrnőjét, megmosdatta, tiszta inget adott rá, odatámogatta egy székhez, és tiszta ágyneműt húzott. Végül visszasegítette Indiát az ágyba, és megint odaadta neki a gyermekét, hogy átölelhesse.

– Mostan itt hagyom egy kicsikét a babával, asszonyom. Hamarost visszagyüvök egy finom csésze forralt borral, és beteszem Rowan úrfit a bölcsőjébe.

India csöndesen ringatta fiát. Mennyire akarta Kaleb Afraim ezt a gyermeket! Semmi mást nem kívánt ennyire. Szép és erős végtagocskái vannak. India férje arcvonásait kutatta az újszülött arcán, de csak a kék szemek emlékeztették rá.

– Jól megleszünk majd, te meg én, együtt, Rowan, Kaleb Afraim fia! – mondta India a kicsinek.

A baba lehunyta a szemét, és azon nyomban elaludt. Anyja karjában biztonságban érezte magát. India kinézett az ablakon. Odakint éppen akkor ment le a nap.

Mire Meggie visszatért, India félig elszunyókált. Meggie borból, tojásból és fűszerekből kevert italt hozott, a kicsit pedig a meleg kandalló elé tolt bölcsőbe fektette.

India megitta a nedűt, visszaadta a serleget Meggie-nek, és rögtön elaludt.

Meggie lábujjhegyen kióvakodott a szobából, lement a lépcsőn, és odaszólt Diarmidnek.

– Hozok egy kis vacsorát. Asszonyom és a kicsikéje alszanak. Hosszú volt ez a nap. Mit gondol, Diarmid, megérkezik ma éjjel a herceg és a hercegné?

– Biztosan. A hercegné nagyon aggódik a lányáért. Fortune kisasszony már rég ott lehet Glenkirkben. Még ippeg csak lement a nap. A kutyák meg maj' csak jelzik a jöttüket.

Meggie feltálalta kettejüknek a nyúlpaprikást. A sör maradékával tósztot mondtak Rowan Lindleyre. Diarmid segített Meggie-nek a mosogatásban, aztán kettecskén barátságosan beszélgetve üldögéltek a kandalló mellett.

Sötét este volt már, amikor a kutyák ugatni kezdtek. Diarmid felkelt a helyéről, és kinyitotta a vadászlak ajtaját. Nyomban észrevette a fák között a herceg kíséretének fáklyafényét.

James Leslie, Glenkirk hercege megállt a lovával Diarmid mellett.

– Megszületett a gyermek? – kérdezte.

– Néhány órája, uram. Fiúcska, erős és szép.

– Jól van a lányom? – szállt le Jasmine a lováról.

– Nagyon jól, m'lady. Alszik. Mennyenek be a házba. Meggie maj' többet tud mondani.

– Gondoskodjon az embereimről – parancsolta a herceg.

Leugrott lováról, karon fogta a feleségét, úgy léptek a házba.

Meggie pukedlizett a hercegi pár előtt.

– Uram! Asszonyom!

Jasmine rámosolygott a szolgálólányra, majd felsietett az emeletre, és belépett a szobába. India aludt. Jasmine benézett a bölcsőbe, és elmosolyodott.

– Mama? – riadt fel hirtelen India.

– Édesem, milyen gyönyörű a kisfiad! – mondta Jasmine halkan.

– Rowannek hívják – motyogta India, és újból elaludt.

Jasmine szíve elszorult a fájdalomtól. Leánya az apja nevét adta gyermekének! India nem emlékezhetett Rowan Lindleyre, mégis róla nevezte el a fiát. Glenkirk hercegné lement az emeletről.

– Hogy van a lányunk? – kérdezte a herceg.

– Alszik. Csak egy pillanatra ébredt fel. Rowannek nevezte el a gyereket. Gyönyörű kisfiú – mesélte Jasmine.

– Tudod, mit kell tennünk – mondta kőkemény arccal a herceg.

– Jemmie, az isten szerelmére kérlek, ne tedd ezt! India soha nem fogja megbocsátani. Azt akarod, hogy a lányod egész életedben gyűlöljön? – esdekelt a férjének Jasmine.

– Nincs más választásunk, Jasmine. Egész télen át másról sem beszéltünk. Csak így tudjuk helyreállítani India jó hírét. Máris kaptunk egy házassági ajánlatot, amit elfogadhatónak tartok, de a lányunk nem állíthat oda a kérője elé egy fattyúval. A gróf távházasságot kíván kötni, India tavasszal elutazhat Angliába.

Meggie-t teljesen összezavarta ez a társalgás. Nem mert beleszólni, inkább ment és behozott egy kis bort. A herceg arra kérte Meggie-t, menjen fel asszonyához, és maradjon vele éjszakára. Ő és a felesége majd idelent alszanak.

A baba felsírt, amikor Meggie a szobába lépett. India abban a pillanatban kinyitotta a szemét, és Meggie a mellére

tette a kicsit. India pirkadat előtt kétszer is megetette a fiacskáját. Szoptatás közben halkan beszélt hozzá, és gyengéden simogatta lágy, fekete haját.

A nap épp hogy besütött az ablakon, amikor Glenkirk herceg a szobába lépett. India azonnal felébredt, amikor apja a bölcsőbe nyúlt, kiemelte a gyermeket és az ajtó felé indult vele.

– Add ide a fiamat! – rettent meg India.

A kandalló előtt szunnyadó Meggie is felébredt, és ijedten hol úrnőjére, hol a hercegre bámult.

– Neked nincs gyereked, India – válaszolta a herceg.

Kiment az ajtón. Csizmás léptei visszhangosan kopogtak a lépcsőn.

India kiugrott az ágyából, és az ajtóhoz rohant.

– Add vissza a fiamat! – sikoltotta. – Megöllek, ha bántani merészeled! Papa! Add vissza a fiamat!

Glenkirk herceg átadta a bömbölő újszülöttet Diarmidnek.

– Tudod, mit kell tenned – mondta neki.

A skót elvette a rúgkapáló csecsemőt, és kisietett vele a vadászlakból.

A legyengült India sikítozva botorkált lefelé a lépcsőn.

– Hozza vissza! Hozza vissza a fiamat!

Az utolsó néhány lépcsőfokról leesett, de nagy nehezen ismét talpra állt, és megpróbált fiacskája után szaladni.

A herceg bezárta az ajtót, és hatalmas testével eltorlaszolta az utat.

– Így a legjobb, drágám. Néhány hét múlva férjhez adlak. Ígérem, hogy jó dolga lesz a gyereknek – mondta, és meg akarta ölelni a lányát.

India vadul villogó szemmel lökte el apja kezét.

– Hozzám ne érj, te nyomorult! El innen! A fiamat akarom! A fiamat akarom!

– Jól van, no, jól van, minden rendben lesz – csillapította lányát a herceg, és lefogta India ütésre emelt kezét. – Jasmine! Gyere, és vidd vissza a szobájába Indiát! Pihennie kell, ha azt akarjuk, hogy az esküvőjére rendbe jöjjön.

Jasmine a férjére meredt. Soha nem sejtette, hogy Jemmie ilyen érzéketlen tud lenni. Megpróbálta átölelni a lányát, de India őt is ellökte magától.

– Hogy engedhette ezt meg, asszonyom? Hogy engedhette meg, hogy elvigyék a fiamat? Ezt soha nem bocsátom meg maguknak! Soha! – vágta anyja arcába India, majd zokogva összeesett.

18. fejezet

India hideg volt. Hideg, akár a jégcsap. Az a tűz, amit Kaleb Afraim gyújtott benne, abban a pillanatban elhamvadt, amikor elhurcolták tőle Rowant, a gyermekét. Nem érzett mást, csak ürességet.

Valaha oly gyönyörű aranyszínű szemének fénye megfakult. Csak akkor szólt, ha kérdezték, válaszai egytagú szavakból álltak. Azon a napon, amikor melléből elapadt a tej, olyan vigasztalhatatlan volt, hogy le akarta vetni magát a kastély bástyájáról.

Glenkirk hercege őrjöngött dühében. Ő csak azt tette, amiről úgy gondolta, hogy nevelt lánya javát szolgálja. Az Angliából érkezett házassági ajánlat mintha az imádságaira érkezett volna válaszul. Indiának olyan magas rangú férje lesz, amilyet megérdemel, és szerencsétlen kalandja mindörökre titokban marad.

A hatalmas hozományt már elküldték Londonba, de a menyasszony még május elején sem volt olyan állapotban, hogy elindulhasson új férjéhez. Ahogy teltek-múltak a napok, India egyre soványabb és sápadtabb lett. A szeme hatalmasra nőtt, sötét haja rendetlen fürtökben lógott. Az egész teremtés csak akkor kelt életre, amikor kimutathatta a szülei iránt érzett gyűlöletét.

– Én megpróbáltam lebeszélni róla apádat – magyarázkodott egy délután Jasmine. – Egész házasságunk alatt ez az első eset, amikor nem tudtam jobb belátásra téríteni, India. Most azon igyekszem, hogy kiderítsem a fiúcska hollétét. Ha megtudom, hol van, esküszöm, semmi sem hiányzik majd többé neki.

– Legfeljebb az anyja – válaszolta keserűen India. –Hogy tehette, asszonyom? Hogy rabolhatta el tőlem az egyetlen kincsemet? A férjem meghalt, a fiacskámat elrabolták, en-

gem meg hozzáadnak egy vadidegenhez. Vissza akarom kapni a gyerekemet!

– Nem tudom, hová vitték Rowant – mondta Jasmine. – Megpróbálok rájönni, de csodát nem tehetek, India. Ha erről esik szó, Jemmie kérlelhetetlen. Ami pedig az új férjedet illeti, a házasságodat nyélbe ütjük, és amint utazni bírsz, Angliába mész. Apád azt akarja, hogy a hónap végén indulj. Meglátod, ez a házasság jót tesz neked. Igazán szerencsésnek mondhatod magad.

– Én nagyon szerencsésnek éreztem volna magam, ha fogom a gyerekemet, keresek egy házat, és szép csendesen éldegélhetek vele – válaszolta India.

– És hogy magyaráztad volna el Rowannek?

– Ugyan mit kellett volna magyarázgatnom a fiamnak? – kérdezte ingerülten India. – Miért kellett a születése után néhány órával elszakítani tőlem a gyerekemet, és úgy eldugni, mint valami szégyellni való dolgot?

– Minden tőlem telhetőt megteszek – mondta Jasmine.

– Az nem elég, asszonyom – válaszolta India hidegen. – Meg kellett volna akadályoznia, hogy a férje elrabolja a gyerekemet.

– India, apád azt tette, amit a legjobbnak hitt. Meg akart védeni téged! – sírt fel Jasmine.

– James Leslie nem az apám, asszonyom. Az én apám Rowan Lindley volt. Ami önt illeti, valójában ön adott nekem életet, de jobban szeretném, ha inkább egy anyafarkas hozott volna a világra. Ön az udvar szeme láttára cicázott Henry herceggel, majd nyíltan és büszkén a világra hozta a fattyát! Ön mégis megtarthatta a gyerekét, de tőlem, aki törvényes hitvese vagyok férjemnek, elrabolták a gyerekemet. Most azt akarja, hogy menjek férjhez egy férfihoz, akit önök választottak, utazzak Angliába, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, csak azért, hogy az önök becsületén ne essék folt. Rendben van, asszonyom. Elmegyek, és teljesítem az óhajukat, de csupán egyetlen okból. Azért, hogy megmeneküljek öntői és James Leslie-től. Soha ne tegyék be a lábukat a házamba. Ha egyszer elmegyek, többé nem akarom viszontlátni önöket.

Jasmine úgy hőkölt hátra ezektől a szavaktól, mintha India megütötte volna. Szíve elszorult fájdalmában, egyetlen szót sem volt képes kipréselni magából.

– Ki az? – kérdezte India támadóan.

– Kicsoda? – nyögte Jasmine.

– Sem ön, sem a férje nem vette a fáradságot, hogy közölje, ki az a mintaférfi, akihez hozzáadnak. Ki ő?

– Oxton grófja… – kezdte mondani Jasmine, de India félbeszakította.

– Oxton grófja? Adrian apja? Hiszen az egy haldokló vénember, akinek felesége van! – sikoltotta India.

– Adrian apja meghalt – suttogta erőtlenül Jasmine. – Második felesége, az az olasz asszony visszatért a családjához. A férjed Lord Deverall Leigh lesz, a fiatal gróf.

– Adrian bátyja? A gyilkos? Ez már sok! – tört ki Indiából a düh.

– Lord Leigh tisztázta magát a vád alól – kezdte habozva Jasmine. – Néhány hónapja tért haza Angliába, és olyan híreket hozott, amelyek hallatán a király megkegyelmezett neki. Dewerall felkereste apját, aki röviddel ezután elhunyt. A gróf azzal a királyi paranccsal küldte vissza az özvegyet Itáliába, hogy többé ne merészelje betenni a lábát Angliába. Lord Leigh látott téged az udvarnál, amikor még kislány voltál. Megkérdezte, férjhez mentél-e már, majd házassági ajánlatot tett. Ez igazán a legjobb megoldás, India. A királyi kegyelem ellenére a lord hírnevét még mindig elhomályosítja a gyilkosság gyanúja. Egyetlen tisztességes család sem örülne ilyen vőnek. Ami téged illet, nyilvánosan senki nem vádolt meg, de éppen elegen köszörülték a nyelvüket azon, ahogy Adrian Leigh-vel viselkedtél. Nem könnyű téged férjhez adni!

– Milyen érdekes! – gúnyolódott India. – Adrian Leigh-hez nem akartak hozzáadni, azt azonban rendjénvalónak tartják, hogy a senkiházi féltestvérének legyek a felesége…

– Oxton gróf kitűnő családból származik – magyarázta Jasmine, elengedve a füle mellett India gúnyos megjegyzését. – Deverall Leigh édesanyja Whitley márki leánya volt, kiváló család sarja. A lord idősebbik fia igazán jó parti. Azt

mondták, hogy kellemes külsejű férfi, akinek ifjúkori hevessége már lecsillapodott. Sokat kalandozott.

– Nem érdekel – felelte India.

– Gyermekeket akar – mondta halkan Jasmine.

– Gondolja, asszonyom, hogy egy másik gyermek feleltetheti az elsőszülöttemet? Még azt sem tudom, hol a fiam!

– Megtalálom, erre esküszöm! – ígérte Jasmine.

India szeme sötéten az anyjára villant.

– Arra számítok, asszonyom, hogy kiadják a teljes hozományomat, az ékszereimet, a porcelánokat, a vászonneműt, a szőrméket, mindent, ami az enyém. El akarom vinni, hogy soha többé ne kelljen visszajönnöm ide.

– Mindent, mindent megkapsz, amit csak akarsz, édesem. Nem hagyjuk, hogy kolduskénti menj az új férjed házába.

– Május harmincadikán akarok elmenni. Merre van Oxton Court, asszonyom?

– Nem esik messze Queen's Malverntől, Gloscesterben van-válaszolta Jasmine. – Remélem, tetszik majd neked a birtok.

– Nem számít, akár tetszik, akár nem – mondta India. – Az lesz az otthonom, míg meg nem halok. Akkor végre egyesülhetek az én szeretett Kalebemmel.

– Mi lesz a kis Rowan Lindleyvel, ha meghalsz? – nézett a lányára szánakozva Jasmine. – Nem lenne jobb abban reménykedni, hogy egy napon majd megtalálod a kisfiadat, India? Lehet, hogy Oxton grófja kedves ember, talán megengedi, hogy a gyerek veled éljen. Nehogy eláruld a nevelőapádnak, hogy így beszélek veled! Nagyon haragudna, ha megtudná, milyen terveket szövögetek, és akkor semmiképpen nem találhatnám meg a kisfiadat!

– Gondolja, hogy mindez lehetséges? – kérdezte India.

Most először csendült ki a hangjából egy kis remény.

– Ha megnyered a férjed szívét, talán lehet – bátorította a lányát Jasmine.

– Amint találkozunk, meg kell mondanom neki – töprengett hangosan India. – Ha nem közlöm vele, elcsodálkozik, miért nem vagyok szűz. Mivel magyarázzam ezt, ha nem

voltam férjnél? A végén még azt képzeli rólam, hogy szajha vagyok… Az ön férje számára jó alkalom ez a házassági ajánlat, lerázhatja magáról a miattam érzett lelkifurdalást.

Jasmine nem válaszolt a lánya vádjára. India fején találta a szöget. James Leslie roppant elégedett volt India kérőjével, úgy kapott utána, akár fuldokló a szalmaszál után.

– Azt mondhatnád a grófnak, hogy külföldön eljegyezteti magad valakivel, de a vőlegényed meghalt – kezdte óvatosan Jasmine. – Semmi okod rá, hogy ne kedveld meg a férjedet. Talán még belé is szeretsz.

– És mikor említsem meg a férjemnek azt, hogy gyerekem van? – kíváncsiskodott félig gúnyosan, félig komolyan India.

– Csak akkor, ha már teljesen elnyerted a tiszteletét és a bizalmát – tanácsolta az anya. – Bárhol van a kisfiad, India, biztonságban van. Jemmie kemény ember, de soha nem követne el kegyetlenséget. A gyermeket valamelyik jobbágy felesége gondozza, és ezért külön juttatásban részesül. Ez az asszony jól tudja, hogy vigyáznia kell a kicsire, mert ha nem, akkor nemcsak az ezüstpénzeket veszíti el, de meg is büntetik. Nem szoktam megszegni a szavam, addig nem nyugszom, míg meg nem találom Rowant.

– Még a nászéjszakánk előtt megmondom a grófnak, hogy van egy ham – hajtogatta makacsul India. – A gyermekem nélkül nem lehetek boldog, és addig nem leszek ennek az embernek a felesége, míg bele nem egyezik, hogy Rowan velem lehessen.

– Kérlek, India – esengett a hercegné –, várj egy kicsit, mielőtt felvilágosítod Lord Leigh-t! Ugyan hová mennél, ha tönkretennéd ezt a lehetőséget? Jemmie bezárna Glenkirk legmagasabb tornyába, és akkor tényleg soha többé nem láthatnád a gyerekedet. Ha okos vagy, mindent megnyerhetsz.

India hallgatott. Olyan sokáig, hogy anyja már aggódni kezdett. Végül halkan megszólalt.

– Igaza van, asszonyom. Bolond lennék, ha elhamarkodottan cselekednék. Mondja meg, mikor és hol lesz az esküvőm!

– Itt, Glenkirkben, a vőlegény távollétében, az elutazásod előtti napon. A gróf rád bízta, hogy válassz magadnak valakit, aki őt képviseli.

– Az öcsém, Patrick Leslie lenne a legjobb. Maradjunk abban, hogy az esküvő május harmincadikán hajnalban lesz, utána azonnal Angliába utazom. Magammal viszem Meggie-t és Diarmidet. Arra kértek, engedjem meg, hogy összeházasodjanak. Őket nyomban az én esküvőm után adják össze.

Jasmine bólintott.

– Diarmidnek az apádtól… a nevelőapádtól is engedélyt kell kérnie – mondta.

– Remélem, nem fogja megtagadni – válaszolta India.

– Ó, nem – válaszolta gyorsan a hercegné, nehogy India ismét dühbe guruljon.

– Nem maradt sok időnk. Lássunk neki most azonnal a kelengyém előkészítésének! Semmi ne maradjon Glenkirkben!

– Nászajándékul neked adom a Kasmír Csillagát – mondta Jasmine halkan. – Te vagy az elsőszülött lányom. Ha egy napon kislányod születik, gondoskodj róla, hogy az a drágakő az övé legyen.

– Mama! – mondta meghatottan India. – Biztos vagy abban, hogy nem akarod megtartani?

Jasmine nevetett.

– Mindig neked szántam. Biztos vagyok benne, hogy jó hasznát veszed. Talán a gróf elvisz az udvarba, és a Kasmír Csillagával mindenkit túlragyoghatsz.

– Igazán érdekes lesz Oxton grófnéként megjelenni – jegyezte meg India de remélem, a gróf jobban kedveli a vidéki életet. Nem szeretném másokra bízni a gyermekeim nevelését.

Jasmine egyetértőn bólogatott.

Másnap varrónők érkeztek a közeli falvakból, hogy elkészítsék India kelengyéjét. India a kastély raktárából a legszebb, legkáprázatosabb anyagok, selymek, bársonyok közül választott magának.

– Az én kelengyémhez már semmi nem marad – panaszkodott Fortune, és irigykedve nézegette, amint felhalmozták az ékkövekkel kivarrott mellénykéket, a prémszegélyes köpenyeket, a bőrből készült csizmákat és ezüstcsatos cipellőket.

A hercegné összeszedte valamennyi ékszerét, amelyeket második férjétől, Rowan Lindleytől kapott, és szétosztotta őket India és Fortune között. A sötét hajú India a zafírokat és a rubinokat kedvelte, míg a lángvörös hajú Fortune-höz inkább a smaragdok és a gyémántok illettek.

India más holmikat is kapott. Hatalmas faragott szekrényeket, tele ágyneműnek való vásznakkal, tollpárnákat, dunnákat és ágytakarókat. Ezüst gyertyatartók, aranyból és ezüstből készült díszes kupák, evőeszközök, porcelántálak, tányérok és csészék is tartoztak a stafírunghoz.

Mindent gondosan összekészítettek és becsomagoltak. A napok gyorsan repültek.

– Nem bocsát meg nekem soha, ugye? – kérdezte a herceg szomorúan feleségétől.

– Nem, Jemmie. Nem bocsát meg, és ne is vádold ezért. Gondolod, hogy egy férj pótolhatja majd a kisfiát? – érintette meg Jasmine a férje arcát. – Szeretlek, Jemmie Leslie, de most nagyon kegyetlenül viselkedtél. Jobb lenne, ha legalább én megbizonyosodhatnék róla, hogy jól bánnak vele. Egy férfi nem vesz észre olyasmit, amit egy nő szeme meglát. Tudnom kell, hogy az a ház tiszta-e, és hogy az asszony, aki a kezébe veszi az unokánkat, jószívű-e, vagy egy gorombа perszóna. Az unokánk nem nevelkedhet rossz körülmények között, Jemmie.

A herceg bólintott. Feleségének nem árulta el, de már jó néhányszor elment megnézni a gyereket. Unokája biztonságban volt a birtok egyik távoli részében. A jobbágy felesége abban a hitben volt, hogy a fiúcska apja maga a herceg. Rendesen bánt hát a gyermekkel, szeme előtt egy nagyobb jutalom reménye lebegett. Rowan aranyos kis fickónak látszott, kék szeme érdeklődve nézte a világot, fejecskéjét sűrű fekete haj borította.

– Ha majd India megérkezik Angliába, elmondom neked, hol van a kicsi, drága Jasmine. Ismerlek, tudom, úgysem nyughatsz, amíg a saját szemeddel nem látod, hogy jól van – kapta el a herceg az arcát simogató kezet, és megcsókolta.

– Akkor valóban megnyugodnék – mosolygott rá a felesége.

Később szóról szóra elismételte a herceg szavait Indiának.

– Megnyugodhatsz, kislányom – mondta gyengéden Indiának. – Lám, Jemmie is vétkesnek érzi magát, tudja, menynyire helytelenítettem ezt a tettét, de képtelen lecsillapodni, míg azt nem látja, hogy újra boldog vagy és férjhez mentél. Muszáj erőt venned magadon, India, kivált Rowan érdekében.

– Erőt veszek magamon – ígérte anyjának India. – Szeretném visszakapni a fiamat.

Indiának két esküvői ruhát varrtak. Az egyszerűbbet a távházasság megkötésekor viseli majd, határozták el.

Eljött az esküvő napja. India a féltestvére, Patrick karján büszke tartással vonult az oltár elé, ahol az anglikán pap várt rájuk. Patrick hangosan, csengő hangon válaszolgatott Oxton gróf helyett a feltett kérdésekre. India hangja kissé remegett. A Kaleb Afraimmal kötött házasság emléke olyan erősen tört rá, hogy majdnem elsírta magát.

Amikor a szertartás véget ért, India egy kis ideig még mozdulatlanul állva fogadta a család gratulációját. Közben az járt a fejében, ugyan miért kívánnak neki minden szépet és jót, ha erővel kényszerítették az oltár elé.

Szótlanul tanúskodott két szolgája, Meggie és Diarmid esküvőjénél. Ez jóval vidámabb esemény volt. India tudta, hogy ez a két ember szereti egymást. Amikor ez a ceremónia is lezajlott, mindannyian visszatértek a kastélyba, hogy megreggelizzenek.

Glenkirk hercege köszöntőre emelte poharát.

– Légy boldog, és szülessenek egészséges fiaid – nézett Indiára a herceg, és felhajtotta a borát.

India villámló szemmel nézett a hercegre, majd ő is felemelte a poharát.

– Rowan fiam egészségére, bárhol legyen is – mondta halkan.

James Leslie szeme elfeketedett dühében, de aztán elnevette magát.

– Többé már nem nekem kell megoldanom a problémáidat – mondta nyíltan. – Edd meg a reggelidet, aztán isten veled, lányom.

Jasmine az asztal alatt megfogta India kezét, és némán esengett, hogy lánya ne ugorjon neki az utolsó pillanatban James Leslie-nek. India megszorította anyja kezét, így adta tudtára, hogy ettől nem kell tartania.

Az újdonsült asszony szemével végigpásztázott a testvérein. Henry és Charles Angliában vannak, hamarosan találkozik velük. A féltestvéreit: Patricket, Adamet és Duncant ezentúl ritkábban látja majd, ha ugyan látja egyáltalán. Fortune! A gyakorlatias, szép, életvidám Fortune. Vajon milyen sorsot tartogat számára az élet? A szüleik mindig arról beszéltek, hogy Fortune-nek Írországban kell férjet keresni. A húga júliusban betölti a tizenhetet. India a húgára nézett. Bármi is vár Fortune-re, ez a lány szemmel láthatóan nem fél tőle. *Irigylem* – gondolta India.

– Most, hogy engem férjhez adott, asszonyom, azt hiszem, Fortune lesz a következő, ugye? – fordult India az anyjához. – Mit forgat a fejében? Nekem egy grófot szemelt ki, bizonyára neki sem tartogat kevesebbet.

– Engem nem érdekel, ki fia-borja, ha a fejében ész van és a szíve jó – nevetett Fortune. – Nincsen szükségem senki címére-rangjára.

India felkelt az asztal mellől, és kiment a teremből. Hálószobáját üresen találta, már minden holmiját becsomagolták. Utazókocsiját jól megrakott, hatalmas poggyászkocsik követik majd Londonig.

Meggie lesegítette úrnőjéről az esküvői ruhát.

– Becsomagoljam? – kérdezte.

– Ne. Hagyd itt! Nem akarom többé látni, nem akarom, hogy eszembe juttassa ezt a napot!

– Előkészítettem a lovaglóruháját – mondta vidáman Meggie. – Gondútam, jobb szeretne lovon gyünni, mint a zárt kocsiba'.

India bólintott. Belebújt lovaglóruhájába, kényelmes, puha csizmájába, felhúzta finom, vékony bőrből készült kesztyűjét, majd pillantását még egyszer végighordozta a szobán. Meggie tapintatosan visszavonult.

India haragudott a nevelőapjára, mégis vegyes érzelmek hullámzottak benne, hogy el kell hagynia Glenkirket. Testvéreivel itt nőttek fel, itt szaladgáltak a nagyteremben, itt bújócskáztak a használaton kívüli toronyszobákban. Boldogan élt itt. Glenkirk a menedéke lehetett volna, de most már mindig Rowant, elveszített kisfiát juttatja eszébe. És ezt a nevelőapjának köszönheti! James Leslie durva tettével mindörökre elsöpörte annyi hosszú év boldog emlékét. Nem! Ezt soha nem bocsátja meg.

India vissza sem nézve kiment a szobájából, le a lépcsőn, végig az udvaron. Búcsút vett a szolgáktól, megcsókolta az öccseit, Adamet és Duncant. Patrick, a legifjabb csak a kezét akarta nyújtani nővérének. India azonban alaposan megölelgette az öccsét.

– Ne akarj felnőtt lenni, Paddy – súgta a fiúnak. – A felnőttek élete cseppet sem könnyű.

– Nézd csak, hogy feltört a lovad szája – bontakozott ki nővére öleléséből Patrick. – Türelmetlen vagy szegény párával, pedig olyan érzékeny. Vigyázol majd rá?

– Igen – bólintott fekete fürtös fejével India.

Hideg pillantást vetett nevelőapjára.

– Isten önnel, uram – mondta, majd anyjához fordult. – Jusson eszébe az ígérete, asszonyom! Majd üzenek, ha megérkeztem.

Jasmine átölelte legidősebb lányát.

– Mély és nagy szerelemből születtél, India. Bármit gondolsz rólam, megpróbáltam, hogy jó anyád legyek. Szeretlek. Őrködjék feletted az úristen, és vezessen utadon, India, gyermekem.

– Én is szeretlek, mama – szurkálták a könnyek belülről India szemét.

James Leslie iránt még mindig izzó haragot érzett, de az anyja iránti dühe az utóbbi hetekben lecsillapodott. Arcon csókolta az anyját, majd felült a lovára.

– Isten áldjon benneteket – intett feléjük, majd átlovagolt a kastély felvonóhídján, és kikanyarodott a dél felé vezető útra.

Kísérete vagy száz glenkirki fegyveresből állt, egészen az angol határig haladtak előtte és mögötte. India mindvégig a lován ült, Meggie egymagában kuksolt a nagy, kényelmes utazókocsiban. Tizenöt poggyászkocsi csörömpölt utánuk, India gazdag kelengyéjét szállították.

India egyenes háttal ült a nyeregben, szeme az ismerős tájat pásztázta. Azon töprengett, vajon a szép zöld dombok közül melyik az, amelyik mögé a kisfiát rejtették. Meg kell találnia őt. Kerüljön bármibe, meg fogja találni Kaleb Afraim fiát. Oxton ifjú grófnéja ezzel az eltökélt szándékkal a szívében fordította a lovát Anglia felé.

19. fejezet

Deverall Leigh, Oxton grófja egész délelőtt a birtokán lovagolt. Tizenegy évet töltött a barbár partokon, és most nem tudott betelni a csodásan zöldellő Angliával. A Severn és az Avon folyók partjai között elterülő szép és termékeny birtokának mezőin birkanyáj bégetett. Gyümölcsösében épp kirügyeztek az alma- és körtefák. A zölden viruló legelők azokra a lovakra vártak, amelyek majd idehozzák menyasszonyát.

A menyasszonya. Lady Anne India Lindley. Ez a csaló, szemfényvesztő kis boszorkány, aki a karjába bújva esküdözött, hogy szereti. De mégsem szerette. Megragadta a legelső alkalmat, és gyermekével a hasában megszökött El-Szinutból – ha egyáltalán volt a hasában gyerek, és nemcsak őt szédítgette ezzel. A gróf korán megtanulta, hogy a nőkben nem lehet megbízni. Annak az aranyszín szemű nőszemélynek mégis megengedte, hogy mélyen beássa magát a szívébe, és amikor ez sikerült neki, akkor elhagyta.

A grófnak eszébe jutott, amikor Arudzs agával megérkeztek a hegyekből. A városban nagy volt a felfordulás, mert két nappal korábban az angol foglyok egy csoportja visszaszerezte a hajóját és elvitorlázott. A szökést kiváló taktikai érzékkel hajtották végre, az angoloknak többórás előnyük volt. Reménytelennek tűnt, hogy a nyílt tengeren megtalálják őket.

A bej megpróbálta leírni a veszteséget. Megtudta azonban, hogy ugyanazon az éjszakán India is eltűnt. Mivel a szökést India rokona, Southwood kapitány szervezte, nyilvánvalónak tűnt, hogy India is velük ment. A bej kétségbeesett és dühöngött.

– Elrabolták, uram – hajtogatta Baba Hasszán, és Azura is egyre csak ezt ismételgette.

– India szereti önt – mondta Azura. – Annyira örült a kisbabának. Biztos, hogy nem a szabad akaratából hagyta el önt. Utána kell mennie, drága uram!

– A kert falának egy része őrizetlenül állt – jegyezte meg Baba Hasszán. – Nem vettük észre, uram. Ott hatoltak be, kötelekkel és csáklyával. Megtaláltuk a bizonyítékokat. A felesége szolgálóját is elrabolták.

– Miért nem kiabált India? – dühöngött a bej. – Valaki csak meghallotta volna az őrségből!

– Valószínűleg nem akarta veszélybe sodorni a rokonát, uram. Ráadásul aznap éjjel iszonyú vihar volt. Nem biztos, hogy meghallották volna, ha kiabál – fejtegette a főeunuch. – Meg kell találnunk őt, uram!

– Nem értem, hogy vihették át azon az átkozott falon, ha nem önként ment velük – gondolkodott hangosan a bej. – Az a hűtlen szuka elárult engem!

– Az is lehet, hogy mindkét nőt eszméletlenül hurcolták el – töprengett Azura.

– Mindkettőt? – horkant fel a bej. – Egyedül is épp elég keserves lehet azon a falon átkecmeregni, hát még akkor, ha valaki egy eszméletlen nőt cipel a hátán! Nem, kedves Azura. India mindig is meg akart szökni El-Szinutból, de ezt ravaszul eltitkolta. Elárult. Benneteket is elárult, a barátait. Tévesen ítéltük meg őt. Elkápráztatott bennünket a szépségével és a bájával, azután becsapott. Nem akarom hallani a nevét többé, Baba Hasszán. Érted?

– És a gyerek? Mi lesz a gyerekkel? – sírt fel Azura.

– Azt hiszem, azzal is csak becsapott minket – mondta a bej szomorúan.

– Nem, az nem lehet! India nem tehetett ilyesmit!

A bej elküldte őket. Egyedül akart maradni a bánatával. Szerette Indiát. Még mindig szereti, akárhogy is viselkedett. Ha ebben a pillanatban India besétál a szobába, azonnal megbocsát neki. Egészen biztos, hogy nem tudott a kuzinja szökési tervéről mindaddig, amíg a kapitány be nem rontott a szobájába, hogy kimentse a palotából.

Oxton grófja hazafelé fordította a lovát. Gondolatai most azok körül az események körül forogtak, amelyek visszahozták őt Angliába.

Arudzs aga tudta, hogy a bejt érdekli az ifjú angol fogoly sorsa. Miután visszatértek a hegyekből, azzal a hírrel keresте fel barátját, hogy a fiatalembernek magas láza van, és a kikötőbeli rabszolgakórházban fekszik.

– Az orvosok szerint nincs remény a felépülésére – jelentette az aga a bejnek.

– Allah! Oda kell mennem hozzá – kiáltotta a bej. –Már nagyon régen el akartam engedni, de a nagy boldogság közepette megfeledkeztem róla. Ha megtudja, hogy hazamehet, talán igyekszik meggyógyulni. Az én boldogságomat ugyanaz az asszony döntötte romba, aki Adrian szerencsétlenségéért is felelős.

– Adrian? – döbbent meg a csodálkozástól az aga. – Ez a neve? Honnan tudod, jó uram?

– Ő a féltestvérem – vallotta be Kaleb Afraim. – Miatta és az anyja miatt kellett megszöknöm Angliából. Nem ismert fel, amikor találkoztunk. Még nagyon fiatal legényke volt, amikor elmenekültem otthonról. El akartam engedni a gályapadról, és váltságdíj fejében hazaengedni, de előbb le akartam leplezni magam előtte. Meg akartam mondani, milyen boldog vagyok szép angol hitvesemmel, aki az ő felesége lehetett volna. Elképzeltem a dühét és kapzsi anyjának a bosszúságát. És most azt mondod, haldoklik? Azonnal oda kell mennem hozzá!

Az aga elkísérte a bejt a rabszolgák ispotályába. Kaleb Afraim megállt a fiatalember ágyánál, aki pislogva nézett fel rá. A pimasz lordnak nyoma sem volt többé. A szalmamatracon egy vékony, inas, kemény izmú fiatalember zihált.

A bej szemét elfutotta a könny. Nehézkesen leült a matrac mellé.

– Adrian! – suttogta halkan. – Nyisd ki a szemed, Adrian! Beszélnünk kell egymással! – mondta a bej.

Az angol szavak nehezen jöttek a nyelvére.

Adrian Leigh dagadt szemhéja kinyílt, majd újra lecsukódott.

– Ki vagy te? – kérdezte halkan.

– A bátyád, Deverall.

Adrian Leigh rámeredt a beszélőre, sovány arcán forró könnyek csorogtak.

– Bocsáss meg nekem, Dev! – motyogta.

– Én bocsássak meg? Neked kell megbocsátanod, amiért gályarabságra ítéltelek, kisöcsém! Nagyon haragudtam rád azért, amit az anyád tett velem.

– Te tudtál erről?

– A szegény öreg Rogers hablatyolt nekem valamit aznap éjjel. Hogy Jefferst megöltétek, és engem tesztek majd felelőssé a haláláért. Hogy menekülnöm kell, mert ha nem, vérpadra kerülök. MariElena elszánt akarata volt, hogy te örököld atyánktól a grófi címet.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte kíváncsian Adrian, aztán fuldokolva köhécselni kezdett.

El-Szinut beje friss vizet emelt öccse szájához, megitatta, és megvárta, míg az ismét lélegzethez jut. Akkor visszafektette a szalmára.

– A hajómat megtámadták, akár a tiédet, és én is a gályapadra kerültem. Amikor bebizonyítottam hűségemet, elengedtek. Felvettem a mohamedán vallást, és titkárként szolgáltam a kapitányomat. Egy napon Sarif bej a hajónkra látogatott. Egy hullám felborította a csónakját, a bej a vízbe esett. Nem tudott úszni. Utána ugrottam, és kimentettem a tengerből. Hálából felszabadított, és maga mellé vett. Később a fiává fogadott, és megkérte a szultánt, hogy én lehessek az utóda. Így lett belőlem El-Szinut beje.

– Meghalok – nyögte Adrian Leigh.

– Meggyógyítunk – ígérte a bej. – Hazamész Angliába.

Adrian Leigh lassan megrázta a fejét.

– Nem. Én nem látom többé Angliát. Jóvá kell tennem mindazt a rosszat, amit anyámmal vétettünk ellened. – Adriant újból elkapta egy köhögési roham, de férfiasan összeszedte magát. – Le kell valamit diktálnom, Dev, aztán alá akarom írni a nevem. Apánk sokat szenvedett a távozásod óta. Meg kell őt vigasztalnod. Te leszel Twyford vicomte-ja.

– Én El-Szinut beje vagyok, Adrian. Meggyógyulsz, és visszamész Angliába.

– Nem! – kiáltotta Adrian kétségbeesetten. – Tisztára kell mosnom a nevedet, és vissza kell menned! Könyörgöm, küldj el valakiért, aki leírja a történetemet! Ne engedd, hogy folttal a lelkemen lépjek át a másvilágra, Dev!

– Mindjárt idehívatom a titkárodat – szólt közbe Arudzs aga.

A bej bólintott, és a kezébe vette öccse kezét.

Az írnok megérkezett, leült, majd előkészítette a pergament és a tollat. A bej megkérdezte, le tudná-e írni a hallottakat angol nyelven. A titkár bólintott.

Adrian Leigh szaggatottan beszélni kezdett. Elmondta, hogyan lopakodott be anyja utasítására a bátyja szobájába, és hogyan csente el Deverall tőrét. Elmondta, hogy MariElena Lord Jeffers szeretője volt, így nyerte meg a lord bizalmát. Elmondta, hogyan tett anyja a lord borospoharába finomra őrölt üvegből és hajból kevert ártó mérget. Hogyan utasította őt, a gyermeket arra, hogy döfje bele bátyja tőrét a halott szívébe, azt a látszatot keltve, hogy Deverall volt a gyilkos.

A bej titkára mindezt szóról szóra lejegyezte. Ráncos arca közönyösnek tűnt, csak ősz szemöldökének egy-egy rándulása jelezte, hogy megértette az elhangzottakat.

Adrian azt is elmondta, hogy anyja azt remélte, mindörökre magához köti a fiát. Adriant azonban rettentően furdalta a lelkiismeret, amikor látta, hogy apja milyen nagy fájdalmat érez Deverall elvesztése miatt.

Amikor Adrian felnőtt, a királyi udvarhoz került, anyja állandó kísérőjeként. Azután meglátta Lady India Lindleyt.

A fiatal lány szép, gazdag és ártatlan volt. Adrian eleinte csak játéknak tekintette, ki akarta próbálni, vajon el tudja-e csábítani azt a lányt, akivel addig még senkinek nem volt szerencséje. Azután komolyan kezdett azon gondolkodni, hogy a lányból jó féleség lehetne, India vagyona pedig hatalmat adhatna neki az anyja felett. Nekilátott az udvarlásnak, bár a lány családja nem fogadta szívesen.

Adrian anyja hallott ha kísérleteiről, és fejében a tökéletes megoldás tervével Londonba sietett. Adrian követte anyja tanácsát, és rávette Indiát, hogy szökjön meg vele.

– Mostani helyzetemet a saját pimaszságomnak köszönhetem – fejezte be történetét Adrian Leigh. – Nem tudnék nyugodni a sírban, ha nem tisztáznám bátyám, Deverall Leigh nevét. Deverall ártatlan Lord Charles Jeffers halálában. A bűnös én vagyok, és anyám, Oxton grófnéja. Isten irgalmazzon mindannyiunknak.

– Befejezte, uram? – kérdezte udvariasan az írnok.

– Be. Hadd írjam alá a dokumentumot, amíg képes vagyok rá.

Feltámogatták a beteget, és kezébe adták a lúdtollat. Adrian Leigh utolsó erejével megragadta, aláírta a nevét, azután kiejtette kezéből a tollat, bátyja karjába roskadt, és kilehelte a lelkét.

El-Szinut beje bezárkózott a házába, és magányosan siratta veszteségét. Keze ügyében ott volt az a pergamen, amelynek segítségével lemoshatta volna a nevén ejtett foltot Angliában, de ezzel sem törődött.

Mélységes depresszióba esett. Elvesztette azt a nőt, akit szeretett, és elvesztette az öccsét, akit szintén szeretett. Már semmi nem számított. Azután a sors hirtelen kézen fogta, és döntésre kényszerítette.

El-Szinut határait két janicsárcsapat lépte át. Az egyik Algírból, a másik Tuniszból érkezett. A csapatok ellenséges szándékkal masíroztak a város felé. Baba Hasszán kémei jelentették, hogy meg kell menteni Kaleb Afraim életét. A főeunuch a hírrel urához rohant.

– Önt keresik, uram! Az a parancsuk, hogy öljék meg önt, mert elárulta a szultánt. Isztambulban eltaposták a lázadást, de erről Algírban és Tuniszban még nem tudnak, és folytatják a harcot. Most önt akarják elfogni és kivégezni.

– Ki adott erre parancsot? – kérdezte a bej.

– A janicsárok feje, uram – mondta Baba Hasszán. –A szultán meg akarja tartani trónját. Az ön halála nem nagy ár ezért. A janicsárok bosszút akarnak állni azon, aki meg-

mentette a trónt, de ezzel sem a szultán, sem az anyja nem törődik. El kell hagynia El-Szinutot, uram, mielőtt megölik.

– Nem. Harcolni fogok – közölte Kaleb Afraim.

– Mivel? Hiszen nincs serege! El-Szinutot csak egy maroknyi janicsár védi. Nem akarnak harcolni a testvéreik ellen, inkább ön ellen fordulnak majd, uram. Ne maradjon itt. Ideje, hogy visszatérjen a hazájába. Ezt az alkalmat Allah adta önnek. Menjen vissza Angliába, jó uram. Keresse meg India úrnőt és a gyermekét, és éljen! Mi úgy szerettük önt, mint a saját fiunkat. Epp most akarja eldobni magától az életet, amikor alkalma nyílik arra, hogy visszakapja mindazt, amit elveszített?

– Mi lesz veled és Azurával? És mi lesz a háremhölgyekkel? Nem engedhetem, hogy miattam szenvedjetek!

– Biztonságban leszünk – mondta a főeunuch. – Az a gyanúm, hogy Arudzs aga uralkodik ön helyett a jövőben, uram.

A bej egy pillanat alatt magához tért.

– Elmegyek – mondta.

Miért is ne? Baba Hasszánnak igaza van. Apjának szüksége van rá, és sok más dolgot is tisztáznia kell. Először a mostohaanyjával, azután Lady India Lindleyvel.

A bej a főeunuchhal együtt bement Azura lakosztályába.

Abban a pillanatban, amikor a bej belépett, Azura tudta, hogy meghozta a döntést. Az öregasszony odament egy faliszekrényhez, és kihúzott belőle egy zöld selyemmel bélelt hófehér köpönyeget.

– *Ez* az öné, uram – nyújtotta át Azura a köpenyt. –A zöld bélés mögött egy másik selyembélés van, a két réteg közé varrott zsebekben egy egész vagyon lapul, aranypénzekben. A köpeny szegélyébe drágaköveket varrtam.

A bej átkarolta Azurát, és homlokon csókolta.

– Soha nem felejtelek el, Azura! – mondta. – Ugye, eljössz hozzám, ha egy napon érted küldök, és vezeted majd a háztartásomat? Te és Baba Hasszán, együtt. Ugye eljöttök?

– Uram, már túlságosan régen élek itt, a barbár partokon – mosolygott fel a bejre Azura. – De köszönöm az ajánlatot.

– Én is – tette hozzá Baba Hasszán.

A hirtelen beálló csendet a főeunuch törte meg.

– Jöjjön, uram. Kivezetem a palotából, mielőtt még késő lenne. Az utcai zajok azt jelzik, hogy a janicsárok nekiláttak a fosztogatásnak. A kikötőben van egy kis hajónk. Kiválasztottam néhány európai foglyot, akik önnel szökhetnek. Legjobb, ha innen egyenesen Nápolyba megy, oda a legkönynyebb eljutni.

A bej kezet csókolt Azurának, majd megfordult, és a főeunuch után ment. Baba Hasszán sötét folyosókon vezette át, amelyeknek a létezéséről urának sejtelme sem volt. Kanyargós útvesztőben bolyongtak, végül kijutottak a palotából az udvarra, és átmentek egy falba vágott kis ajtón. Szűk utcákon vágtak át, és a bej végre meglátta a kikötő szikrázó vizét és megérezte a tenger sós illatát. Meggyorsította a lépteit.

Éppen egy nagyobb úton akartak átkelni, amikor egy fiatal janicsár toppant eléjük. Kaleb Afraim ki sem húzhatta a kardját, a janicsár feléje sújtott, és kardja pengéjével végigmetszette a bej arcát, a bal szeme sarkától a szája vonaláig. Arudzs aga előrontott, és átdöfte az orgyilkost.

– Ez az ifjú török dicsőséget akart szerezni, de a seregben senki nem tüntetné ki ilyen becstelen cselekedetért, uram – mondta az aga.

Odanyújtott a bejnek egy kendőt, hogy letörölhesse magáról a vért.

– ígérd meg, hogy gondoskodsz Baba Hasszánról, Azura asszonyról és a háremhölgyekről – kérte barátját a bej.

– ígérem – mondta az aga, azzal megfordult, és eltűnt a fasorban.

– Hadd nézzem! – aggodalmaskodott Baba Hasszán, és megvizsgálta a bej sebét. – Alaposan megvágta, uram, de nem életveszélyes. Jöjjön! Itt a hajó. Napnyugta előtt ki kell jutnia az öbölből.

Három fiatalember várt rájuk, olaszok voltak. Baba Hasszán mindegyiküknek a kezébe nyomott egy-egy zsák arany- és ezüstpénzt.

– Vigyétek el biztonságban ezt a férfiút Nápolyba, és az ottani emberemtől ugyanennyi pénzt kaptok. Ha átvertek,

megtudom, és akkor jaj lesz nektek. Bárhová rejtőztök, a büntetés utolér benneteket.

A három férfi bólintott.

– Köszönöm, Baba Hasszán – mondta a bej halkan, amikor a kis hajóra lépett.

– Allah legyen önnel, uram – válaszolta ugyanolyan bensőségesen a főeunuch, majd egy pillanat alatt eltűnt a kanyargós sikátorok útvesztőiben.

A hajó azonnal elhagyta a kikötőt.

Három nappal később kikötöttek Nápolyban. A dokkoknál egy férfi várt rájuk, és kifizette a három tengerészt.

– A hajót is megkapják – szólt oda nekik, majd Deverall Leigh-hez fordult. – A nevem Cesare Kira. Jöjjön velem, Lord Leigh. Elvezetem önt apám bankjába, ahol letétbe helyezheti, amit magával hozott. Megbeszéljük, hogyan juthat el Angliába.

Deverall Leigh a fiatalembert követve eljutott Benjamino Kirához. Az idősebbik Kira átvette a lord köpönyegét, és átadta a lányának, aki kifejtette belőle a hamis bélést. Az apja megszámlálta a köpönyegbe rejtett aranyakat, és megmérte súlyukat. Azután odabólintott a lányának, aki most a köpeny szegélyét bontotta szét, és kivette a benne lapuló drágaköveket.

– Baba Hasszán egész vagyont küldött önnel – fordult Kira Deverall Leigh-hez. – Mi a szándéka vele? Miben lehetek a segítségére?

– Én Oxton grófjának az örököse vagyok – magyarázta Deverall Leigh. – Mennyit tud a történetemről, *signore* Kira?

– Úgy tudom, kilenc éven át El-Szinut beje volt, és azért távozott onnan, mert a janicsárok az életére törtek.

– Az ifjú szultán az én figyelmeztetésem miatt menekült meg a lázadóktól. Köszönetképpen rám zúdította az ellenségeit. Most hazamegyek Angliába, hogy tisztázzam magam egy bűntett vádja alól, amit nem én követtem el. Ártatlanságom bizonyítékát magammal viszem – húzott elő Deverall Leigh az inge alól egy tekercset. – Remélem, ezzel elnyerhetem a király kegyelmét. Azután megházasodom, és élem a magam életét.

A bankár bólintott.

– A sors néha furcsa utakra vezérel bennünket – jegyezte meg szárazon. – Az utazását alaposan elő kell készítenünk. Engedelmével, uram, majd én segítek, és gondoskodom róla, hogy az aranyai és a drágakövei biztonságban eljussanak Londonba.

Deverall Leigh egy csapat kereskedő társaságában utazott Párizsba. Itt átadták őt Henri Kira bankárnak, és Calais-ba küldték. Átkelt a Csatornán, és Doverban találkozott Jonathan Kirával, aki elkísérte őt Londonba az apjához, James Kirához.

– Remélem, kellemesen utazott, uram – hajolt meg az angol bankár. – Vettem a bátorságot, és érdeklődtem atyjaura felől. A gróf beteg, de nincs közvetlen veszélyben. Azt a merészséget is elkövettem, hogy őrizet alá helyeztem a grófnőt. Glocestershire-ben marad, amíg ön végez az itteni ügyeivel.

A bankár kinyitott egy kis fiókot.

– A drágakövei, mylord. Megszámlálná, kérem, hogy mind itt van-e?

Deverall Leigh, akit lenyűgözött a bankárcsalád hatékonysága, átvette a Nápolyban készített leltárt, és átfutotta.

– Minden itt van – mondta végül. – Az aranyak letétben vannak, ugye?

– Úgy van – mosolyodott el a bankár. – Ha nem csalódom, ön most magánkihallgatást szeretne kérni Károly királytól.

– Úgy van.

– Azt is elintézzük. Buckingham herceg családja üzleti kapcsolatban áll velünk.

A bankár a nyitott fiókba pillantott, és kivett belőle egy hatalmas gyémántot.

– Ha ezt aranyba foglalnánk, csinos ajándék lenne a király számára, nemde? Ez a rubinokkal és gyöngyökkel kirakott aranykereszt pedig megörvendeztetné a királynét.

– Mindezt az ön szakértelmére bízom – válaszolta Deverall Leigh. – Hol szállhatnék meg? És meddig kell ma-

radnom? Gondolhatja, mennyire várom már, hogy lássam apámat!

– Beletelik néhány napba, mylord, amíg elrendezzük, hogy kihallgatást kapjon a királytól. Addig szívesen látom házam vendégeként.

Deverall Leigh nagyon hálás volt a Kiráknak, és örömmel elfogadta vendégszeretetüket.

Néhány nap múlva vadonatúj fekete bársonyköntöst kapott tőlük, széles ezüstgallérral és ezüstgombokkal. A haját rövidre vágták, szakállát és bajuszát lenyírták.

Deverall a vendéglátóitól kapott zárt kocsiban utazott el a Whitehallba. Találkozott a Buckingham család egyik tagjával, aki bevezette őt a magánlakosztályába. Hamarosan a király is megérkezett.

Károly meghallgatta Deverall történetét, és átvette Adrian vallomását. Végigolvasta a pergament, majd megkérte vendégét, hogy maradjon, ő maga pedig kiment.

Deverall Leigh várakozott. Öntött magának az odakészített borból, de a süteményből nem kívánt enni. Egy darabig fel-alá sétálgatott a helyiségben, végül leült, és azon töprengett, vajon hogyan dönt majd a király, elfogadja Adrian vallomását, vagy felakasztatja Deverallt? Odakinn esni kezdett. Deverall az ablaktáblákon lecsorgó esőcseppeket nézegette.

Végül nyílt az ajtó, és belépett a király. Deverall Leigh talpra ugrott, és mélyen meghajolt.

Stuart Károly szája mosolyra görbült, de a hangja komoly volt.

– Beszéltem a tanácsadóimmal, vicomte – kezdte. – Egyetértettünk abban, hogy a vallomás valódi. Ismerve az ön mostohaanyja hírét, lehetséges, hogy minden úgy történt, ahogy azt az öccse lediktálta. Azt is meg kell jegyeznem, hogy noha önt ifjúságában roppant elhamarkodottnak tartottuk, olyan ostobának mégsem képzeltük, hogy megölte volna a riválisát. Megértettük, hogy megijedt a következményektől, és azt hitte, menekülnie kell Angliából. Őrölt üveg és haj. Hm. Érdekes. Roppant érdekes.

– A módszert Nápolyban fejlesztették ki – szólalt meg Deverall Leigh.

– Ó, igen! Az ön mostohaanyja pedig nápolyi, ugye? Ezt soha nem fontoltuk meg kellőképpen, mylord. Talán mégis bölcsen tette, hogy elmenekült Angliából. Bővelkedhetett a kalandokban. Képzelem, milyen unalmasnak találja majd Glocestershire-t azok után, amiken átment. Gondolom, meg akar nősülni.

– Igen, felséges uram. Ha kegyelmet kapok.

– Ha kegyelmet kap? Azt a kutyafáját! Hát nem mondtam? Nem, valóban nem mondtam, de az is lehet, hogy ön nem kérdezte. Igen! Kegyelmet kap, Twyford vicomte. A titkárom éppen most körmöli a papírokat, nehogy meggyűljön a baja a helybéli bírákkal. És mondja, van valahol egy bájos hölgy, aki ennyi ideig csak arra várt, hogy ön visszatérjen?

– Nincs, felséges uram. Fiatal koromban a könnyű-vérű hölgyek jobban érdekeltek, nem kerestem feleséget. Most elkezdhetem a keresgélést. Évekkel ezelőtt felséged udvarában találkoztam egy bájos kislánnyal. Akkor még gyermek volt, azóta már talán férjhez is ment. A neve Lady Anne India Lindley.

– Ön igen magasra tör, mylord – válaszolta a király. – Lady Lindley az unokaöcsém féltestvére, tudomásom szerint még nincs férjnél. A családja visszavitte Skóciába, azóta nem hallottam felőle, de ha férjhez ment volna, azt az unokaöcsém, aki az udvaromban él, elmesélte volna. A hölgy megvan már vagy húszéves. Én az ön helyében fiatalabbat keresnék.

– Megfontolom felséged tanácsát – válaszolta Deverall semmitmondó hangsúllyal.

A zsebébe nyúlt, és elővett két kis batyut.

– Ezt felségednek hoztam, ezt pedig a királyné őfelségének szántam – nyújtotta át a királynak a bársonyzacskókat.

Stuart Károly elővette az aranyba foglalt hatalmas gyémántot, megcsodálta, majd a köntösére tűzte.

– Igazán szép darab, mylord! – mondta elismeréssel, majd megnézte a másik tasak tartalmát, és elnevette magát.

– Ön jobban ismeri a feleségemet, mint jómagam, uram! Őfelsége nagyra becsüli majd az ajándékát.

A király titkára lépett be, kezében Deverall kegyelmi levelével. Átadta az összetekert pergament, majd visszavonult.

– Ön szabad. Menjen isten hírével, mylord – mondta Károly király Deverallnek.

A gróf még aznap elutazott Londonból. Tizenegy év távollét után újból megpillantotta Oxton Courtot. Amikor apja viszontlátta a fiát, és megtudta, hogy kegyelmet kapott, sírva fakadt.

Mostohaanyja is ejtett néhány könnyet, amikor hírül vette Adrian halálát, de később bement Deverall szobájába, és megpróbálta elcsábítani. A férfi megvetően elutasította, és elmondta: a király tudja, mi az igazság Lord Jeffers halála ügyében, és ha bármi történik vele vagy a gróffal, felakasztatja az asszonyt.

MariElena életében először félt valakitől. Ettől a perctől kezdve kerülte Deverallt.

Deverall apja egy hónap múlva elhunyt. Azzal a boldogító tudattal halt meg, hogy kedvenc ha örökli a gróh címet. A mostohaanya rémülten várta, mi lesz. Hamarosan megtudta.

Királyi futár hozta a parancsot. Károly MariElena di Carlo Leigh-t hazaküldte Nápolyba, és megtiltotta, hogy valaha is betegye a lábát Angliába.

– Évi jövedelmet kap majd, asszonyom, amit a Kira bankház folyósít önnek – közölte hidegen a gróf. – Örüljön, hogy nem öltem meg azért, amit a családommal tett. Apám és szerencsétlen öcsém is élhetne még, ha ön nem viselkedik oly képtelenül.

Deverall útjára bocsátotta az asszonyt, aki előbb Londonba, majd onnan Nápolyba utazott. Útközben a Kira bankház emberei minden lépését ellenőrizték.

Deverall Leigh immár teljes figyelmével a hűtlen nő, India Lindley felé fordulhatott. Felvette a kapcsolatot India apjával, és meglepve tapasztalta, milyen hamar nyélbe lehet ütni a házasságot. Viszonzásul a gróf beleegyezett, hogy India vagyona az asszony kezében maradhasson. A hozomány

egyébként kétszer annyi volt, mint amennyire a férfi számított.

Deverall ki akarta próbálni, meddig terjed jövendőbeli apósáék készségessége, ezért kérte, hogy írországi birtokukról küldjenek számára egy telivér csődört és tizenegy kancát. Ezt a kérését is teljesítették, a szerződést aláírták, és a távházasságot megkötötték. Deverall menyasszonya elindult Skóciából, és bármikor megérkezhetett Oxton Courtba.

Deverall Leigh az istálló udvarán leszállt lováról. India keservesen megbánja, hogy a bolondját járatta vele. Az asszony nem ismer majd rá, hiszen Deverall simára borotvált arcának egyik felét sebhely csúfította el. A franciául beszélő, szakállas Kaleb Afraim átadta a helyét a tökéletes angolsággal társalgó grófnak.

Nem. India nem ismerhet rá, hiszen ő most teljesen más ember. Olyan, aki sokkal többet tud annál, mint hogy bízna a szerelem erejében vagy bármelyik nőben. Ezúttal nem lesz türelmes. Idehozatja Lady India Lindleyt, hogy mindig szem előtt legyen. Többé nem lesz alkalma arra, hogy becsapja. Meg kell tudnia, mi lett a gyermekével.

20. fejezet

India a skót-angol határra érkezett kíséretével, ahol Oxton grófjának húsz fegyverese várta. A fegyveresek kapitánya a menyasszony szekereit látva megcsóválta a fejét.

– Hogyan vigyázhatnék ekkora értékre! Tizenöt kocsi! Mi a nyavalyát cipel ez a nőszemély Oxtonba?

– Tartsd a szád! – figyelmeztette Red l lugh, a glenkirki herceg kapitánya az angolt. – A gazdád nagyon szerencsés, hogy feleségül veheti az úrnőnket.

– Még lovakat is hoz! – bámult az angol.

– Mennyire biztonságos az oxtoni út? – kérdezte Red Hugh.

– Amennyire manapság egy út biztonságos lehet – vont vállat az angol.

Red Hugh elgondolkozva dünnyögött, majd megszólalt.

– Nem engedhetjük, hogy ilyen kevés emberrel kísérd az úrnőt Oxtonba. Embereim egy részét hazaküldöm, a többieket magammal viszem. Legalább Queen's Malvernig elkísérünk benneteket, ahol az úrnő néhány napig pihenni szándékozik, mielőtt új férjéhez megy.

– Hálásan köszönöm – mondta a gróf embere megkönnyebbülten. – Ez a tizenöt szekérnyi holmi jóval nagyobb érték annál, mint amire számítottam.

Red Hugh, Diarmid nagybátyja húsz emberét visszaküldte Glenkirkbe. A herceg megérti majd, miért döntött úgy, hogy továbbkísérik Indiát.

Queen's Malvernből India előreküldte a szekereit Oxtonba, ő pedig néhány nap pihenőre megállt az öccse házánál. Nagyon örült, hogy tizenhat éves öccsét, Lundy hercegét otthon találta.

– Hogyhogy nem vagy az udvarban? – kérdezte India, amikor megölelték egymást.

Charles Frederick Stuart drámaian az ég felé emelte tekintetét.

– Egyetlen perccel sem bírtam tovább, India! A királyné és Buckingham herceg úgy versengenek a király kegyeiért, mint két gyerek. Engedélyt kértem a nagybátyámtól, hogy hazajöhessek Queen's Malvernbe. Itt sokkal jobban érzem magam, mint az udvarban, ahol állandóan igyekvő anyák támadnak le, akik a bájos lánykáikat taszigálják elém. Túl fiatal vagyok még a házassághoz, és ezt nem győzöm mondogatni. Ezek a szörnyű asszonyságok a kapcsolataimat, a rangomat és a vagyonomat veszik célba. Igazán zavaró dolog, nővérkém.

India nevetett, és leült a kandalló közelében álló székre.

– Ó, milyen tragikus, hogy olyan gazdag és csinos fiú vagy, Charlie!

Charles bort töltött a poharakba.

– Mesélj arról a grófról, akihez hozzámész! – kérte.

– Nem sokat tudok róla – válaszolta India. – Megkérte a kezem, és Glenkirk herceg lecsapott az ajánlatára. Szerintem a herceg örült, hogy megszabadulhat tőlem, Charlie.

– Mi történt veled tulajdonképpen? – faggatta Lundy hercege a nővérét. – Eltűntél, és a mama először azt mondta, itt vagy, később meg, hogy amott, de azt hiszem, ebből egy szó sem igaz. Te pedig megharagudtál a papára. Miért, India? Mondd el! Ígérem, megtartom a titkodat, testvérkém.

India mindent elmesélt az öccsének. Végül beszélt a hazatéréséről is Glenkirkbe, a fia születéséről és arról, ahogyan apjuk elrabolta a gyermekét.

– Ezt soha nem bocsátom meg neki, Charlie. Hogy tehetett ilyet?

Az ifjú herceg megcsóválta a fejét.

– Bárcsak mesélhetnék neked valamit Deverall Leigh-ról, India, de sajnos csak néhány pletykát hallottam. Évekkel ezelőtt elmenekült Angliából, majd nemrégiben hirtelen visszatért. Ezen kívül semmit nem tudok róla.

– Mindez úgysem számít – legyintett India. – Leigh gróf most a férjem. Csak azon az áron szabadulhattam el

Glenkirkből, ha férjhez megyek, és a gróf éppen úgy megfelelt a célnak, mint bárki más.

– Addig maradsz Queen's Malvernben, ameddig jólesik – tudatta az öccse. – Örülök, ha veled lehetek.

– Csak néhány napot szeretnék pihenni. Azután állok elébe, bármi vár rám Oxtonban – mondta India.

Másnap reggel megérkezett Queen's Malvernbe Henry Lindley.

– Eljöttem, és itt is maradok, azután elkísérem Indiát Oxtonba – jelentette be, és arcon csókolta a nővérét. – Nagyon lesoványodtál, édesem. Mi történt veled?

India Henrynek is elmesélte mindazt, amit az előző este Charlie-nak mondott. Öccse rezzenéstelen arckifejezéssel hallgatta, csak a szeme árulkodott a benne dúló érzelmekről.

– Nehéz időket éltél át – jegyezte meg, amikor India befejezte a történetét. – Nevelőapánk valóban keményen viselkedett, de megértem, hogy attól félt, a kalandjaid után már nem tudsz tisztességesen férjhez menni.

– Ezt úgy értsem, hogy az ő pártján állsz? – kérdezte India haragosan.

– Senki pártján nem állok, nővérkém, de megértem a herceg gondjait. Ha az igazság kiderülne, téged és a gyermekedet is kiközösítenének. Inkább arra gondolj, hogy új életet kezdesz, drágám, és talán még a gyerekedet is visszakaphatod – mondta Henry, és megpaskolta India kezét.

– Hát te mikor akarsz megházasodni, öcsikém? – ugratta India Henryt.

– Jóságos ég! – forgatta a szemét Westleigh márkija. – Még nem állok készen rá.

– Voltál már a királyi udvarban?

– Igen, a télen az udvarnál voltam, de nem volt túl érdekes. A parlament és a király folyvást hadakozik egymással. Néhányszor elmentem a lordok közé, és amit ott hallottam, éppen elég volt ahhoz, hogy a jövőben inkább vidéken maradjak. Stuart Károly jó ember, de csapnivalóan rossz király.

A következő napokban India és öccsei egészen megfeledkeztek felnőtt mivoltukról. Boldogan játszottak és hancúroztak, vadásztak és horgásztak, rengeteget beszélgettek a kertben ülve. Mindannyian tudták, hogy ez soha többé nem ismétlődik meg. Szomorúan beszéltek arról, milyen kár, hogy Fortune nem lehet velük.

– Egy biztos, Fortune nem fogadja olyan ember udvarlását, aki nem tetszik neki – szögezte le bölcsen Henry, és testvérei egyetértően bólogattak.

Végül nem húzhatták tovább az időt. Oxton Court több mint egy nap járásra volt, India tudta, hogy indulnia kell. Napkelte után keltek útra, és kora délután érkeztek Oxton Courtba. Red Hugh előreküldte az egyik emberét, hogy jelentse érkezésüket a grófnak.

Az Oxton feletti dombon India megállt, és lepillantott a völgybe. Innen jól látszott új otthona, az ódon kastély. A zöld mezőkön birkák fehérlettek. India megpillantotta a saját lovait is, békésen legelésztek a gazdag füvön. A völgy túlsó végében kis falucska húzódott meg. India és kísérői megindultak a dombról lefelé.

Az út gyümölcsösök között vezetett, a fák ágait lehúzták a félérett almák és körték. Minden olyan békés és csodás, gondolta India. Olyan hely, ami nagyon alkalmas gyermekek felnevelésére. *Édes Istenem* – imádkozott magában. – *Add, hogy a gróf kedves ember legyen, aki megengedi, hogy idehozzam a kisfiamat. Ígérem, jó felesége leszek. Semmi más nem maradt számomra Kaleb Afraimból, csak ez a gyerek.*

Közeledtek a házhoz. Hirtelen egy férfi lépett ki az udvarra. India összehúzta a szemét, hogy lássa a férfi arcát, de a szemébe tűző nap elvakította. Mi lesz, ha nem tetszenek egymásnak?

A lovak megálltak, és a férfi lesegítette Indiát a nyeregből. India félve ránézett, és elborzadt. A férfi bal szemétől a szája sarkáig hosszú vágás húzódott, kék szemének pillantása olyan hideg volt, akár a jég. India akaratlanul is megborzongott.

Testvérei leugrottak a lovukról, és Henry előrelépve kezet nyújtott a grófnak.

– Henry Lindley vagyok, uram, Westleigh márkija – mutatkozott be, majd előrehúzta az öccsét. – Ez itt a fivérem, Charles Frederick Stuart, Lundy hercege. Elhoztuk önhöz a nővérünket, Lady Indiát, a menyasszonyát, mylord.

Deverall Leigh mindkét ifjúval kezet fogott.

– Köszönöm, uraim. Itt éjszakáznak? – kérdezte.

A karját nyújtotta Indiának, és átvezette az udvaron.

– Köszönjük, uram – mondta Henry –, de vissza kell mennünk Queen's Malvernbe.

– Egy pohár bort azért csak megisznak velünk, uraim? – mondta a gróf. – Oxton Court híres a vendégszeretetéről.

– Köszönjük, uram. Elfogadjuk – hajolt meg Henry.

– Ó, de szép! – kiáltott fél India, amikor szemét körülhordozta a rózsáktól viruló kerten. Az udvar közepén szökőkút állt, hűs vizet permetezett az udvarba.

– Kedveli a kerteket, asszonyom? – kérdezte a gróf.

– Ó, igen – felelte India, és erőt véve magán a grófra mosolygott.

– Ennek igazán örülök. A ház és a kert ezentúl az ön gondjaira lesz bízva. Azt tesz vele, amit jónak lát – mondta a gróf.

Beléptek a házba, és a gróf bevitte őket a szalonba. A magas, csúcsíves ablakokon beáradt a délutáni napfény. A helyiség túlsó végében hatalmas, oroszlános kő-kandalló, mellette egy nagy asztal állt.

Szolgálólányok és szolgák siettek elő boroskancsókkal. Szégyenlősen Indiára mosolyogtak, aki visszamosolygott rájuk. A többiek a gróf pompás gyümölcsöskertjéről beszélgettek, India hallgatott. Csak akkor szólalt meg, amikor fivérei menni készültek.

– Bárcsak maradnátok! – mondta könnyes szemmel.

– Próbálj megbarátkozni ezzel az emberrel – súgta halkan Henry a nővérének, miközben megölelte. – A sebhelye kissé ijesztő ugyan, de egyébként rendes fickónak tűnik. Ha szükséged lenne valamire, Cadbyben leszek.

Charlie is átölelte Indiát.

– Viselkedjen rendesen, asszonyom – ugratta vigyorogva, és letörölte nővére arcáról a könnycseppet.

– Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű – nevetett India az öccsére.

A gróf kikísérte őket a házból. India egyedül maradt a teremben, nem tudta, mihez kezdjen. A gróf a megérkezése óta alig vett róla tudomást. India megpróbálta lecsillapítani gerjedő dühét. Lehet, hogy a férfi is feszült, mert életében először találkozik a feleségével, és azon töpreng, vajon megkedvelik-e egymást.

Deverall Leigh visszajött a terembe, és India kedvesen rámosolygott.

– Boldog vagyok, hogy itt lehetek, uram – nézett férjére.

– Ön nagyon szép – hangzott a felelet. – Azt hiszem, ezt már sok férfi mondta önnek.

– Nem is olyan sok, ha nem számolja az öcséimet és a családom összes férfitagját.

– Amikor a király megkegyelmezett nekem, azt tanácsolta, hogy fiatal feleséget keressek magamnak. Hány éves ön, asszonyom?

– Június huszonharmadikán betöltöttem a húszat. Miért nem fogadta meg a király tanácsát?

– Mert én önt akartam – közölte a gróf. – Hogy lehet, hogy eddig nem ment férjhez, asszonyom? Miért választott magának olyan férfit, akit még soha nem látott? Ugyan miért?

India már-már felfortyant, de lenyelte mérgét. Ez az ember őszintén beszél vele, tehát neki is őszintének kell lennie. Legalábbis egy bizonyos pontig.

– Nem én választottam önt, mylord. Egyszer már férjnél voltam, de a férjem meghalt. Erről nem óhajtok többet mondani. Önt a nevelőapám választotta, az ön ajánlata volt az egyetlen, amelyet elfogadhatónak tartott. Glenkirk herceg ragaszkodott hozzá, hogy ismét férjhez menjek.

A kutyafáját, a kis szukája, milyen őszinte! Deverall majd elnyelte szemével az asszonyt, akit a világ legszebb teremtésének látott.

– Az igazat megvallva nagy megkönnyebbülés számomra, hogy ön nem szűz lány, asszonyom – mondta a gróf. – A szüzekkel mindig annyi baj van, és nekem nincs türelmem az efféléhez. Szeretné most megtekinteni a lakosztályát? A szolgálói már várják. Diarmid számára valami feladatot kell keresnünk. Mi volt eddig a dolga?

– Diarmid a testőröm – felelte India.

A gróf kis híján elnevette magát, de visszafojtotta feltörő jókedvét.

– Oxton Courtban semmi szüksége testőrre, asszonyom, de mivel Diarmid a szobalánya férje, arra kérem, keressen számára helyet a háztartásban. Menjünk? –mondta a gróf.

Kesztyűs kezével megfogta India kezét, és kivezette a teremből, fel a széles lépcsősoron, a ház déli szárnyába, ahol India lakrésze állt.

A szobába lépőket Meggie köszöntötte.

– Isten hozta idehaza, asszonyom – mosolygott Meggie.

– Nagyon szép itten, őlordsága külön szobát adott nekem meg Diarmidnek.

– Örülök, hogy elégedett vagy, Meggie – mondta India, majd kérdőn Diarmidre nézett. – Tud írni és számolni?

– Igen, asszonyom. Tudok.

– Akkor a háztartásomat fogja ellenőrizni, mert a gróf biztosított arról, hogy Oxtonban nincs szükségem testőrre. Ez megoldja a dolgot, uram? – kérdezte India a gróftól.

– Tökéletesen, asszonyom. Örömmel jegyzem meg, hogy ön igen gyors észjárású. Remélem, a gyermekeinkkel is boldogul majd – mondta a gróf.

Észrevette az India arcát elsötétítő árnyékot.

– Minden rendben van, asszonyom? – faggatta.

– Természetesen, uram.

Tehát a gyerekek említésétől India elkomorul. Álságos szuka! Vajon mit művelt a gyermekükkel? Milyen kurtán elintézte első férje halálát azzal, hogy nem óhajt beszélni róla! Vajon azt képzeli, elhiszi, hogy a gyász annyira letörte, hogy beszélni sem tud róla? Megfizet még a hit-szegéséért, ígérte magának némán a gróf.

– Velem vacsorázna ma este, asszonyom? – fordult a felesége felé. – A papi áldás után esküvői vacsorát tartanánk.

– Természetesen – felelte India, bár jobban szerette volna elutasítani.

Amikor a gróf a gyerekeket említette, legszívesebben sírva fakadt volna, olyan fájdalom hasított belé.

– Most itt hagyom, pihenje ki az utazás fáradalmait – hajolt meg udvariasan a gróf, és visszavonult.

India körülnézett a szobában. A faburkolatú helyiséget aranyozott díszek ékesítették. A jókora kandalló oldalát angyalok támasztották, az ablakon világoskék bársonyfüggönyök lógtak. A padlón török szőnyegek hevertek. Ezüst gyertyatartók álltak mindenfelé, és nagy tálakban szárított rózsaszirmok illatoztak.

– Hát nem remek? – kérdezte Meggie.

– Tényleg szép. Éppen olyan, mint a mi házunk – mondta India.

– Gyüjjön, nézze meg a hálószobát – lelkesedett Meggie.

Előresietett, hogy kinyissa az ajtót. Diarmid diszkréten hátramaradt.

Indiának be kellett vallania, hogy a hálószobája tényleg nagyon szép. A drapériákat kedvenc rózsaszínű bársonyából készítették, és az ágytakaró is ugyanabból az anyagból készült. Az ágy hatalmas emelvényen állt, fölötte faragott baldachin emelkedett. Mindkét oldalán asztalka állt, rajtuk egy-egy ezüst gyertyatartóval. A kandalló előtt kényelmes szék várakozott, a széles ablakpárkányra puha ülést tettek. Az asztal közepén nagy vázában rózsa pompázott.

– Gyönyörű – szólalt meg végül India. – És milyen szépen elrendeztél mindent, Meggie!

– Ugyan mán, asszonyom! Hadd segítsem le a ruháját. Azt hiszem, le kellene fekünnie egy kicsikét vacsora előtt.

– Fürödni szeretnék – mondta India.

– Sose láttam senkit, aki annyit féredőzne, mint ön, asszonyom – jegyezte meg Meggie.

– Jobban szeretek virágillatot árasztani, mint hogy a saját izzadságomat szagolgassam. A víz jót tesz a bőrnek, pu-

hán tartja. Ugye, te is meg akarod tartani a vad hegylakódat, Meggie? Vigyázz, sok csinos pofácskát láttam odalenn!

– Próbálja csak meg valamelyik elcsalni tőlem a férjemet – fenyegetőzött villámló szemmel Meggie –, majd alaposan megtépázom!

India nevetett, aztán elszomorodott, mert rádöbbent, hogy ő is ugyanígy érzett Kaleb Afraim iránt. Abban azonban erősen kételkedett, hogy valaha is hasonló érzéseket táplál majd Deverall Leigh iránt. 1 lozzáment feleségül, és mindent meg kell tennie, hogy visszakaphassa Rowant. Már megemlítette, hogy férjnél volt. Istennek hála, a gróf nem kérdezte, voltak-e gyermekei. Valószínűleg nem akarja egy másik férfi gyerekét felnevelni a házában. *Nem. Először mindenképpen el kell nyernem a bizalmát, és csak utána szabad elmondani az igazságot* – gondolta. – *Ez a férfi nem tűnik könnyen irányíthatónak.*

India megfürdött, majd elszundított. Amikor felébredt, Meggie ráadta a krémszínű csipkeruhát, amit az oxtoni templomi szertartásra varratott. Asszonya nyakába akasztotta a Kasmír Csillagát, fülébe erősítette a gyémánt fülbevalókat. India a lépcső alján találkozott a rá várakozó gróffal.

– A templomig rövid sétaút vezet – fogta karon a gróf Indiát, és átadott neki egy csokor illatos, fehér virágot.

A nap éppen lenyugodni készült a dombok mögött. Nagy nyugalom áradt a levegőből, India fürtjeit enyhe szellő borzolta.

A kis kőtemplom tele volt a gróf szolgáival, közöttük állt Meggie és Diarmid is. A lelkész üdvözölte őket, majd bejelentette a gyülekezetnek, hogy Oxton grófja és jegyese távházasságot kötöttek Glenkirkben, ezért törvényes házastársaknak tekinthetők. Ma este, folytatta a lelkész, a papi áldást is megkapják.

India és a gróf letérdelt, és a lelkész rákezdte.

– Amit Isten egyesített, ember szét ne válassza. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, ámen.

– Ámen – zúgta rá a násznép.

– És most, uram – hunyorított a lelkész a grófra –, megcsókolhatja a menyasszonyt.

India szeme elkerekedett, amikor a gróf hűvös ajka egy röpke másodpercre megérintette. Csók? India ezt nem nevezte csóknak. És a szeretkezés! Erről az intim dologról teljesen megfeledkezett!

A gyülekezet éljenezni kezdett, és a gróf kivezette Indiát a templomból.

– Önt meglepte, hogy megcsókoltam – jegyezte meg a gróf, mialatt visszasétáltak a házba.

– Ez aligha volt csóknak nevezhető, mylord. Mintha pillangó szállt volna az ajkamra.

– A szenvedély két ember magánügye, asszonyom – mondta rendreutasító hangon a gróf. – Nem kerülhettem el a formaságot, csalódást okoztunk volna a cselédségnek.

– Azzal is csalódást okoznék nekik, ha ma este inkább kipihenném az utazás fáradalmait? – kérdezte India merészen.

– Azzal nekem okozna csalódást, asszonyom.

– Még nem készültem fel rá, hogy lefeküdjek egy férfival – bökte ki őszintén India.

– Miért?

– Nem tudom az okát.

– Az ön ágybéli tapasztalatai jelentéktelenek lehetnek – kezdte a gróf nyugodtan. – Én azonban készen állok rá, hogy egy asszony legyen mellettem az ágyamban. Nem vagyok szörnyeteg.

Alig várom, hogy ismét a karomba zárjalak, te hűtlen szuka – tette hozzá magában. – *Hónapok óta erről az éjszakáról álmodom, és nem csapsz be újra, India! Soha többé nem csaphatsz be!*

Minden úgy történt, ahogy a gróf elképzelte. India nem ismert rá Oxton grófjában El-Szinut bejére. A grófnak rövidre nyírt haja volt, arcának egyik felét sebhely éktelenítette, és simára borotválta az arcát, amitől kiálló arccsontja és állkapcsa egészen más képet mutatott. Angolul beszélt. El-Szinut bejének sűrű, fekete szakáll keretezte az ajkát, bőrét bronzvörösre égette az erős napfény, és franciául beszélt,

lágy hangon, a szerelmes férfi hangján, a szerelem nyelvén. Ma éjszaka nem úgy szeretkezik majd vele, ahogy El-Szinut beje szeretkezett, édesen és szenvedélyesen, hanem úgy, ahogy Oxton grófja szeretkezik a feleségével.

Deverall még mindig haragudott Indiára. Hogy hagyhatta el őt, ha kettejük gyermekét hordozta a szíve alatt? Ha neki nem kellett volna elmenekülnie El-Szinutból, soha többé nem talált volna rá az asszonyra. És hol van a gyermekük? Vajon milyen nemű? Fiú? Lány?

A vacsorát kettesben költötték el. A gróf figyelte Indiát, aki kedvetlenül piszkálgatta a tányérján felhalmozott finomságokat.

– Nem éhes? – kérdezte.

– Minden nagyon finom – felelte gyorsan India, és felhörpintette második pohár borát. – Mostanában étvágytalan vagyok, uram.

– Ha befejezte, menjen a szobájába, és készüljön fel, asszonyom.

India talpra ugrott, és szinte futva menekült ki a szobából.

Deverall utánanézett. India nem az a nő, aki bevallja a félelmét, de hogy most retteg, abban biztos volt.

India magán érezte a gróf hideg kék szemének tekintetét. Jóságos ég! Miféle ember az, aki az ágyába invitálja? Igaz, már házasok, de csak néhány órája találkoztak. Jóformán semmit nem tudnak egymásról.

Aztán hirtelen megértette. Ha a házasságot elhálják, ő többé nem követelheti a megsemmisítését. A gróf nem akarja elveszíteni a hozományt, és azt sem akarja, hogy gazdag felesége maga rendelkezzék a vagyonával, inkább az ágyába ugrik. Férfiak! A gróf sem különb a többinél.

Már nem szűz lány többé, aki megretten egy férfiú szerelmi lándzsájától. A gróf valószínűleg sebtében érvényesíti férji jogait, majd rögtön visszamegy a saját hálószobájába.

– Milyen gyönyörű gyertyafénynél, asszonyom? –mondta Meggie, amikor leakasztotta úrnője nyakából a Kasmír Csillagát, és a helyére tette. – Csodás hálóinget készítettem ki

ma estére. A gróf kellemes embernek látszik – tette hozzá merészen.

– Igen.

– Csak az a rút sebhely az arcán! Szegény ember. Vajon hun szerezhette? Nem olyan embernek nézem, aki egykönynyen civakodásba keveredik. Tán valami baleset volt.

India megmosakodott, megdörzsölte a fogát, és men-tás vízzel kiöblítette a száját, végül belebújt a csipkés köntösbe.

– Menj, feküdj le, Meggie – mondta.

A szobalány pukedlizett, és kisietett a szobából. India utána küldött egy mosolyt.

A falban kinyílt egy kis tapétaajtó, és a gróf belépett a szobába. India legnagyobb meglepetésére meztelen volt.

– Vegye le a hálóingét – mondta csendesen Deverall, amikor az ajtó bezárult mögötte.

Odaállt az ágy mellé, és nézte, ahogy India kibújt a hálóingéből.

– Helyes – bólintott a gróf. – Szép teste van, asszonyom.

India azt sem tudta, hová legyen zavarában. Erre nem számított. Az egész rettentően furcsa volt.

A gróf a karját India dereka köré fűzte, és maga felé fordította, miközben egyik kezével keményen megmarkolta az asszony mellét. Lágyan megcsókolta India vállát, egész sor apró csókot hintett az asszony meleg bőrére, az ujjai azonban erősen szorították.

India alig kapott levegőt, mellkasa összeszorult. Érezte, hogy a gróf cirógatásaitól gerjed benne a vágy. Megrémült. Ez a férfi veszedelmes. Megpróbált úrrá lenni a félelmén. Tudta, hogy nem szabad kimutatnia riadalmát, de amikor a gróf az egyik ujját India szájába dugta, nem tudott visszafojtani egy meglepett kiáltást.

– Nyald! – csattant India fülébe a kurta szó, akár egy korbácsütés.

India egy pillanatig habozott, majd kinyújtotta a nyelvét, és nyalogatni kezdte férje mutatóujját. Lassan, körkörös mozdulatokkal nyalogatta a hosszú, vastag ujjat, ami egy másik testrészre emlékeztette.

– Szopd! – ragadta meg a gróf az asszony egyik mellét, és hüvelykujjával simogatni kezdte a mellbimbóját.

India hallotta a saját szívverését. Újra meg újra a szájába vette az ujjat, mialatt a gróf másik keze mohón nyomkodta a mellét, és addig dörzsölte a mellbimbóit, míg azok megkeményedtek, akár a nyíló virágbimbó.

A kéz India melléről lejjebb csusszant, a vénuszdombjára. Ügyesen széttárta a szeméremajkakat, rálelt a szerelmi gyönyör helyére, és ujja hegyével izgatni kezdte.

– Micsoda édes kéjenc vagy – súgta India fülébe a gróf. – Máris nedves vagy a vágytól. Azt akarod, hogy szeretkezzünk, ugye?

– Ön a férjem – mondta reszketeg hangon India.

A gróf sötéten nevetett.

– Kis kurva – mormolta. – Akkor is szeretnéd, hogy szeretkezzünk, ha nem lennék a férjed, igaz?

A gyönyörhelyen matató ujj elérte a hatást, és India nekifeszítette a testét a gróf ágyékának. Kétségbeesve vágyott arra, hogy elérje azt a részt, amely forró édességgel lövellheti testébe a levét.

India ebben a pillanatban gyűlölte a grófot. Elhúzódott a férfitól, és belenézett a hideg szemekbe.

– Hogy merészel így beszélni velem, uram? A felesége vagyok!

A férfi villámgyors mozdulattal átkarolta Indiát, és megragadta sűrű, fekete haját. Szája lecsapott az asszony ajkára, és hosszú, erős csókot nyomott rá. Azután az ágyra hajította Indiát, felemelte és magára húzta. Szó nélkül mélyen beléhatolt, és minél jobban igyekezett India, hogy megszabaduljon lovagló helyzetéből, a férfi annál mélyebben fúródott belé.

Már késő volt. A gróf alaposan előkészítette Indiát, forró volt és nedves. Combja szorosan a férfi köré fonódott. Egyszerre nyögdécseltek, összekapcsolódott testük élvezte a másik testét. India a férfi széles hátát karmolászta. A gróf lefogta a kezét, hátrafeszítette India fejét, és arra kényszerítette, hogy még mélyebben belésüppedhessen.

– Fond körém a lábad, te mohó kis szuka – nyögte a gróf India fülébe.

India pillanatnyi habozás nélkül megtette, amire kérték, és fogait a gróf vállába mélyesztette. A férfi felordított, de folytatta, amit elkezdett.

Nem… India nem tudott tovább küzdeni ellene. Úgy kapkodta a levegőt, akár egy partra vetett hal, és érezte, hogy átjárja a forró és őrjítő szenvedély, amitől teljesen elgyengült.

– Ó, istenem – zokogta India, amikor a gyönyör egész testét betöltötte. – Mennyire gyűlölöm ezért! – mondta, és beleremegett megadásának végső, görcsös hullámába.

A gróf néhány pillanatig némán hevert India testén. Szíve erősen vert, lélegzete akadozott. Mennyire kívánta! Jól ismerte az édes kielégülést, amit csak ez a test nyújthatott neki. Át szerette volna ölelni. Meg akarta mondani az igazat, de nem mondhatta meg, mert nem bízott a nőben. India csak egy forróvérű, mindenre elszánt kis kurva.

A férfi legördült Indiáról, és felkelt az ágyból.

– Jó éjszakát, asszonyom – mondta, és a tapétaajtón át kiment.

India fekve maradt. Úgy érezte magát, mint akit megvertek. Minden porcikája sajgott, mégis nyugodt volt és kielégült. A férje szukának, kis kurvának nevezte. Úgy bánt vele, mintha csakugyan az lenne. Az az egyetlen csók azonban nagyon szenvedélyes volt. India megtapogatta a száját. Ajka megremegett az emlékektől. Halkan sírdogálni kezdett, noha maga sem értette, miért sír.

A gróf úgy viselkedett, akár egy vadállat, és erre India nem számított. Megdöbbentette, hogy ez a hideg férfi ilyen forró szenvedélyre képes. Bekuporodott a paplan alá, és szorosan magára tekerte. Remegett, és forró könnyek csorogtak az arcán. Miféle meglepetéseket tartogat még neki a férje?

India azt szerette volna, ha szeretik. Ha szereti egy férfi, aki már nem létezik, és ez a férfi nem Deverall Leigh, Oxton grófja. *Ha nem lenne a kicsi fiam, legszívesebben azonnal meghalnék* – gondolta.

A gróf meghallotta India sírását. Legszívesebben berohant volna hozzá, de nem tette. *Most bezzeg sír* – gondolta Deverall. – *Bőrének illata és tapintása az őrületbe kerget. Reggel nyilván gyűlölni fog, de ez sem érdekel. Újra belehintem a magomat, de most nem engedem, hogy ellopja előlem a gyerekét.*

21. fejezet

India másnap reggel úgy érezte magát, mint aki a csatatérről jött. Függönyei keskeny résén át beszűrődött a világosság. Fülelni kezdett. Semmit nem hallott, ezért gyorsan kiugrott ágyából, és belebújt a hálóingébe, mielőtt még Meggie rajtakaphatta volna, hogy meztelen.

Ennél furcsább nászéjszakát el sem lehet képzelni, gondolta magában India, miközben visszamászott a meleg ágyba. A gróf nem volt durva, de mindenre elszántan a magáévá akarta tenni. Ahelyett, hogy elcsábította volna, kierőszakolta belőle a gyönyört. Valószínűleg igen keveset tud az asszonyokról. Ezen változtatni kell, szögezte le India.

Estig színét sem látta a férjének, csak vacsoraidőben találkoztak. India megkérdezte a grófot, hogy mivel töltötte a napját.

– Megnéztem a birtokomat – mesélte a gróf. – Most, hogy átvettem a felügyeletet Oxton felett, nem járkálok a királyi udvarba. A nyáj és a gyümölcsös tart majd el bennünket. Az ön lovaival, remélem, jó versenylovakat tenyészthetünk, asszonyom. Ír vérvonalból származnak?

– Igen – válaszolta India. – Anyám ispánja személyesen választotta ki a legjobb csődört, Nightsongot, és a kancákat.

– Igazán hálás vagyok értük – mondta a gróf. – És most, asszonyom, szeretnék valamit megbeszélni önnel. A házban csupa régi szolga van, többségük apám fiatalkora óta itt él. Ideje, hogy visszavonuljanak. Az új személyzet összeállítását önre bíznám. Meg tud birkózni vele?

– Igen – mondta India. – Diarmid More-Leslie-ből kitűnő háznagy lesz. Majd megkérem Dovert, hogy mielőtt visszavonul, mindenre tanítsa be Diarmidet. Beleegyezik, uram? Ez a ház elsősorban az ön otthona, nem szeretnék semmiben az ön jóváhagyása nélkül dönteni.

A gróf ajkán halvány mosoly suhant át.

– Minden jó lesz, ha a végső döntés előtt megbeszéli velem a dolgokat, asszonyom.

A vacsora hátralévő részét csendben költötték el. Azután India felállt, és kimentette magát.

– Ahhoz szoktam, hogy minden este megfürdöm, mielőtt lefekszem, uram. Később meglátogat?

– Igen – jött a kurta felelet.

India pukedlizett, és visszavonult a lakosztályába. Furcsa ember ez, töprengett magában. Meggie már elkészítette a fürdővizet. India levetkőzött, belépett a meleg, illatos vízzel teli kádba. Megmosakodott, megtörülközött, és belebújt a hálóingébe. Meggie és Diarmid kicipelték a kádat, és nyugodalmas jó éjszakát kívántak.

Amint kitették a lábukat, India felkelt, levette a hálóingét, és visszabújt az ágyba.

A függönyöket összehúzták. A szobában csak a tűz fénye világított. India félig ülve, párnáinak támaszkodva elszunynyadt. Csak akkor riadt fél, amikor meghallotta a kis tapétaajtó kattanását.

A gróf meztelenül jelent meg, mint az előző estén, most azonban lehetőséget adott Indiának arra, hogy megszemlélje. Kifogástalan az alakja, állapította meg India. Széles mellkasát göndörödő szőr fedte. Hímvesszője formásnak, nagynak és egészségesnek látszott.

A gróf felemelte a paplant, és bebújt az ágyba.

– Örömmel látom, hogy követte az előírásomat – mondta.

– Igazán nem nehéz teljesíteni azt a parancsot, hogy meztelenül várjam önt az ágyamban, uram.

– Feküdjön a hátára – húzta le a takarót Indiáról a gróf. – Részletesen szemügyre akarom venni, asszonyom. Tegnap este nem nyílt rá alkalmam. Meg akarom nézni, mit küldtek nekem Glenkirkből.

– Megnéz, akár egy kancát – mondta India csípősen.

– Pontosan, asszonyom.

– Helyzetünk elég bizalmasnak mondható – mondta India. – Mi lenne, ha a keresztnevemen szólítana, és én is a nevén nevezném önt, uram? Tudom, hogy a nyilvánosság

előtt be kell tartanunk a formaságokat, de az ágyban erre nincs szükség!

A gróf előbb sorra csókolta India ujjait, majd egyik ujját a szájába vette, és lassan szopogatni kezdte. Másik kezét India combja közé csúsztatta, és játszadozni kezdett az asszony testének rejtett titkával. Amikor India megnedvesedett, a gróf kihúzta az ujját, és az asszony szájába tette. India szó nélkül szopogatni kezdte.

– Finom, ugye? – kérdezte halkan a gróf, és keményebben kezdte szopni felesége ujját.

India szeme elkerekedett izgalmában. Hideg és kimért férje milyen érzéki! Még szeretett Kalebe sem volt ennyire állatias. India megborzongott, és kihúzta szájából a gróf ujját.

– Fázol, India? – kérdezte a gróf aggódva.

– Miért gyötörsz engem, Deverall? – suttogta India.

– Tegnap este megpróbáltam visszafogni a durvaságomat – mondta ártatlan hangon a gróf. – Szeretkezni akarok veled, de talán jobban szereted, ha hátulról meghágnak? Így van?

– Nem!

– Biztos azt gondolod, hogy nem vagyok való egy hölgy hálószobájába – mormolta szinte dorombolva a gróf.

– Igen! Azt gondolom.

– Akkor hadd bizonyítsam be, hogy ez nem így van, India – nyomta le a párnájára Indiát a gróf, és megcsókolta az ajkát.

Gyengéden csókolta, majd csókja keményebbé vált, és nyelvét a szájába dugta. India megremegett. Ez az ő szája. Az ő csókjai. Legszívesebben elsírta volna magát.

A gróf meghökkent. A szájában érezte az asszony sós könnyeit. Vajon miért sír? Ösztönösen érezte, hogy ezt a kérdést most nem szabad feltennie. Inkább a két keze közé fogta India arcát, úgy suttogta.

– Ne sírj, India. Többé nem leszek durva veled. Jobban szeretnéd, ha most elmennék?

– Jó feleséged akarok lenni – hüppögte India.

A gróf ezt a kijelentést úgy vette, hogy maradhat. Csókjaival India torkát és keblét árasztotta el. India lecsillapodott. A gróf az asszony mellét csókolgatta, majd a szájába vette egyik mellbimbóját, és előbb gyengéden, majd egyre keményebben harapdálni kezdte.

India a férfi vállába mélyesztette ujjait. Eszébe jutott, hogy egyszer azt mondta Kaleb Afraimnak, vajon miféle nőszemély is ő, hogy ennyire élvezi a gyönyört. Ez a férfi, aki sötét fejét a mellére hajtja, a férje, mégis úgy érzi magát az ölelésében, mint valami ledér nőszemély. Nem is ismeri, mégis felkeltette benne a vágyat. India a gróf haját cirógatta.

Szuka – gondolta a gróf. *Ledér szuka.* Milyen gyorsan elfelejtette Kaleb Afraimot! Deverall a legszívesebben megölte volna az asszonyt, ha nem szereti annyira.

Újra csókolni kezdte, ajka végigvándorolt India felsőtestén. Az asszony hasa édesen kerekded volt. A gróf végignyalogatta, miközben India fel-felkiáltott a gyönyörűségtől. Megérdemelné a büntetést, gondolta dühösen a gróf. Megragadta India lábait, széttárta, majd selymes combjait a vállára emelte.

India felsikoltott, amikor megérezte, hogy a gróf szája a legintimebb testrészét érinti. A férfi megmarkolta az asszony fenekét, és fejét India lába közé temette. Nyelve vadul le és fel szánkázott szeméremajkain, végül rátalált a csiklójára. India ide-oda dobálta a fejét, és úgy lihegett, akár egy nőstény állat.

– *Deverall! Dev!* Ó, hiszen megölsz! – kapta el Indiát a gyönyör első hulláma.

Érezte, ahogy a gróf fogai gyengéden, ó, nagyon gyengéden marcangolták. India vadul felkiáltott. A férfi nyelve egyre jobban tépte, gyötörte, majd amilyen mélyen csak tudta, belédugta a nyelvét.

– Ó, istenem! – kiáltozta India.

A gróf egy másodpercre elengedte, és villámgyorsan belehatolt. India felsikított, majd zuhant, zuhant, zuhant lefelé.

A gróf újra meg újra belefúrta magát az asszony feltárulkozó méhébe. Soha nem volt még olyan asszonya, mint In-

dia, és soha nem is lesz. Az sem számít, milyen hazug kis kurva. A gróf érezte, hogy szédülve a magasba emelkedik, majd gyönyöre csúcsán elárasztotta forró magjával az asszony méhét.

Egy másodpercre felemelte sötét fejét, megcsókolta India ajkát, és látta, hogy az asszony alig van eszméleténél.

– *Je t'aime seulement, ma bijou! Seulement toi, India! Ma femme précieuse. Seulement toi!*

Ez az *ő* hangja, állapította meg a félig öntudatlanságba süppedt India.

– *Mon seigneur Caynan* – suttogta. –*Je t'aime aussi. Ah, retournez-moi! C'est un reve!* – motyogta, majd kimerült álomba zuhant.

Kaleb uram! Én is szeretlek. Gyere vissza hozzám! Ez álom. A halk szavak dobszóként visszhangoztak a gróf fülében. Mit akart ezzel mondani? Hiszen elhagyta!

Tényleg elhagyta? Baba Hasszán és Azura nem győzték bizonygatni, hogy India nem szabad akaratából ment el tőle. A gróf azonban másképp gondolta. India a vele töltött idő nagyobbik részében dacosan ellenállt, és szabadulni akart. Amikor aztán eltűnt, a bej biztosra vette, hogy India csak tettette a szerelmet, és megszökött a kuzinjával.

A szíve mélyén soha nem bízott Indiában. Amióta mostohaanyja elcsábította, majd kacagva eltaszította magától egy másik szerető miatt, egyetlen nőben sem tudott megbízni. Majd én férfit faragok belőled, mondta annak idején MariElena. A fiú hamarosan rájött, hogy mostohaanyja csak azért tartotta ezt fontosnak, hogy közé és apja közé éket verjen. Ennél is rosszabb volt a szégyen, amit Deverall az apja becsapása miatt érzett. MariElena később gúnyosan figyelmeztette a fiatalembert, hogy soha egyetlen nőben se bízzon. Ezt a tanácsot Deverall alaposan megszívlelte.

Hirtelen elbizonytalanodott. Hátha igazságtalan volt Indiával? És ha valóban elrabolta őt a kuzinja? Mi van, ha nem a szabad akaratából távozott, hanem rákényszerítették, hogy menjen haza Skóciába, a szüleihez? Mi történt a gyerekükkel? Hiszen már régen megszülhette. Mit csinált vele?

Deverall felkelt az ágyból, és visszament a hálótermébe. Belebújt hálóköntösébe, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Hogyan leplezze le magát India előtt? Hogyan álljon elébe azok után, hogy méltatlannak hitte a bizalmára?

A gróf ismerte Indiát. Egészen biztosan dühbe gurulna. *Gondolkodási időre van szükségem* – szögezte le a gróf. – *Néhány napig nem szabad a közelébe mennem. Ki kell agyalnom valamit, amivel kivághatom magam ebből a szerencsétlen helyzetből, amibe a saját büszkeségem miatt kerültem.*

India pár napon át a színét sem látta a férjének. A gróf reggel üzenetet küldött, amelyben közölte, hogy a következő napokat a birtokon tölti.

India megkönnyebbült. Ez a különös ember olyan rejtély, amelynek megoldásához idő kell. Az asszony nekilátott a szolgák és szolgálók kicserélésének, és gondoskodott róla, hogy a visszavonulni vágyók betanítsák utódaikat. Dover, a régi háznagy tele volt jó tanácsokkal. Kedvelte Diarmidet, és elmondta, mennyire aggódott az utódja miatt.

– Nem vót itten semmi se, ami úgy állott vóna, ahogyan köll – magyarázta Dover. – A szegény öreg Rogers után gyüttem ide, akinek Londonban a helyettese vótam. Miután a grófot gyilkossággal vádolták, sose mentünk

vissza többé Londonba. Az itteni népek éppen olyanok, mint maga. Jól elboldogul majd velük.

– Örülök, hogy így gondolja – nevetett Diarmid. – Pedig nem vagyok én alfélé kifinomult ember, csak egy vad hegylakó. Minden segítségére szükségem lesz, Dover.

– Tapasztalaton múlik az egész, fiacskám – mondta Dover. – Tapasztalat és jó magatartás, márpedig magában mindkettő megvan.

A szolgálók közül egyedül Mrs. Cranston, a szakácsné nem volt hajlandó nyugalomba vonulni.

– Én mindössze nyóc éve vagyok itt – állt csípőre tett kézzel India elé. – Jóval fiatalabb vagyok a többieknél, asszonyom, és még nincs kedvem a visszavonulásho'.

– Szüksége van segítségre? – kérdezte India.

– Nos, ha kaphatnék magam mellé egy kuktát és egy mosogatólányt, igen hálás lennék, asszonyom.

– És gondolt valakire? – kérdezte okosan India.

– Nos, asszonyom, gondútam. Itten van az unokahúgom és az unokaöcsém, akik készek beállni. Becsületes gyerekek, jól végzik majd a munkájukat.

– A végső döntés a férjemé, Mrs. Cranston, de azt hiszem, ő is megfelelőnek találja majd a rokonait. Hozza el őket. Hány évesek?

– A hú kilenc, a lyány tizenegy, asszonyom – mosolyodott el szélesen Mrs. Cranston. – Nagyon köszönöm a kedvességét.

India férje öt napig távol maradt. Amikor hazatért, számos idegen, mosolygó arcot pillantott meg. Vacsora közben India elmesélte a változásokat. A gróf mindenbe beleegyezett, amit India azonnal megüzent a személyzetnek. Azután bement a lakosztályába, megfürdött, elbocsátotta Meggie-t és lefeküdt.

A gróf belépett felesége hálószobájába. India meghökkenve látta, hogy férje fehér selyem hálóköntöst visel.

– Beszélnünk kell – kezdett fel-alá járkálni a szobában a férfi.

– Miről?

– Mondj valamit az első férjedről!

India szíve majd kiugrott a helyéből. Vajon mit hallott felőle a gróf? Talán Adrian visszatért, és elmesélte kalandjait a bátyjának?

– Mit óhajtasz tudni? – kérdezte idegesen.

– Azt mondtad, meghalt – nézett India szeme közé a férfi.

– Igen – markolta meg India a paplant.

– Hogyan?

– Országában lázadás tört ki, és megölték – mondta elszoruló torokkal, könnyekkel a hangjában India.

– Honnan tudod, hogy megölték?

– A nagyanyámnál, Lady Stewart-Hepburnnél voltam Nápolyban. Nagyanyám éppen vissza akart küldeni a férjemhez, amikor hírét vettük, hogy kitört a lázadás és megölték a férjemet. Soha többé nem mentem vissza a férjem or-

szágába. Lady Stewart-Hepburn hazavitt Glenkirkbe. Én azzal is megelégedtem volna, ha van egy kis házam, ahol nyugalomban élhetek, de a nevelőapám nem így képzelte. Már elmondtam, hogyan kényszerített bele az új házasságba. Azért mentem bele, hogy megszabaduljak a hercegtől, és visszakaphassam a vagyonomat. Jó feleséged leszek. Nem kell ellenségeskednünk.

Tehát halottnak hitte. Ez azonban nem magyarázza meg, miként került Nápolyba. Tovább szorongatta Indiát.

– Ki volt a férjed, India? Hogy hívták?

India behunyta a szemét, hogy összeszedje magát. Aztán egyenesen férje szeme közé nézett.

– A férjemet Kaleb Afraimnak hívták, és El-Szinut beje volt. Most már elégedett vagy? Fogságba estem, és a bej feleségül vett, mert beleszerettünk egymásba! Megdöbbentél? Elválsz tőlem most, hogy rájöttél: egy hitetlen felesége voltam?

– Hogy kerül egy bej felesége Nápolyba? Szokatlan dolog, hogy egy háremben élő nő ilyen messzire utazzék.

– Mit számít, hogy kerültem Nápolyba? – sírt India. – Miért izgat annyira ez a téma? Miért érdekel?

A gróf abbahagyta a sétálgatást, és az ágy mellé lépett.

– *Regardez-moi, India.* Nézz rám! Nem ismered fel Deverall Leigh-ben Kaleb Afraimot? Nincs szakállam, sebhelyes vagyok, de nem látod, hogy én vagyok az, szerelmem?

India szeme kitágult. Kaleb szája! Kaleb csókjai! Ez volt az, ami oly különösnek tűnt!

– Te nyomorult! – sziszegte dühödten.

Kirántotta kezét a férfi kezéből, és hátat fordított neki.

– Te nyavalyás! Hogy tehettél velem ilyet? És még te mondod, hogy szeretsz? Megöllek! – nyúlt India a rózsákkal teli váza után.

– Inkább én öllek meg téged! – kiabálta vissza a gróf, és lebukott a felé repülő váza elől. – Előbb azonban megmondod, mit tettél a gyerekemmel!

– A gyerekeddel? A te gyerekeddel? Szóval miatta van ez az egész? A gyereked miatt? – süvített a gróf felé egy ezüst

hajkefe. – Miért nem jöttél el Glenkirkbe, és miért nem követeltél vissza? Tudod, mennyit szenvedtem miattad?

India rávetette magát a férfira, öklével ütlegelni kezdte, és körmével veszedelmesen hadonászott a férfi szeme előtt.

Ha a helyzet nem olyan komoly, Deverall jót nevetett volna India dühén. Rájött azonban, hogyha nem tudja lecsillapítani Indiát, valamint a saját haragját, semmi nem oldódik meg kettejük között.

Elkapta az asszony kezét, lefogta, majd erőnek erejével átölelte.

– India, India – könyörgött. – Valami iszonyú félreértés történt közöttünk, és ezt rendbe kell tennünk. Ne kapálózz, kis vadmacskám, inkább mondd el, hogy kerültél Nápolyba? Tom Southwood vitt oda, ugye?

India addig tekergette magát, míg kiszabadult férje szorításából.

– Egy árva szót sem szólok, ha erőszakoskodsz velem – mordult a grófra.

Deverall kissé lazított a szorításán, de nem engedte el az asszonyt.

– Hogy kerültél Nápolyba? – kérdezte újra.

– Az a hülye kuzinom megtudta, hogy a kertfal egyik része az utcára nyílik. Egy éjjel odajött két emberével a házhoz. Megmondtam neki, hogy szeretlek téged, és El-Szinutban akarok maradni. Megpróbáltam meggyőzni. Kiabálnom kellett volna, hogy az őrök meghallják, de nem akartam Tom halálát okozni. Tom nem hallgatott meg. Leütött, elvesztettem az eszméletemet, áthurcolt a falon, és Nápolyba cipelt. Nápolyban elmondtam az igazat Lady Stewart-Hepburnnek. Megmondtam, hogy téged szeretlek, és gyereket várok. Cat, a mostoha-nagyanyám beleegyezett, hogy visszamenjek, de akkor megtudtuk, hogy kitört a lázadás, és megölték a bejt. Amikor megtudtam, majdnem belehaltam. Cat visszavitt Skóciába. Cilenkirk hercegnek a tudomására jutott, hogy gyereket várok. Meggie-vel és Diarmiddel együtt száműzött a családi vadászlakba, a hegyek közé. A húgom, Fortune velem akart jönni. Ott maradtunk a vadászlakban egészen Rowan világra jöttéig.

– Rowan? – meredt a gróf India arcába.

– A fiunk. Az apám után neveztem el.

– Hol van?

– Nem tudom – futotta el a könny India szemét.

– Nem tudod? Mit tett a fiammal, asszonyom? – ordította a gróf dühödten.

– Semmit! Cilenkirk a születése után elvette tőlem, és eldugta. Nem mondta meg, hová rejtette – mondta reszkető ajakkal India. – Mindez nem történt volna meg, ha eljössz Glenkirkbe, és visszakövetelsz magadnak, ahelyett hogy ilyen perverz játékot űzöl velem! Miért tetted ezt? Miért?

– Mert bolond vagyok – felelte szomorúan a gróf. –Azt hittem, elszöktél tőlem, India, hogy szabad akaratodból mentél el Southwood kapitánnyal. Baba Hasszán és Azura a védelmükbe vettek, de én nem hallgattam rájuk.

A gróf mindent elmesélt Indiának a mostohaanyjáról és arról, hogy miért nem bízik a nőkben.

India szomorúan felsóhajtott.

– Hogyan jöhettél vissza Angliába, és hogy a csudába került az a vágás az arcodra, Deverall?

– Adrian súlyos beteg lett. Felfedtem előtte a kilétemet. Ekkor elmondta, hogy Lord Jeffers megölése a mostohaanyám ötlete volt. MariElena mérgezte meg a lordot, azután rávette az öcsémet, hogy döfje a tőrömet a halott szívébe. Adrian tollba mondta a vallomását, és aláírta. Az iratot megtartottam, de eszem ágában sem volt visszatérni Angliába. A janicsárok azonban megtudták, hogy figyelmeztettem Sztambult, és ez megakadályozta őket abban, hogy letaszítsák a trónról a szultánt és anyját. Csapatokat küldtek Algírból és Tuniszból, és megszállták El-Szinutot. Baba Hasszán időben megneszelte, és kimenekített az országból. Egy ifjú janicsártól kaptam ezt a kardvágást. Arudzs aga szerencsére a közelemben volt. Megölte a támadót, így elmenekülhettem.

– És mi lett a palota többi lakójával?

– Arudzs aga megígérte, hogy gondjukat viseli. LJgy hallottam, ő lett az új bej – mondta a gróf, majd átölelte feleségét. – Tudod, mennyire szeretlek, India?

– Nem bíztál bennem, uram, és nem tudom, meg fogom-e bocsátani ezt.

– Soha többé nem fordul elő – fogadkozott a gróf, és szavait csókkal pecsételte meg.

– *Diarmid!* – kiáltott fel hirtelen India, és kitépte magát férje öleléséből. – Diarmidnek tudnia kell, hol van Rowan! Ő vitte el tőlem a gyereket a nevelőapám kívánságára!

– És Glenkirk nem bántotta a fiúcskát?

– Nem. Más célja nem volt, csak az, hogy megfelelő férjet találjon számomra. Az egyik oka első férjem emlegetésének az volt, hogy reméltem, elnyerem tiszteletedet, és talán még a szerelmedet is. Gondoltam, majd beszélek a gyermekemről is, és megkérlek, hozzuk ide, és neveljük. Anyám megesküdött, hogy megtudja, hol a gyerek, és gondoskodik Rowanről. Nem a szabad akaratomból hagytam magára a fiunkat, Deverall! Alig várom, hogy ismét a karomba zárjam!

– Reggel majd kifaggatjuk Diarmidet. Azután együtt felmegyünk északra, hogy visszaszerezzük a gyereket – ígérte a gróf, és rámosolygott Indiára.

– Küldd előre Diarmidet – kérte India. – A családom Írországba készül, hogy férjet keressen Fortune-nek. Ha nem beszélhetünk velük az elutazásuk előtt, akkor senki nem segíthet rajtunk. Lehet, hogy már most is túl késő – mondta India, és megtelt könnyel a szeme.

– Diarmid elmondja nekünk, amit tud, aztán magunkhoz vesszük a fiunkat, India – válaszolta a gróf halkan. –Szentül ígérem, szerelmem. Nincs szükségünk Glenkirk engedélyére. Ettől kezdve mindig bízni fogok benned, drágám. Látod, mekkora bajt okoztam mindkettőnknek a bolondságommal!

– Sírkövet kell állítanunk Adriannek – mondta India. – Szegény fiú. Még ma is élhetne, ha meg nem szöktet.

– Ha nem próbál megszöktetni, akkor soha nem találunk egymásra. Nem igézett volna meg az irántad érzett szerelmem annyira, hogy két tengeren keljek át azért, hogy újra egyesülhessek veled, szépséges első feleségem.

– Szépséges egyetlen feleséged – javította ki nevetve India. – Jobb, ha hozzászoksz a gondolathoz, Deverall Leigh,

hogy soha nem lesz más feleséged! – mondta Lady India Lindley-Leigh, azzal szenvedélyesen megcsókolta a férjét. És Deverall Leigh, Oxton grófja tudta, hogy felesége a tiszta igazságot mondja.

UTÓJÁTÉK

OXTON, 1629 NYARA

– Tehát megbocsátottál? – kérdezte Glenkirk herceg Indiától.

– Deverall meggyőzött, hogy így helyes, mylord.

– De te még mindig haragszol. Lehet, hogy Rowan Lindley lányának születtél, India, de én neveltelek fel. Amit tettem, azt nem szívtelenségből vagy kegyetlenségből tettem. Azt gondoltam, hogy így lesz a legjobb a lányomnak. Drága virágszálam, soha nem volt ennél rosszabb évem, mert azt hittem, gyűlölsz, és életem végéig gyűlölni fogsz.

– Ha Deverallről nem derül ki, hogy El-Szinut beje, elvesztettem volna Rowant. Ön nem bízott bennem, uram. Nem hallgatott meg – sóhajtott fel India.

– Tudom – mondta a herceg. – De az unokám biztonságban volt, India. Flóra More rendes asszony, gondját viselte Rowannek.

– Ez így igaz – szólalt meg Glenkirk hercegné, és odaállt a férje mellé. – Egyébként, India, mindössze öt és fél hónapra váltál meg a fiadtól. Deverallről kiderült, hogy azonos Kalebbel, és visszakaptad a fiadat. Hagyd abba a siránkozást, és örülj – mondta az anya.

India szívén a jégpáncél azonnal repedezni kezdett, amint megpillantotta a felé totyogó gyermeket dadája kíséretében. Rowan Leigh mokány kisfiú volt, apja fekete hajával, mélykék szemével. Tizenhét hónapos korára vidám lurkóvá fejlődött.

– Ígérd meg nekem, *papa,* hogy többé egyik gyermekedben sem kételkedsz, jó? – nézett a hercegre India.

– Esküszöm! – ígérte a herceg hevesen, és kezet csókolt a lányának.